

SPØRGSMÅL OG SVAR

Første og andet supplement til
Vandrer mod Lyset

5. oplag
VANDRER MOD LYSETS FORLAG ApS
København

SPØRGSMÅL OG SVAR

SPØRGSMÅL OG SVAR

Første og andet supplement
til
VANDRER MOD LYSET

Udgivet af

MICHAEL AGERSKOV

KØBENHAVN 2014
VANDRER MOD LYSETS FORLAG ApS.

© 2014, Vandrer mod Lysets Forlag ApS, København.

Retten til Oversættelser forbeholdt.

1. PDF-udgave, 2014

FORORD

SIDEN Fremkomsten af Værket »Vandrer mod Lyset« og dets Tillæg »Forsoningslæren og Genvejen« i Aaret 1920 har min Hustru og jeg modtaget, fra de forskelligste Mennesker, skriftlig som mundtlig, et Utal af Spørgsmaal vedrørende Forstaaelsen af Enkeltheder i de paagældende Værker.

Langt det store Flertal af disse Spørgsmaal har været af en saadan Art, at vi med faa Ord kunde give den nødvendige Forklaring eller henvise til et nøjere Studium af Værkerne; men andre har været saadanne, der nok kunde kræve en fyldigere og navnlig en absolut autentisk Forklaring.

Min Hustru har da i saadanne Tilfælde henvendt sig til Forfatteren af Kommentaren i »Vandrer mod Lyset«, hendes afdøde Fader, og bedt ham give Besvarelserne, som hun da har modtaget ad inspiratorisk-intuitiv Vej, saaledes som det indgaaende er forklaret i Efterskriften til »Vandrer mod Lyset«.

Resultatet er de 71 Besvarelser, der er samlede i nærværende Bog. Dog afviger de her givne Besvarelser undertiden fra den Form, hvorunder de foreligger i de paagældende Breve; snart er de udvidede, snart forkortede, og altid saaledes, at den særlige Brevstil er undgaaet. Disse Ændringer skyldes selvfølgelig ligeledes min Hustrus oversanselige Meddelelser.

Endvidere ønskedes det fra oversanselig Side, at der skulde gives en autentisk Vejledning for Menneskene i de saa vigtige seksuelle Problemer; denne Vejledning er sat som et særligt Tillæg sidst i Bogen, da den jo ikke er foranlediget ved Spørgsmaal fra jordisk Side.

Vi er klar over, at mange af disse Besvarelser vil vække Undren og Modstand; dertil har jeg kun dette at sige: disse Besvarelser er her gengivet nøjagtig som de er modtagne, og de er alle godkendte og billigede af Gud, vor Fader. Det bliver da Menneskenes egen Sag at modtage eller forkaste dem, alt efter hvad deres Samvittighed tilsiger dem.

1 Juni 1929.

Udgiveren.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Spørgsmaal	Side
1 angaar : Forbindelser med Lysets Aander. Telepati mellem Mennesker . .	11
2 — : Det grundlæggende Arbejde, som gik forud for »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst	12
3 — : Benævnelsen: Medium, og de mediumistiske Evner	16
4 — : Budskaber fra Lysets Aander til særlig udvalgte Mennesker	18
5 — : Spontane Fænomener og Spiritister	20
6 — : De jordbundne Aanders Bortfjernelse fra Jordplanet	21
7 — : Levetiden for de – af Ardor – inkarnerede Ældste	22
8 — : Besættelser	23
9 — : Mørkets og Lysets Indflydelse paa Mennesker	23
10 — : Vurderingen af de aandelige Sandheder	24
11 — : Hvorfor Arbejdet med »Vandrer mod Lyset« blev givet til en Kvinde	24
12 — : »Vandrer mod Lyset«s Talsmænd	28
13 — : Kirkens ledende og førende Mænds Stilling til »Vandrer mod Lyset«	29
14 — : Mormonisme, Teosofi, Christian-Science og Antroposofi	32
15 — : »Genvejen«	34
16 — : Reinkarnationens Nødvendighed	35
17 — : Bønnen til Kristus om Syndsforladelse	39
18 — : Bøn for Mennesker, som lider under Gengældelsesloven	40
19 — : Den eventuelle Uretfærdighed i Forbønnen for lidende Men- nesker	42

Spørgsmaal	Side
20 angaar : Bønnen til Helgener, og Hedningens Bøn til sine »Guder«	43
21 — : Menneskenes Bønner til Gud	43
22 — : Urkosmos = Mørket, Lyset, Tanken og Villien.	45
23 — : Jordens hede Dampe og de Ældstes immaterielle Legemer	46
24 — : Sfærernes Samfærdsmidler	46
25 — : Aandens Tilknytning til Fosteret	47
26 — : Det menneskelige Legemes absolutte Død.	47
27 — : Modersolens Dannelse	48
28 — : Vort Stjernesystems Modersol	49
29 — : Centralsolen = Guds Rige	49
30 — : Guds Riges Usynlighed	50
31 — : Astronomernes mægtige Talstørrelser for Mælkevejens Udstrækning	50
32 — : De fjerne Stjernetaager	50
33 — : Luthers »Syn« paa Wartburg.	51
34 — : Luthers legemlige Lidelser	51
35 — : Luthers aandelige Lidelser	51
36 — : Aaremaalet for Menneskets samlede Inkarnationer	52
37 — : Menneskets Slægtskabs- og Venskabstraade.	53
38 — : Ægtefolks Møde i det Hinsidige	54
39 — : Begrebet Kærlighed	55
40 — : Dualkærlighed og Næstekærlighed	56
41 — : Planteverdenens Kimurbilleder, og Guds Kærlighed til Mennesker	57
42 — : Synden mod den »Hellige-Aand«	58
43 — : Offertanken og Offertrangen	60
44 — : Jøderne, og Menneskeofringer	61
45 — : Jødernes Messiasaab.	61
46 — : Jesu Fader – Josef	62
47 — : Jesu Undfangelse ved den »Hellige-Aand«.	63
48 — : Jesu Fødselsdag ansat til d. 24. December	63
49 — : Jesu Ydmyghed	65

Spørgsmaal	Side
50 angaar : Jesu Korsfæstelse, Raadet i Jerusalem	66
51 — : Jesu Korsfæstelse, Raadets og Pilati Skyld	68
52 — : Barabbas' Frigivelse	69
53 — : Ordene: Eloi, Eloi, lama sabaktani	70
54 — : Jesu Forsoningsdød	70
55 — : Røveren paa Korset	71
56 — : Et Angreb paa »Forsoningslæren og Genvejen«	72
57 — : Læren om Jesu Forsoningsdød	74
58 — : Gudetrehed i ældre Religioner	75
59 — : Messiastanken	76
60 — : Mennesket i Guds umiddelbare Nærhed	77
61 — : Guds Væren fra Evighed af	78
62 — : Gud, og Naturlovene	78
63 — : Guds Forhold til Menneskers Lidelser	80
64 — : En Mørkets Guddom i et Mørkekosmos	83
65 — : Det bortslettede »Rige« udenom Jordkloden	86
66 — : Apocalypsen	87
67 — : Ardors Æteroptegnelser	88
68 — : Tiden for Satans – Ardors – Tilbagevenden til Gud	90
69 — : Guds fortsatte Skabelse af Menneskeaaender	91
70 — : Udtalelser i Biblen som Støtte for Guds og Menneskers Tilgivelse af Ardor	91
71 — : Menneskehedens Synder og Forbrydelser efter Ardors Tilbagevenden til Gud	93

TILLÆG

Ægteskab, Børnebegrænsning, og Fosterdrab	99
---	----

Kan der ud fra jordiske Forestillinger gives en forstaaelig Forklaring paa, hvorledes Lysets Aander kan sætte sig i Forbindelse med Mennesker, samt paa hvorledes telepatiske Budskaber mellem Mennesker kan fremkomme?

SOM et Billede paa nævnte Forbindelse kan Radioudsendelser og -Modtagelser bedst anvendes.

Lysets Aander sender ved Tanken deres Meddelelser, Paamindelser, Advarsler, m. m. gennem Lysæterens Bølger, saa at de kan opfanges af Menneskers psykiske Hjerne. Ligesom der ved Radioudsendelser anvendes forskellige »Bølgelængder«, saaledes anvender ogsaa Lysets Aander kortere eller længere Bølger inden for Lysæteren, idet de nøje afstemmer deres Tankes Vibrationer efter de Æterbølger, som det paagældende Menneske, de ønsker at komme i Forbindelse med, kan opfange med sin psykiske Hjerne.

Noget lignende gør sig gældende ved de telepatiske Forbindelser mellem Mennesker indbyrdes, men med den Forskel: at de Tanker, som Mennesker udsender, kun yderst sjældent naar til den, som skulde have modtaget det udsendte Budskab, fordi Afsenderens og Modtagerens psykiske Hjerne ikke har en med hinanden samstemmende indre Opbygning. Der vil selvfølgelig ikke her blive givet nogen Anvisning paa, hvorledes Mennesker under Jordelivet selv kan afstemme deres psykiske Hjerne, saa at den fuldtud korresponderer med det Menneskes, som de ønsker at komme i Forbindelse med ad Telepatiens vanskelige Vej. — Se »Vandrer mod Lyset« pag. 291, Afsnit 2 og 3. —

Tankeudsendelser og -Modtagelser pr. jordisk Radio kan absolut ikke finde Sted. Saafremt enkelte Mennesker tilsyneladende kan modtage en Meddelelse paa denne Maade, da er det ikke den jordiske Radio, som er Bindeleddet, det er Afsenderens og Modtagerens psykiske Hjerne, der korresponderer med hinanden, fordi disse i det givne Øjeblik tilfældigt har været indstillet paa den samme »Tankebølge«.

I Radiofoniens Tid burde alle Mennesker, som af egen Erfaring ved, hvor rene og klangskønne de radiofoniske Forbindelser kan være, ikke eet eneste Øjeblik tvivle om Realiteten af de »aandelige«, de psykiske Forbindelser mellem Menneskeheds Ledere — Lysets Aander, de Yngste — og Mennesker. — Tilmed da den jordiske Ra-

diofoni har sit Udspring i den »aandelige Radiofoni«, og derfor kun er en Efterligning, en Afglans af denne. – Heller ikke burde nogen tvivle om, at en »aandelig« Forbindelse kan være ren og skøn uden Indvirkning fra Mørkets Side, vel at mærke: naar Afsenderens og Modtagerens psykiske Hjerne giver ensartede Udslag paa samme Bølgelængde i Lysæteren.

Al Inspiration og Intuition hører ind under den »aandelige Radiofoni« Omraade, men baade Mørke- og Lysæterens Bølger kan anvendes, henholdsvis af Mørkets eller af Lysets Aander. –

2.

Hvorfor hvilede det Arbejde, som indledede »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst, paa et spiritistisk Grundlag, naar Spiritismen i sin Helhed ikke anerkendes efter de guddommelige Love?

De saakaldte okkulte eller spiritistiske Fænomeners første Indtræden i den jordiske Verden skyldes de Ældste, som paa utallige Maader søgte at vinde Herredømmet over ubefæstede Menneskesjæle. Slægt efter Slægt har kendt og anerkendt disse Fænomener. Og lige fra de ældste Tider kan man i gamle Skrifter – i høj Grad ogsaa i Biblen – finde Beretninger om forskellige Arter af Begivenheder, som alle gaar ind under Betegnelsen: Okkultisme, eller, mere moderne: Spiritisme. Men det siger sig selv, at Gud ikke paa nogen Maade har ønsket eller har billiget Begivenheder, der skulde være Beviser paa en oversanselig Verdens Indgriben i den synlige, naar Fremgangsmaaden for disse Beviser var givet af de Ældste paa Basis af Mørkets Kræfter.

Forbindelsen mellem Gud og Mennesker eller mellem Lysets Aander og Mennesker, har, lige fra den Stund, da Gud gav Mennesket det aandelige Liv, bestandig hvilet paa Inspiration og Intuition, samt paa spontane Tankeindskydelser og spontan Fremtræden af Lysets Aander for Menneskers Øjne.

I det 19de Aarhundrede, da Interessen for Kommunikation med det Hinsidige paa ny kom stærkt frem, tænkte Gud sig den Mulighed, at Han, ved at oprette en mere direkte Forbindelse end hidtil mellem Lysets Aander og enkelte udvalgte Mennesker, ad denne Vej hurtigere kunde vinde Ardor og de jordbundne Aander tilbage. Og, ligeledes gennem denne mere direkte Forbindelse, tillige faa Jordens astrale Omgivelser rensed for store Dele af det dér hvilende Mørke. Grunden til Guds Beslutning var den: at Tidsaanden nu var saa

moden, at i hvert Tilfælde Tusinder af Mennesker burde kunne forstaa og glæde sig over Oprettelsen af en saadan Forbindelse.

Den Vej, som Gud hidtil havde fulgt, var denne: af og til med længere eller kortere Mellemrum at inkarnere nogle af de Yngste med den Opgave at være Religionsstiftere eller Religionsreformatorer. Dette blev gjort for at give Menneskene Kendskab til den oversanselige Verden, dens Love o. s. v., samt for at lede dem ind paa en sandere og dybere Forstaaelse af Guds Væsen og Hans Forhold til Menneskeheden. Men da de Ældste bestandig søgte at vildlede de inkarnerede Yngste, bestandig søgte at forurene og forvanske de Sandheder, som de Yngste lærte Menneskene, og da de Ældste tillige under deres Inkarnationer ogsaa optraadte som Indstiftere af nye religiøse Retninger – eller ogsaa helt fornægtede Guds Tilværelse – skabte disse Modtræk yderligere Forvirring i Menneskenes religiøse Opfattelse af Gud, af det Hinsidige og af Livet paa Jorden. Thi derved fremstod en Mængde forskellige Sekter og Troesretninger, hvis Tilhængere den Dag i Dag bekæmper hverandre og hver for sig søger at vinde Proselyter for deres Postulater og Dogmer. Men trods alle Modtræk fra de Ældstes Side, vilde den af Gud hidtil fulgte Vej dog engang i Fremtiden, naar Menneskeanden var bleven mere moden, mere klarttænkende, have ført til det ønskede Maal: En Forkastelse af alle de bestaaende Troesretninger til Fordel for en sand og dyb Erkendelse af Gud, som værende Menneskeandens Skaber og Fader.

Da Gud imidlertid altid søger at faa det bedst mulige ud af Mørkets onde Anslag, besluttede Han altsaa at bekæmpe de Ældste med deres egne Vaaben – men efter Lysets Metoder. Blandt andre Grunde valgte Gud denne Fremgangsmaade, fordi det Gang paa Gang havde vist sig at være umuligt for de inkarnerede Yngste – paa Grund af det jordiske Mørke – at erindre det Løfte, som de havde givet deres Fader: under Jordelivene at ynkes over deres ældste faldne Broder, at tilgive ham og at bede for ham. Thi saalænge som dette Løfte ikke var sket Fyldest og Ardor saaledes vedblivende var Jordens og Menneskehedens Fyrste, saalænge kunde Fremskridtene for Lysets Sag i religiøs Retning kun blive faa og saa uendelig smaa. Og Gud besluttede da at forsøge »Genvejen«¹, for, gennem en mere direkte, mere gennemgribende Vejledning, hurtigere at kunne ordne de kaotiske religiøse Forhold og samtidig vinde Ardor tilbage. Og Gud gav den ældste af de Yngste – Kristus – en Anvisning¹ paa, hvorledes dette kunde ske.

Som diskarnerede Væsener – altsaa usynlige for Menneskene – maatte de til dette Arbejde udvalgte Yngste færdes paa det astrale

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 87, Afsnit 2 til pag. 90, Afsnit 8. –

Jordplan, omgivet af tætte Mørkehobe, omgivet af de jordbundne Aander, omgivet af de billedlige Gengivelser og Optegnelser af Menneskers Synder og Forbrydelser. Et over al Maade uhyggeligt og enerverende Liv. Men netop fordi det Liv, som de Yngste her maatte underkaste sig, var saa uhyggeligt og vanskeligt at udholde, havde Gud ikke paa et tidligere Tidspunkt i Menneskehedens Historie valgt denne Fremgangsmaade. Thi den kunde kun blive anvendelig, hvis de Yngste selv vilde sætte alt ind paa at sejre over Mørket. Og da det Tidspunkt nu var indtraadt, da de Yngstes Længsel efter, saa snart som muligt, at naa til et virkelig godt Resultat med Hensyn til Ardor og de faldne Ældste, var dyb og inderlig, vidste Gud, at der var stor Sandsynlighed for, at den vanskelige Gerning nu kunde lykkes.

Da Mørkets Aander saaledes skulde bekæmpes med deres egne Vaaben – okkulte og spiritistiske Fænomener –, gjaldt det først og fremmest om at finde Mennesker, som, overfor Menneskeheden, kunde være Midlere for Kristus og hans Hjælpere. Med dette Formaal for Øje lod Gud efterhaanden en Del andre af de Yngste samt nogle vidt fremskredne Menneskeaaander inkarnere, som egnede til dette Formaal.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 90–92 fortælles om »Genvejen« mange Skuffelser og Besværligheder, men Maalet blev dog, trods alle Modtræk fra de Ældstes Side, naaet, inden den af Gud fastsatte Tid var udløbet. Men det blev ikke naaet, førend en lang og haardnakket Kamp var udkæmpet¹ mellem de diskarnerede Ældste og Yngste. Thi medens de Yngste søgte at paavirke de saakaldte Medier til at arbejde i Lysets Tjeneste, søgte samtidig de Ældste paa alle Maader at holde Medierne tilbage og at trække dem dybere ned i Mørket. Kun altfor ofte lykkedes dette for de Ældste, hvorfor Kristus og hans Hjælpere, hver Gang det skete, maatte søge til andre Medier. Men ved denne frem- og tilbagebølgende Kamp mellem de diskarnerede Ældste og Yngste skabtes i den jordiske Verden en stedse voksende Interesse for Okkultisme, Spiritisme og psykisk Forskning. Da Kristus og hans Hjælpere tilsidst fandt en virkelig brugbar Midler, maatte de selvfølgelig give deres jordiske Medarbejder den fulde Forstaaelse, ikke alene af det falske og løgnagtige i Spiritismen, men ogsaa af det sande deri. Og de maatte tillige give deres Medarbejder den fulde Forstaaelse af den uhyggelige Paavirkning, som Mennesker udsætter sig for fra Mørkets Aander ved at hengive sig til Trance og til fysiske Manifestationer – Materialisationsfænomener. Først da dette var opnaaet og der saaledes ikke længer kunde være Tale om, at deres jordiske Midler kunde komme ind under Mørkets direkte Paa-

¹) Se ogsaa i »Nogle psykiske Oplevelser« pag. 44 – »Lysets og Mørkets Magter« – til pag. 48 om denne Kamp mellem de Ældste og de Yngste. –

virkning, kunde det egentlige Arbejde begynde. Det Arbejde, der gik ud paa at vinde den Ældste – Årdor – og de med ham faldne Brødre og Søstre tilbage, samt faa de jordbundne Aander til frivilligt at forlade Jordplanet. Herved vandtes dette: at deres jordiske Medarbejder foruden at yde sin Hjælp paa den rette Maade, tillige blev klar over, hvor fejlagtig Spiritismens Lære var og maatte være. Men derigennem fik Lysets Aander tillige Ram paa den spiritistiske Bevægelse, saa at de, da »Vandrer mod Lyset« blev givet, kunde indflette en alvorlig Advarsel til alle, der beskæftiger sig med spiritistiske Fænomener, samt opfordre dem til at ophøre med disse Forbindelser, som ikke er tilladte **efter Guds Love**.

Da Kristus og hans Hjælpere tilsidst helt sejrede over Mørket og saaledes naaede det Maal, som deres Fader havde sat dem, vendte de alle tilbage til deres Hjemsteder. Og fra det Øjeblik har ingen af Lysets Aander optraadt, hverken paa den ene eller den anden Maade, ved de spiritistiske Séancer, hvorfor de saakaldte Medier kun har Forbindelse med Lysets Aander gennem deres Skytsaand = Samvittighed – ligesom alle andre Mennesker. Al Paastand om det modsatte fra Spiritisters Side har intet med Sandheden at gøre. Dette siges paa ny bestemt: saaledes er det og ikke anderledes; thi der findes blandt Spiritisternes Medier mange, som er selvbestaltede Midlere mellem denne og, som de paastaar, Lysets Verden. Men deres Paastand er usand! Deres Meddelelser og religiøse Betragtninger er saaledes ganske værdiløse. Spiritismens Eksistensberettigelse er forbi, og jo før Spiritisterne indser dette og retter sig derefter, jo bedre vil det være baade for dem selv og for de Medmennesker, som de vildfører. –

»Genvejen« viste sig altsaa at være brugbar, Maalet blev naaet Kampen mellem de diskarnerede Ældste og Yngste er forbi – den vil aldrig nogen Sinde blive genoptaget! –

Selv om Spiritismen og dens forskellige Forløbere¹ fra første Færd skyldtes de Ældstes Paavirkning af Menneskene og saaledes har deres Rod i Mørket, saa har disse Forbindelser med det oversanselige dog bragt Menneskeheden en Del Goder, som ikke maa undervurderes. Thi mange har derigennem lært at indse: at det jordiske Liv ikke ender ved Legemets Død, men at det fortsættes ud over Død og Grav; at Menneskeaaenderne atter og atter maa inkarneres for engang at kunne naa til Guds Rige; at Mørkets Aander paa mange Maader har vildført Menneskene; at der findes mange psykiske og fysiske Kræfter, hvis Anvendelse endnu er Gaader for Menneskene, fordi de ikke opfatter dem paa rette Maade; o. s. v. – Og ved at Gud en Tid lod de Yngste knytte Forbindelser efter Lysets Love med der-

¹) Bl. andet ogsaa Swedenborgianismen.

til udvalgte Mennesker, er følgende opnaet: Ardor = Djævelen er vendt hjem til Gud; alle de faldne Ældstes fremtidige Inkarnationer er bragt ind under Guds Ledelse; alle de jordbundne Aander er fjernet fra Jordplanet; alle billedlige Æteroptegnelser af menneskelige Synder og Forbrydelser, optegnet, medens de jordbundne Aander levede deres jordiske Liv som Mennesker, er bortslettede og kan ikke genopstaa, fordi Ardor ikke længer er Mørkets Fyrste.

Dernæst har Menneskeheden faaet »Vandrer mod Lyset« og »Forsoningslæren og Genvejen«¹ som de synlige Resultater af de Yngstes Arbejde. – Men selvfølgelig vil der gaa lange Tider, førend Menneskeheden fuldtud kan forstaa at værdsætte disse Goder og disse Gaver, selv om mange nu allerede er klar over deres enestaaende Værdi. Men den Tid vil komme, da Menneskene med Taknemmelighed og god Forstaaelse vil værdsætte det Arbejde, der er udrettet for at lette deres Vandring mod det fjerne Faderhjem. –

Mange vil maaske indvende, at Lysets Aander, ved at benytte Spiritismens Lyssider som Vej til at naa deres Maal, selv er Skyld i Spiritismens store Udbredelse. Hertil er kun dette at svare: det skete efter Guds Ønske, efter Hans Anvisning og under Hans Ledelse, fordi Gud vidste, at Menneskene engang vilde blive saa aandeligt modne, at de baade vilde forstaa den anvendte Fremgangsmaade og forstaa de fremkomne Resultater. Og Han vidste tillige, at selv om Spiritismens Lære endnu i lange Tider vilde følges af mange, saa vilde det Herredømme, som Mørkets Aander havde udøvet over Mennesker gennem Spiritismens forskellige Udslag, dog i Realiteten være brudt ved Ardors Tilbagevenden til Guds Rige. Derfor vilde det kun være et Spørgsmaal om Tid – kortere eller længere – inden den helt vilde miste sit Tag i Menneskesindet. Og til Hjælp for en snarlig Opnaaelse af dette er der givet klare og alvorlige Advarsler og Anvisninger i »Vandrer mod Lyset«. Maatte dette Værk dog snart blive forstaaet! –

3.

1) **Hvorledes skal man rettelig forstaa Udtrykket Medium?**

2) **Findes de mediumistiske Evner kun blandt de saakaldte Spiritister?**

1) Medium eller Midler er Betegnelsen for de Mennesker, som, paa en eller anden Maade, er egnede til at være Mellemed mellem

¹) »Hilsen til Danmark« er ikke medtaget her, fordi den er en speciel Gave til det danske Folk. –

den synlige og den usynlige Verden. Disse Mellemed kan benyttes baade af Lysets og af Mørkets Aander = inkarnerede »Ældste« og Menneskeander, som uden Tilladelse gæster Jordplanet.

Lysets Aander optræder ikke længer ved Spiritisternes Séancer, hverken som Ledere eller som religiøse Prædikanter,¹ saaledes som Spiritister paastaar. De virker kun gennem spontane Foreteelser efter Guds Ønske, og efter Hans Anvisninger. – Da Kristus i sin Tid søgte efter jordiske Hjælpere til at vinde Ardor tilbage, var han ledsaget af flere af de Yngste. Og disse, samt Kristus, kom i denne Periode ofte til de smaa private Kredse for at paavirke Medlemmerne, saa at de muligvis kunde blive brugbare til dette Formaal. Men da dette Arbejde er et forlængst tilbagelagt Stadium, er der ikke længer noget Grundlag til Stede for: at Lysets Aander optræder ved de spiritistiske Séancer, hverken ved de offentlige eller de private. – Mørkets Aander virker derimod baade gennem spontane Foreteelser og gennem de spiritistiske Séancer, der er tilrettelagt af Mennesker. De spiritistiske Séanceforbindelser er imidlertid ikke godkendte efter Guds Love; det samme gælder de spontane Forbindelser: forskellige Fænomener, Tankeindskydelser, Visioner og lignende, som skyldes Mørkets Aander.

Enhver, der har okkulte Oplevelser, burde kunne afgøre, om en Mørkets eller Lysets Aand staar bag det, der opleves. Men i hvert Tilfælde vil en inderlig Bøn til Gud bringe den fornødne Hjælp og Klaring af Spørgsmaalet. – Medier, som er Spiritister, har kun direkte, daglig Forbindelse med Lysets Aander gennem deres Skytsaand = Samvittighed, der altid søger at lede sin Myndling bort fra Spiritismens Indflydelse. Men hører Myndlingen ikke efter eller vil han (hun) ikke følge de givne Raad, trækker vedkommende mere og mere Mørke til sig, hvorved Samvittighedens Stemme tilsidst helt ophører med at lyde – Mørket opsluger Lyden, den kan ikke trænge igennem den tætte Mørkemur. Og da har Mørkets Aander frit Spillerum for deres løgnagtige Meddelelser, meningsløse Indbildninger, religiøse Prædikener, hvis Indhold er i Strid med det, der gives i »Vandrer mod Lyset«, o. s. v. –

2) Nej! Da al Forbindelse med den usynlige Verden sker gennem Inspiration, Intuition og forskellige spontane Tankeindskydelser, er det en Selvfølgelighed, at de Mennesker, der ejer mediumistiske Evner, ikke behøver at være – ja, helst ikke bør være Spiritister – for at kunne være Mellemed mellem Mennesker og det Hinsidige.

Enhver, som, i Lysets Tjeneste, har et eller andet at bringe Menneskeheden paa Opfindelsernes, paa det videnskabeliges, paa de

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 227, Afsnit 2. – Se ligeledes Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal. –

skønne Kunsters, paa Religionens Omraade, o. s. v. er alle Medier, altsaa Midlere mellem den synlige og den usynlige Verden. De er de Tolke, der nødvendigvis maa være Bindeleddet mellem Menneskeheden og Lysets evigt strømmende aandelige Livskilder. Igennem Inspirationen og gennem deres egen Intuition modtager de Hjælp til at bringe Menneskeheden det nye eller de Forbedringer, som Tidsaanden er moden til at modtage. Men da Lysets Aander meget ofte arbejder paa langt Sigt, ligger det, som paa denne Maade bringes til Menneskene, ofte langt ud over det Maal, som Tidsaanden kan fatte. Derfor bliver disse Lys-Budbringere som Regel forkætrede og miskendte af deres Samtid. Men Betegnelsen »Spiritister« kan ingen have Ret til at hefte paa disse Mennesker, paa hvilket Omraade de end er Guds og Lysets jordiske Medarbejdere. —

4.

Naar »Vandrer mod Lyset« tager saa bestemt Afstand fra Spiritismen, burde saa ikke Stykket om oversanselige Forbindelser, pag. 236 i ovennævnte Værk, være udeladt? Eller har disse Forhold intet med »Spiritismen« at gøre?

De Forhold, der omtales paa nævnte Sted, har kun meget indirekte noget at gøre med Spiritismen.

Først og fremmest maa Stykket læses i Sammenhæng med det foregaaende. Pag. 235, Afsnit 2 indledes saaledes paa følgende Maade: »Saafremt Gud i de kommende Tider har Brug for Menneskene som Hjælpere og Mellemed, saa findes der talrige Midler, ved hvilke Lysets Aander kan kalde paa Menneskene og sætte sig i Forbindelse med dem, naar som helst det ønskes«; o. s. v. Her er altsaa Tale om Lysets Aander og i Særdeleshed om Skytsaanderne, hvilket klart fremgaar af det næste Afsnit. Naar det endvidere pag. 236 siges: at den, der, uden selv at stille Krav derom, modtager Budskaber fra oversanselig Side, tillige direkte eller indirekte vil modtage saadanne Beviser, at vedkommende ikke kan være i Tvivl om Budbringerens Identitet — da vil man let kunne se, at her kun er Tale om Identitet i Forbindelse med Lysets Aander og ikke i Forbindelse med afdøde Menneskers Personlighed. Beviserne kan gives paa mange forskellige Maader, f. Eks. gennem Modtagerens intuitive Forstaaelse, gennem Visioner, gennem Budskabernes logiske, klare og koncise Fremstilling o. s. v.

Endvidere siges der pag. 236: bliver en Forbindelse med Mennesker oprettet fra oversanselig Side, gøres det som Regel, fordi de paagældende, førend deres Jordeliv begyndte, udvalgte til gennem

Skrifter, Foredrag eller lignende at virke med til Kendskabet til og Forstaaelsen af Livet efter Døden. De Forhold, der her omtales, kommer saaledes ind under Begrebet »P s y k i s k F o r s k n i n g«, der kun indirekte staar i Forbindelse med Spiritismen. – Mennesker kan udmærket godt være Forskere paa det psykiske Omraade og dog tage bestemt Afstand fra Spiritismen. – De Mennesker, som af en eller anden Grund er udvalgt til, dels gennem egne Oplevelser, dels gennem andres, at samle Materiale for derved at blive i Stand til overfor deres Medmennesker paa forskellig Vis – skriftligt eller mundtligt – at dokumentere den usynlige Verdens nærstaaende Forhold til den synlige, bør derfor, som det ligeledes siges pag. 236, aldrig lade sig skræmme af deres Medmenneskers uforstandige Domme og ringe Indsigt i de foreliggende Emner. Ja, selv om de, uden at være det, dog kaldes »Spiritister«, da har denne Betegnelse intet at sige, naar de i eet og alt følger den Vej, som anvises dem af deres Skytsaand: Samvittighed.

Omtalte Stykke kan saaledes ikke paa nogen Maade komme Spiritismen direkte til Gode, da her ikke er Tale om Forbindelser med »afdøde« Menneskers Aander. Her er kun Tale om Mennesker, der ikke forud er bundet af Spiritismens ofte mangelfulde, fejlagtige og misvisende Forklaringer og Postulater. Her tales kun om de udvalgte, der er i Stand til at samle, sigte og bedømme om ikke alle saa dog en hel Del af det gennem okkulte Fænomener fremskaffede Materiale. Men desværre vil meget faa Mennesker dog fuldtud være i Stand til at foretage denne Klassificering og Bedømmelse af okkulte Fænomener og Oplevelser, selv om de er udvalgt dertil. Thi er de ikke bundet af de spiritistiske Forklaringer, kan de dog i Jordelivet være bundet af saa meget andet, f. Eks. af Kristendommens, Teosofiens, Antroposofiens og andre religiøse Retningers forskellige Dogmer, Doktriner og Postulater. Kun fuldkommen fordomsfri Mennesker, der ikke tager det ringeste Hensyn til det engang vedtagne eller fastslaaede, vil være i Stand til paa rette Maade at kunne paatage sig et saadant Arbejde med Udsigt til at opnaa Resultater, der er i Overensstemmelse med Virkeligheden. Og da Spiritismens saakaldte Medier som oftest rekruteres fra de bredeste Lag af Landenes Befolkning, bør enhver kunne indse, at et saadant Hverv, et saadant Oplysningsarbejde, som det ovenfor omtalte, ikke paa nogen Maade kan betroes til den Art Mennesker. Kun virkelig kultiverede, oplyste og dannede Mennesker, til hvis menneskelige Legeme en af de Yngste, eller en i aandelig Udvikling meget fremskreden Menneskeand, er knyttet, kan faa en saadan Opgave tildelt.

Desuden maa det erindres, at Betegnelsen Medium eller Midler ikke kan annekteres af Spiritisterne som Kendetegn alene for deres Mellemmænd mellem den usynlige og den synlige Verden. Denne Betegnelse gælder i videste Forstand alle de Mennesker,

som, paa en eller anden Maade, er brugbare for Lysets Aander til deres inspiratoriske Virksomhed i det jordiske Liv. – (Se iøvrigt Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal.) –

5.

Kan Spiritister ikke opleve spontane Fænomener, der skrives sig fra Lysets Aander?

Selvfølgelig kan ogsaa Spiritister opleve spontane Forbindelser med Lysets Aander i Form af Visioner, advarende Drømme, advarende Tilraab, Dødssyner o. s. v. Men det sker kun, naar det er ønsket fra oversanselig Side – ikke paa Grund af Menneskers Krav, deres forberedende Øvelser el. lign., og det sker uden de spiritistiske Mediers Mellemskomst, hvorfor noget saadant aldrig vil indtræffe under Spiritistséancer.

Men ogsaa ovenfor omtalte spontane Foreteelser – oplevet af Spiritister eller Ikkespiritister – kan skyldes de inkarnerede Ældste; derfor maa enhver, der oplever okkulte Fænomener, nøje prøve deres Art og ud fra sit Indre gennemtænke det skete, for saaledes at naa til den rette Forstaaelse af Ophavsmandens Identitet som værende en Mørkets eller en Lysets Aand. Hæslige Syner, stærke Slag, Eksplosionsbrag¹, spottende Tilraab, onskabsfulde eller obscøne Tankeindskydelser og lignende spontane Fænomener skyldes altid de Ældste, som, under deres natlige Søvnfrigørelser, ulovligt søger at paavirke ubefæstede Sjæle. En Bøn til Gud om Hjælp mod den Art uhyggelige Oplevelser vil altid blive besvaret, saa at Gentagelser umuliggøres. Men Bønnen maa komme fra Hjertets Dyb, ellers gavner den ikke.

Der kan imidlertid forekomme Fænomener, f. Eks. Visioner af en vis Skønhed, Syner af forskelligt farvede Lysformer, religiøse Tankeindskydelser, Forvarsler om Dødsfald o. lign., der for Modtageren kan se ud, som om de skrev sig fra Lysets Aander. I saa Tilfælde bør Modtageren ligeledes igennem en Bøn til Gud søge Oplysning om det skete. Fyldes han da med Fred og Ro i Sindet, da stod en Lysets Aand bag det givne. Men kredser Tanken med Uro og Ubehag om det oplevede, da er en Mørkets Aand Ophavsmand dertil. Og da har denne Mørkets Aand fremkaldt disse Fænomener, fordi han mente, at han, gennem den Art Oplevelser, lettere kunde faa Herredømme over det paagældende Menneske.

¹) Disse kan ogsaa skrive sig fra negativt og positivt Mørkes Tiltrækning og Udladning. –

Er Meddelelsen i »Vandrer mod Lyset« pag. 221 og 230, om de jordbundne Aanders Bortfjernelse fra Jorden mere end et Postulat?

Denne Meddelelse er ikke noget Postulat, men en absolut Sandhed.

Pag. 233–34 og pag. 236 gives der en streng Advarsel til alle Arter af Spiritismens Medier om ikke at beskæftige sig med de »dødes« Aander, da Medierne kun kan sinke og hæmme dem paa alle Punkter i Stedet for at bringe dem nogen som helst Hjælp.

Men saalænge som Advarselen i »Vandrer mod Lyset« angaaende dette Emne ikke er bleven almen kendt, sker der tilsyneladende ingen Forbedringer paa dette Punkt, naar det drejer sig om Menneskeaaender fra 5te Sfære og fra de lavere Planer i 6te. – (Aander, der hører hjemme i de fire første Sfærer, kan paa Grund af Lysbarrièren ikke komme til Jordplanet, med mindre de har faaet Tilladelse dertil og hjælpes af deres Skytsaand. Se om Barrièren i »Vandrer mod Lyset« pag. 232, Afsnit 1 og 2.) –

Grunden til, at der tilsyneladende endnu findes »jordbundne« Aander, er den: at Spiritisternes Medier vedbliver med deres Séancer og derved lokker villiesvage Menneskeaaender til at forlade deres Hjem i Sfærene for at give Møde ved disse Séancer. Men de Aander, som, uden at have Tilladelse dertil, gæster Jordplanet, draget gennem Mediers, Venners og Slægtninges krævende Tanker og Ønsker om Manifestationer, føler sig altid forvirrede, elendige og fortvivlede i Jordens Mørkeophobninger. Og da de befinder sig i de jordiske Omgivelser, vil de jordiske Erindringer straks melde sig, og i de fleste Tilfælde glemmer de da Tilværelsen i den Sfære, hvorfra de kommer. De føler sig nærmest som Mennesker, der plages af pinagtige og forvirrede Drømme. Men ligesom sovende Mennesker i deres Drømme ogsaa kan handle og tænke fornuftigt, kan de Menneskeaaender – som ulovligt indfinder sig paa Jordplanet til Séancer – give Meddelelser fra deres Jordeliv i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, eller give Meddelelser, som tangerer det rigtige. Naar disse Aander atter er vendt tilbage til deres Sfærehjem, erindrer de deres Ophold paa Jordplanet, som om de var vaagnet efter et Mareridt eller en uhyggelig Drøm. Daglig drages Tusinder af Menneskeaaender til Jorden, og daglig henter Lysets Aander de ulydige tilbage til Sfærehjemmene.

Foruden de her omtalte Menneskeaaender kan ogsaa mange af de Ældste – de inkarnerede – under natlig Søvnfrigørelse¹ gæste

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 274, Afsnit 3. –

Spiritisternes Séancer. Disse Ældste kan paa mange Maader virke forstyrrende og nedbrydende i aandelig Retning dér, hvor de optræder, idet de giver løgnagtige Meddelelser – f. Eks. religiøse – samt søger at indgive de tilstedeværende slette, onde eller syndige Tanker. Dette kan de Yngste ikke altid hindre, selv om de søger at beskytte Menneskene ved at ledsage de Ældste paa deres ulovlige Ekskursioner. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 274, Afsnit 4.) Menneskene maa selv søge at unddrage sig de Ældstes Paavirkning: 1) ved ikke at søge til Séancer, 2) ved altid at følge deres Samvittighed, 3) ved at bede Gud om Hjælp og Beskyttelse. Thi kun Gud kan sætte en beskyttende Lysmur mellem Mennesket og de Ældste, der endnu kan paavirke det i ond og syndig Retning.

De af Ardor inkarnerede Ældste kan saaledes endnu i lange Tider og paa mange Maader have en uheldig Indflydelse paa Menneskeheden; men de kan ikke længer foretage Besættelser, end ikke under den natlige Søvnfrigørelse, fordi de under denne stadig er forbundet med deres sovende Legeme. Kun diskarnerede Aander har kunnet besætte Mennesker. Og da de Ældste ved Legemets Død nu bringes til fjerne Kloder, hvorfra de ikke kan vende tilbage til Jorden, er det ganske udelukket, at Besættelser kan finde Sted nu eller i Fremtiden. –

7.

Naar de af Ardor inkarnerede Ældste gør saa megen Skade blandt Menneskene, hvorfor kalder Gud dem da ikke bort fra det jordiske Liv? Hvorfor skal de endnu være her i ca. 50–60 Aar?¹

Ardor har fastsat Dødstiden for alle af ham inkarnerede Ældste. Hvis denne Forudbestemmelse skal ændres saaledes, at Gud kan kalde disse Ældste tilbage, inden den af Ardor fastsatte Tid er naaet, da maa hver enkelt give sin Billigelse dertil. Gud har imidlertid talt til dem alle under en af deres natlige Søvnfrigørelser; men kun nogle faa gik ind paa Hans Ønske om, at de skulde forlade Jordelivet. Og da Gud aldrig gaar imod Individets frie Villie, kan Han ikke lade de øvrige »dø«, førend Ardors Tidsbestemmelse indtræder. –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 302, Afsnit 5.

8.

Kan de diskarnerede Menneskeander, som ulovligt gæster Jorden, besætte Menneskene?

Nej, dette er ganske ugørligt. Menneskeanders Villie er ikke saa stærk, at de i Kraft af Villien kan klamre sig til – eller rettere suge sig fast til et Menneskelegeme.

De Besættelser, der forekom før 1911, da de jordbundne Aander endnu færdedes paa Jordplanet, skete kun, fordi Tusinder og atter Tusinder af diskarnerede Ældste fandtes blandt disse jordbundne Aander.

Se endvidere om tilsyneladende Besættelser i »Vandrer mod Lyset« pag. 293, Afsnit 3–4–5–6, samt pag. 294, Afsnit 1 og 2. –

9.

Hvorledes kan Mennesker afgøre, om de er under Indflydelse af Mørkets eller Lysets Kræfter?

Lys og Mørke, de to mægtige, magnetisk virkende Kræfter, har hver paa sin Vis Indflydelse paa den menneskelige Verden. Lyset ledes af Guds Tanke og Villie, Mørket virker kun til Dels under en Ledelse, til Dels blindt og hensigtsløst. Paavirker Mørket Menneskene under en Ledelse, skriver denne sig nu¹ fra de inkarnerede Ældste – under den natlige Søvnfrigørelse – eller fra afdøde Menneskers Aander, som ulovligt gæster Jordplanet. Denne Mørkepaavirkning vil altid i den menneskelige Verden give sig Udslag paa en saadan Maade, at det Individ, der paavirkes, føler det, som om der øvedes en aandelig Tvang imod det. Sker Paavirkningen uden Ledelse – kun gennem Udstraalinger fra Mørkehobe – er Tvangsfølelsen mindre, men er dog til Stede.

Lysets Indflydelse virker derimod aldrig som en Tvangsfølelse. Langsomt og roligt, næsten umærkeligt, føres Individet ved sin Skytsaand – Samvittigheden – ind under Lysets Paavirkning, der, efterhaanden som Individet uden Modstand følger Ledelsen, bliver større og større. Men begynder Mennesket at parlamentere med sin Samvittighed, eller at stille Krav til sin usynlige Leder, eller tvivler det om, at Ledelsen har Guds Tanke og Villie til Basis, drager Kravene og Tvivlen ganske mekanisk Mørket til den paagældende, da al Tvivl om Realiteten af det guddommeliges strengt retfærdige og logiske Indgriben i den jordiske Verden, bun-

¹) Før Ardors Tilbagevenden til Gud skete Mørkepaavirkningen hovedsagelig gennem hans og de diskarnerede Ældstes Ledelse. –

der i Mørkets forvirrende og nedaddragende Kraft. Det samme gælder et hvilket som helst Krav, som Mennesket stiller til Gud.

Altsaa: føler Mennesket sig under en stærk aandelig Tvang i en eller anden Retning, staa Mørkets Kræfter eller Mørkets Aander bagved denne Tvangsfølelse. Hvorimod Lysets Indflydelse føles som en dyb Fred og Ro i Menneskets Sind. —

10.

Har Menneskene en bestemt Maalestok for Værdien af de »aandelige Sandheder«?

En bestemt Maalestok for Værdien af de aandelige Sandheder vil ethvert aandeligt fremskredent Menneske have i den fuldkomne Ro og Fred, der vil fylde den paagældendes Sind, naar det, der søges efter, er fundet og det fundne rent intuitivt erkendes som værende Sandhed. Thi Fred og Hvile i Sandhedens Erkendelse vil altid staa som en Modsætning til Uvishedens og Løgnens Uro.

Mennesker, til hvis fysiske Legemer unge og uudviklede Aander er knyttede, har kun i meget sjældne Tilfælde Lejlighed til at føle denne, de evige Sandheders ophøjede Fred og Ro. Da disse Mennesker i saa høj Grad er afhængige af den Mørkeverden, hvori de lever, har deres uudviklede Aands Tanke meget svært ved at skelne mellem Løgn og Sandhed. De søger derfor saa godt som aldrig selv efter de aandelige Sandheder, men nøjes med i Flok og Følge at vandre frem ad de nedtraadte, men gammelkendte Stier. De følger blindt hen i deres Lederes Fodspor og tror fuldt og fast paa alt det, som disse hævder er evige guddommelige Sandheder — selv om Postulaterne intet har med Sandheden at gøre:

Thi der skal stor aandelig Modenhed til, for at man ud fra sit indre Væsen kan være i Stand til at veje, maale og erkende de aandelige Sandheders rette Værdi.

11.

Hvorfor blev Arbejdet med »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst her paa Jorden overdraget til en Kvinde? Hvorfor valgte Gud ikke hertil f. Eks. en af Kirkens Mænd, en højtstaaende Prælat eller ogsaa en theologisk Professor? Burde det ikke have været en Mands Gerning?

Lad os kun se nøjere paa dette Spørgsmaal; thi der findes flere Grunde for, at Gud netop valgte en Kvinde til denne Gerning.

Tænker man sig at staa ved det Tidspunkt, da Gud vidste, at Ardors Tilbagevenden var nær forestaaende, da gjaldt det for Gud om – naar denne Tilbagevenden var en Kendsgjerning – at give Menneskeheden Kendskab til det skete. Men hvorledes kunde dette lade sig gøre paa den klareste, mest overbevisende Maade? Spørgeren mener: at en Kirkens Mand, en højtstaaende Prælat eller en theologisk Professor maatte være bedst egnet til at virke udad mod Menneskeheden for dette Formaal. Her er dog Spørgeren i høj Grad uenig med Gud, hvilket her skal vises:

Igennem Inspiration – de Yngstes Tankeindskydelser – og gennem den udvalgte Prælats Intuition maatte dette Arbejde udføres. En Mands Intuition er imidlertid normalt aldrig saa stærk, ren og klar som en Kvindes. Her var altsaa den første Vanskelighed at overvinde. Gud kunde have forstærket denne Mands Intuition, men i saa Fald maatte Mandsvillien ogsaa forstærkes, da en stærk, klar Intuition uden en ligestillet stærk Villie til at ville gengive og til at ville rette sig efter de modtagne Indskydelser ikke kan føre til noget virkelig godt Resultat. Men en forstærket Mandsvillie vilde meget let kun blive til lutter »Egenvillie«, som ikke paa noget Punkt kunde tænkes at mødes med Guds Villie. Den paagældende vilde maaske til en vis Grad følge de givne Indskydelser, men ud fra sin religiøse og kirkelige Bundethed maatte hans »Egenvillie« drage sine egne Konklusioner af det, som han modtog fra oversanselig Side. Resultatet maatte blive: at de Kendsgjerninger, som Gud ønskede at give Menneskeheden Kendskab til, blev mer eller mindre forvanskede og tilslørede ud fra den Mennesket iboende Trang til at føre det modtagne ind under sine egne Meninger. Var en theologisk Professor bleven valgt, var, foruden de omtalte Vanskeligheder, efter al Sandsynlighed en ny Vanskelighed kommet til de øvrige. Nemlig denne: Professoren havde sikkert anlagt sit Værk som en meget videnskabelig, sammenlignende Religionshistorie. Et saadant Arbejde kan have sin Berettigelse; men det kunde ikke i dette Tilfælde paa rette Maade bringe det, som Gud ønskede fremhævet.

Imidlertid var det ikke alene Guds Hensigt at give Menneskeheden Kendskab til Ardors Tilbagevenden, Kendskab til hans Fald og til hans Skabelse af det menneskelige Legeme. Han vilde ikke alene give de mange Hovedreligioner, de forskellige religiøse Retninger og talrige Sekter et fælles sandfærdigt Grundlag, Han vilde tillige lære Menneskene at forstaa Sandheden i de oversanselige¹ Forbindelser, lære dem Faren ved, ganske kritikløst, at give sig af med de okkulte, de spiritistiske Manifestationer. Og selv om det kunde tænkes, at en højtstaaende Prælat eller en theologisk Professor kunde ledes af de Yngste til at fatte Interesse for disse Fænomener, saa vilde vedkom-

¹) Se ogsaa Spørgsmaal Nr. 2.

mende næppe, en Tid lang, personlig give sig af med en grundig psykisk Forskning. Han vilde næppe gennem selvudførte Eksperimenter – om disse end blev ledet af Gud og de Yngste – sætte sig ind i de okkulte og spiritistiske Foreteelsers Sandheder og Farer. Allerhøjest vilde han samle Materiale fra forskellige Menneskers Oplevelser, og, ud fra dette Materiale, danne sig sine egne Konklusioner. Resultatet maatte paa Grund af vedkommendes religiøse og kirkelige Bundethed blive: en Fordømmelse af de forekommende Fænomener som værende Udslag af Dæmoners, onde Aanders Gerninger. – Saaledes var Sandheden om Okkultisme og Spiritisme ikke kommet frem, som Gud ønskede det; thi saa var ogsaa Lysets Forbindelse – gennem de Yngste – med Menneskene bleven forkættet. Atter en Vanskelighed, som Gud maatte regne med.

Gud havde imidlertid nogle Aar før Ardors Tilbagevenden – fordi Han forudsaa, at den var nær forestaaende – gennemtænkt disse Problemer, og Han kom hurtig til den Slutning: at Han ikke kunde bruge hverken Prælater eller Professorer til det kommende vanskelige Arbejde. Han maatte derfor finde en Udvej. Thi først naar Prælater¹ og Professorer¹ stod overfor et »fait accompli«, var der en Mulighed – ganske vist kun en svag Mulighed – for, at et Værk, der helt igennem var klart og logisk opbygget, og som tillige bar Sandhedens Præg, vilde vække deres Interesse og Forstaaelse. Men hvorledes kunde nu denne Udvej findes? Thi Gud vidste, at intet Menneske under Jordelivet vilde være i Stand til at skabe et religiøst, etisk og filosofisk Værk, som paa alle Punkter var i fuld Overensstemmelse med Sandheden, selv om de diskarnerede Yngste gjorde alt for at retlede og vejlede. Her maatte mere til, end Mennesker og Mennesketanker kunde præstere. Og Gud bestemte sig da til at lade Værket skabes af »aandelige Intelligenser« fra den oversanselige Verden, og naar alle Forberedelser til Værkets Fremkomst i den menneskelige Verden var bragt til Ende, at tage til Medhjælper den Kvinde, som hidtil havde været Kristus behjælpelig i Arbejdet med de jordbundne Aander. Thi Gud forudsaa paa dette Tidspunkt, at hun tillige vilde være Kristus behjælpelig med at vinde Ardor tilbage. Og da hun igennem den Vejledning², som var givet hende i en længere Tidsperiode² af Kristus og hans Hjælpere, havde lært baade det sande og det falske i Spiritismen, havde lært i eet og alt at rette sig efter denne Ledelse, som hun frivillig havde underkastet sig, var denne Løsning af Problemet – efter Guds

¹) Blandt Kirkens Mænd findes adskillige, som for deres nuværende Inkarnation lovede Gud at tale for et eventuelt Værk om Ardor og hans Gerninger, hvis det lykkedes at faa det frem i den menneskelige Verden. Se »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 34–37.

²) Se »Nogle psykiske Oplevelser«, hvor denne Vejledning er beskrevet.

Mening den bedste, den rette.

Efter Guds Ønske og under Hans øverste Ledelse blev »Vandrer mod Lyset« – da Ardor var vendt tilbage – saaledes skabt af diskarnerede aandelige Intelligenser; men det blev opbygget ud fra Spørgsmaal, stillet fra Menneskers¹ Side. De Spørgsmaal, som direkte angik Ardors og de Ældstes Fald, Ardors og hans faldne Søkendes Skabelse af det menneskelige Legeme, Kampen mod Gud og mod de Yngste, Forsøgene paa at drage Menneskeheden dybere ned i Mørket og ind under de Ældstes Herredømme, samt Meddelelsen om Ardors Tilgivelse og Tilbagevenden, blev overladt til Ardor selv at gøre Rede for. Ligeledes blev det overladt til ham – saa vidt det var gør ligt – at give en Fremstilling af Mørkets, Lysets, Urtankens og Urvilliens Hviletilstand, o. s. v. Det øvrige blev overladt til Kristus og til den jordiske kvindelige Medhjælper »aandelige Leder«², samt til nogle andre af de Yngste, som Gud valgte til at være Hjælpere under det omfattende og meget vanskelige Arbejde. Ordnet paa denne Maade, blev det, der skulde meddeles Menneskeheden ikke et mangelfuldt Menneskeværk, men et Arbejde, som dets aandelige Skabere fuldtud kunde staa til Ansvar for baade overfor Gud og overfor Menneskeheden. Den jordiske Medhjælper's Arbejde blev da dette: at være Tolk, d. v. s. gennem Intuition at gengive de oversanselige Intelligensers Tankesprog paa et for Mennesker forstaaeligt Sprog. Hun var saaledes klar over: at intet skyldtes hendes egne Tanker eller Meninger, hun forstod, at hendes eget maatte holdes udenfor, forstod, at hun kun var en brugbar Tolk, en brugbar Oversætter. – Bliver f. Eks. et jordisk Værk oversat fra et Sprog til et andet, saa vil Oversætteren ingen Sinde sætte sit Navn paa Titelbladet som værende Forfatter af det oversatte, med mindre vedkommende vil udsætte sig for at kaldes en Bedrager. Ligeledes vil ingen, som er Tolk for en Foredragsholder, der taler et andet Sprog end Tilhørerne, finde paa at kalde sig Forfatter af det fortolkede Foredrag. – Men saaledes er det ogsaa her. Den jordiske kvindelige Tolk og Oversætter har ingen Ret til at betegne sig som »Forfatter« af »Vandrer mod Lyset« eller af de øvrige Værker, som, gennem hende, er givet til Menneskeheden. Derfor hviler ogsaa Ansvaret for disse »Budskaber fra den oversanselige Verden« paa alle de aandelige Intelligenser, som skabte dem efter Guds Ønske og under Hans Ledelse. Men de ganske faa lidt svagere Steder i Kommentaren til »Vandrer mod Lyset« maa derimod tilskrives Tolk'en, som i de allerfleste Tilfælde – i sin menneskelige Tilværelse – intet Kendskab havde til det, der her blev fremdraget og behandlet.

¹) Se »Vandrer mod Lyset«s Efterskrift.

²) Se »Vandrer mod Lyset«s Efterskrift.

Dog er ogsaa dette Afsnit ført til det fra oversanselig Side ønskede Resultat¹, saaledes at alt staar i nøje Overensstemmelse med Sandheden.

Altsaa: af ovenstaaende Forklaringer bør enhver kunne forstaa, hvorfor Gud valgte at overdrage den jordiske Del af Arbejdet til en kvindelig Medarbejder, og ikke foretrak at overdrage dette enten til en højtstaaende Prælat indenfor Kirken eller til en theologisk Professor.

– Tilsidst kun det: En Samling Værker som »Hilsen til Danmark«, »Vandrer mod Lyset« med Supplement², »Forsoningslæren og Genvejen« vil aldrig nogen Sinde oftere blive givet til Menneskeheden paa denne Maade; thi kun for de nævnte Værker har den oversanselige Verdens aandelige Intelligenser det fulde Ansvar, derfor er og bliver denne Samling **ganske enestaaende i Menneskelivets Historie!**

12.

Da Gud har begrænset sin Forudviden, hvorledes kan da mange af de nu inkarnerede Yngste være inkarneret med det Formaal for Øje: at være Talsmænd³ for »Vandrer mod Lyset«, da Gud paa det Tidspunkt disse Yngste blev inkarneret, intet kunde vide angaaende Tiden for Ardors Tilbagevenden?

Fra det Øjeblik de Yngste første Gang lod sig inkarnere blandt Menneskene, arbejdede de med det Hovedformaal for Øje: at vinde Ardor tilbage. Gang paa Gang er der fra Guds Side givet Planer for dette Arbejde; Gang paa Gang er i Tusindvis af de Yngste sendt til Jorden for at samarbejde efter de af Gud givne Planer. Naar Hovedarbejdet mislykkedes for de dertil udvalgte Yngste, siger det sig selv, at det ogsaa maatte mislykkes for de øvrige at gennemføre deres Del af Planen. Saaledes gik det f. Eks. ved Zarathustras, Jesu, Manis, Muhameds, Luthers, Calvins og Zwinglis Sendelse til Jorden. – Og saaledes er det gaaet mange andre Gange baade før og efter ovennævntes Sendelse. – Hovedarbejdet – at vinde Ardor tilbage – mislykkedes for de nævnte; følgelig kunde Medhjælperne ikke udrette det, som de havde lovet at udrette. I alle de Tilfælde, hvor disse historisk kendte Mænd kunde have vundet Ardor tilbage, var

¹) Se »Vandrer mod Lyset«s Efterskrift.

²) Der er en Mulighed for, at endnu et Supplement kan gives. Men dette afhænger af, om der til dette eventuelle Supplement stilles et tilstrækkeligt Antal Spørgsmaal, medens den kvindelige Medhjælper endnu lever her paa Jorden.

³) Se »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 34–37.

Planen for Arbejdet givet af Gud, der af hver af de Yngste, som havde lovet at være Hoved- og Medarbejdere i den jordiske Verden, modtog Løfte om: at de alle under deres Inkarnation vilde lade sig lede af deres Skytsaand = Samvittighed – for at Gerningen kunde lykkes. Men Gud kunde intet vide forud, om Arbejdet vilde lykkes eller ej. Først naar Han saa, at den, der havde Hovedarbejdet, ikke formaaede at sejre over Mørket, ikke formaaede at bede for Ardor, først da vidste Han, at Arbejdet maatte gøres om at nye Inkarnationer maatte til.

Da Kristus lovede at forsøge »Genvejen« – se »Vandrer mod Lyset« pag. 87, Afsnit 2 til pag. 89, Afsnit 8 – blev samtidig og senere hen en Mængde af de Yngste inkarneret for at støtte og hjælpe, saa at et godt Resultat kunde opnaas.

Denne Gang blev Bønnen bedt for Ardor – han vendte sorgtyngtet og angrende tilbage til Gud.

Og da »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst er en naturlig Følge¹ af hans Tilbagevenden til Gud, maa de Yngste, som, før deres nuværende Inkarnations Indtræden, lovede Gud at blive Værkets Talsmænd – hvis det lykkedes at faa det frem i den jordiske Verden – holde deres Løfte eller ogsaa tage det Ansvar, der følger med ved at bryde dette Løfte **uden gyldig Grund**.

13².

Saa fremt den danske Kirkes ledende og førende Mænd vedblivende stiller sig afvisende overfor »Vandrer mod Lyset«, hvorledes skal dette Værk da kunne blive det sande religiøse Grundlag for Menneskenes Gudstro?

Guds Veje er mangfoldige, men de vil alle føre til det samme Maal: en, for alle Mennesker, ensartet Erkendelse af Gud som Menneskeandens Skaber og Fader; en ensartet Erkendelse af det oversanselige og det jordiske Livs Basis og Opstaaen; en ensartet Erkendelse af, at den eneste rette og sande Forbindelse med Gud-Fader gaar gennem den direkte Henvendelse til Ham i Bøn og i Tanke uden nogen Formidler, det være sig Kristus, »Guds Moder«, Helgener eller andre; en enstemmig Forkastelse af Daaben som Salighedsbetingelse; en enstemmig Forkastelse af Nadver og alle andre Sakramenter, o. s. v.

Selv om den danske Kirkes Mænd, i Stedet for at træde i Skranken for »Vandrer mod Lyset«, fremdeles stiller sig afvisende med Hensyn til dette Værks Sandheder eller de søger at modarbejde Udbredelsen af Kendskabet dertil, saa er der andre Veje, ad hvilke Kir-

¹) Se Besvarelsen af Spørgsmål Nr. 11 og 68 her i Supplementet.

²) Nedenstående Besvarelse gælder kun den religiøse Del af »Vandrer mod Lyset.«

kens falske Lære kan undermineres for til sidst helt at nedbrydes og saaledes give Plads for den sande Lære.

Hvorledes dette vil kunne ske, skal her gøres nærmere Rede for:

Fra det Tidspunkt i en forhistorisk Tidsalder, da Menneskeaan-
derne i aandelig Henseende var blevne saa udviklede, at de kunde
føle Interesse for og Forstaaelse af de guddommelige Værdier, har
de, medens de opholdt sig i deres Hjemsfærer, under Læretiden
modtaget Undervisning af de diskarnerede Yngste, om Gud og om
Hans Forhold til Menneskeheden. Undervisningen blev givet i store
Træk uden særlige Detailler. Men det var nok til, at enhver Men-
skeand, under Jordelivene, i Sind og i Tanke medbragte en Længsel
efter Gud, en Længsel efter at stræbe frem mod større Viden, mod
større Klarhed. Denne Længsel var den Basis, som de inkarnerede
Yngste skulde bygge videre paa under deres Jordeliv, naar de op-
traadte som Religionsstiftere eller -Reformatorer. Men, som mange
Gange forklaret, saa søgte Ardor og de Ældste med ham paa alle
Maader, ikke alene at vildføre de inkarnerede Yngste, men ogsaa
at forvanske, at tilsløre, at forurene det, som de Yngste lærte Men-
neskene. Dog, trods al Forvanskning, trods alle Løgne fra Mørkets
Side, vedblev Menneskeanden at bevare sin Længsel efter Gud, ef-
ter Viden og Klarhed. Og denne Længsel er Basis for al
menneskelig religiøs Trang og Følelse.

Da Ardor ved Kristi Kærlighed og Taalmod endelig blev vundet
tilbage til Gud, blev Vejen for en ensartet sand religiøs Lære for den
hele Menneskehed givet fri. Thi Ardor, den mægtige Anstødssten,
der hidtil havde spærret Vejen, blev fjernet for bestandig. Og da
»Vandrer mod Lyset« ved Hjælp af en jordisk Tolker var fremkommet
i den jordiske Verden, fik de diskarnerede Yngste, som leder Men-
skeaandernes Undervisning i de forskellige Sfærer, en Meddelelse
fra Gud, om i Fremtiden ikke alene i store Træk at give Menneske-
aanderne det sædvanlige Kendskab til Ham og til Hans Forhold til
Menneskeheden, men tillige om at gaa i Detailler; med andre Ord, i
alle Enkeltheder give dem Kendskab til det, som læ-
res i »Vandrer mod Lyset«. De Menneskeaan-
der, som siden
denne Undervisning begyndte, bliver født til Livet paa Jorden, vil
derfor i Sind og i Tanke ikke alene bære en dyb Længsel efter Gud,
men de vil tillige bære en Viden og en Klarhed i Tanken, der søger
langt ud over det, som de af Mennesker formede og accepterede Re-
ligioner kan byde dem. De vil derfor mere eller mindre bevidst, mere
eller mindre hurtigt, reagere overfor de forskellige Religioners Dog-
mer, Doktriner og Postulater, som de lærer at kende i Hjem, Skoler,
Kirker eller Templer Verden over. Men særlig Kristendommens og
dens forskellige Sekters uhyggelige Lære om Kristi »Forsonings-
død«, Lære om evig Fortabelse, Lære om evige Lidelser i et evigt

varende Helvede, Lære om Daab, Nadver og andre Sakramenter, Lære om »Guds Moders« og Helgeners Forbønner, o. s. v., o. s. v., vil de hurtig tage Afstand fra som noget, der staar deres inderste Længsel efter Gud og deres religiøse Følelser imod. Kristendommens mange og forskellige Førere eller Ledere hele Jorden over vil da, efter som Tiderne skrider og de nye Slægter vokser op, møde større og større Opposition fra Menigmand, der ikke kan føle sig tilfredsstillet af det, der læres fra kirkelig Side, fordi denne Lære ikke stemmer overens med det, som den enkelte bærer i Sind og i Tanke. Langsamt vil da den kristne Lære i dens Hovedreligioner og i dens talrige baade ældre og nyere Afskygninger, undermineres, for saa tilsidst helt at styrte sammen. Og det Budskab, som gives i »Vandrer mod Lyset«, vil da blive grebet med Glæde og Taknemmelighed, fordi det i eet og alt svarer til det, som Menneskeaaanden bærer i sit Indre, og som den længes efter at møde i det jordiske Liv.

Men ogsaa de Mennesker i det danske Folk, som nu ud fra deres inderste Væsen føler sig i Samklang med det, der gives og læres i »Vandrer mod Lyset«, vil hver især gøre hvad de formaar for at lade Kendskabet til og Forstaaelsen af Værket gaa videre til deres Medmennesker. Dette sker og kan vedblivende ske igennem Skrifter, Foredrag og Samtaler; saaledes vil flere og flere vindes for de evige Sandheder. Dog bliver alle, der slutter sig sammen om »Vandrer mod Lyset«, staaende i Landets Folkekirke. Thi det er ikke Meningen at skabe en ny Sekt, det er Meningen at lade Tanker og Meddelelser i Budskabet gennemtrænge og gennemsyre den danske Folkekirke, som ved dette Arbejde sikkert, omend langsomt, gaar sin Opløsning i Møde.

Men det siger sig selv, at havde den danske Folkekirkens ledende og førende Mænd forstaaet deres Besøgelsestid, da var der med eet Slag fremstaaet for Kirken fuldtud værdig og skøn Reformation, en Reformation, hvis Genlyd var naaet langt ud over Landets Grænser, og som havde skabt det danske Folk en enestaaende Plads i Fremtidens Historieskrivning. Dette blev ikke naaet, **Kirkens Mænd kendte ikke deres Besøgelsestid!**

Men maaske den kommende Reformation engang i en ikke altfor fjern Fremtid vil bæres frem af en krævende Folkestemning og -Villie, i saa Fald bliver det ikke Kirkens Mænd, der staar med »Palmer i Hænde«.

Om den Bevægelse, der nu er begyndt for at vedtage et sandt, ensartet og varigt Grundlag for Menneskehedens Erkendelse af Gud og af det Hinsidige, vil blive af længere eller kortere Varighed, før det lykkes at gennemføre den, derom kan intet siges med Vished. Thi det afhænger af Menneskene selv, det afhænger af dette: om de

stiller sig forstaaende eller afvisende overfor Guds Budskab.

Men een Ting kan siges med Vished: »Vandrer mod Lyset« har faaet Indpas i den menneskelige Verden, dets Tanker og Meddelelser kan aldrig udslettes og forsvinde; thi det givne hviler paa Sandhedens Klippegrund, det er baaret frem af Guds Ønske og under Hans Vejledning.

Derfor: selv om Alverdens Præsteskaber in pleno vil søge at standse »Vandrer mod Lyset«s Fremgang, saa vil de dog aldrig formaa det. Værket vil dog vinde frem, Tankerne vil dog brede sig fra Mand til Mand, thi »Guds Mølle maler sikkert om end langsomt«, **intet i Verden kan standse den!** –

14.

Hvorfor er Mormonisme, Teosofi, Christian-Science og Antroposofi ikke omtalt i »Vandrer mod Lyset«? Disse religiøse Retninger har dog hver især særdeles mange Tilhængere Verden over.

Selv om nævnte religiøse Retninger ligesom mange andre religiøse Sekter og deres Afskygninger ikke direkte omtales i »Vandrer mod Lyset«, saa siger dog Kristus – pag. 111, Afsnit 5 – i sin Tale til den Højestes eller Kirkens Tjenere: »hvilket Land, hvilken Troesretning I end tilhøre«. Kristus henvender sig saaledes til alle Troesretningers Førere, Ledere og Lærere. Og da de ovennævnte Sektors Indstiftelse ligger temmelig eller meget nær op til Nutiden, spiller de ikke nogen nævneværdig Rolle i den astrale Verden, d. v. s. i de 6 Sfærer, som ligger uden om Jordkloden og hvortil Menneskeaaenderne bringes efter det jordiske Legemes Død, hvorfor der ikke er nogen speciel Grund til at omtale dem særskilt.

Disse »moderne« Religioner har kun i forholdsvis korte Aaremaal været kendt blandt Menneskene, saa at der endnu ikke, ved Overlevering fra Slægt til Slægt gennem Individernes astrale Hjerne, er skabt en solid Basis for disse Lærdomme i Menneskeaaendens religiøse Forestillinger og Erindringer fra Jordelivene.

Derimod stiller Sagen sig helt anderledes, naar Talen er om de gamle Religioner, f. Eks. Shintodyrkelse, Buddhisme, Kristendom (med de talrige Afskygninger) og Muhamedanisme. I de mange, mange Aarhundreder, der er svundet, siden disse Religioner til forskellige Tider fandt Indpas i den jordiske Verden, har Slægt efter Slægt indlevet sig i disse Troesretninger. Derved er der ikke alene her paa Jorden, men ogsaa i Menneskeaaendernes astrale Verdener,

skabt en fast Basis for de her nævnte religiøse Retninger, en Basis, som er vanskelig at rokke, hvor mangelfuld og fejlagtig den end kan være paa mange Punkter. Talrige Slægter – Individ efter Individ – har i Jordelivene tilegnet sig disse Religioners Dogmer, Postulater og Vejledninger om det guddommelige, og har, som en Arv gennem den astrale Hjerne¹, ført dem videre til Efterkommerne, i hvis – ligeledes astrale – Hjerne¹ disse Lærdomme hviler latent, til de kaldes frem f. Eks. gennem religiøs Paavirkning i Hjem, Skoler eller Opdragelsesanstalter. Naar Menneskeaaanden frigøres efter Legemet Død, vil dens religiøse Opfattelse derfor være forstærket gennem dens jordiske »Forfædres« religiøse Tro.

Paa Grund af denne saaledes dannede religiøse Basis i Menneskeaaendens Erindring, er det usigelig vanskeligt for Lærere og Opdragere – de diskarnerede Yngste – i de astrale Sfærers Skoler og Læreanstalter at tale disse Menneskeaaender til Rette, at forklare dem de religiøse Vildfarelser o. s. v., som de har levet paa og troet paa under Jordelivene. Men vanskeligst af alt er det at paavirke de Menneskeaaender, som igennem talrige Inkarnationer har sluttet sig til Kristendommen i dens forskellige Hovedreligioner og ældre Afskygninger. Thi de klamrer sig alle mer eller mindre fast til Kristendommens Hoveddogme: Frelsen ved Troen paa Jesu Forsoningsdød. Uendelig mange Sorger og Lidelser har dette falske Dogme forvoldt, fordi alle, der i fuldt Alvor og i fuld Tilid har sluttet sig dertil, ikke paa nogen Maade vil lade sig rokke fra den Overbevisning: at Kristus Jesus med sit Blød har sonet deres Syndeskyld. Først efter gentagne Inkarnationer i Lande, hvor f. Eks. Buddhisme, Muhamedanisme eller endnu ældre Religioner er de fremherskende, er det lykkedes at tale de ved Døden frigjorte Menneskeaaender til Rette og faa dem til at erkende Sandheden og Retfærdigheden i dette store Hovedpunkt i Menneskehedens Opdragelse: hvad Mennesker har syndet i den jordiske Verden mod Gud eller mod deres Medmennesker, maa de selv – under Guds Ledelse – fuldtud sone eller opnaa Tilgivelse for. Thi Kristus er ikke og har aldrig været noget Sonoffer for Menneskehedens Syndeskyld!

Derfor er det først og fremmest »Vandrer mod Lyset«s Opgave at tale til de førende Hovedreligioners Tilhængere, thi selv om f. Eks. Buddhisme og Muhamedanisme ikke lærer om Kristi Forsoningsdød, saa er dog disse Religioner behæftet med saa mange Vildfarelser, at de ikke kan blive det sande religiøse Grundlag, der betinger

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 255, Afsnit 3, til pag. 262, Afsnit 2, der handler om den astrale, den psykiske og den fysiske Hjernes indbyrdes Forbindelse med hverandre. –

Menneskehedens Opdragelse og Vandring mod Lyset til Guds Rige.

Men een Ting maa ikke glemmes, hvad enten Talen er om de gamle eller de nyere religiøse Retninger: Der findes enkelte Sandheder og Sandhedsglimt i dem alle. –

Det Kaos, som nu hersker i de mange forskellige jordiske Religioner, vil dog, som tidligere omtalt – (se Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal) – engang i Fremtiden afløses af de Sandheder, der gives i »Vandrer mod Lyset«, saa at hele Menneskehedens religiøse Forstaaelse og Opfattelse af Gud og det Hinsidige kommer til at hvile paa et fælles Grundlag. For at kunne naa dette Maal bliver Menneskeaaenderne i de forskellige Sfærer nu, efter »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst paa Jorden, underviste i dette Værk, og de bliver ikke inkarnerede, førend de fuldtud har tilegnet sig Værkets religiøse Sandheder i alle Enkeltheder. Saaledes udrustede vil Fremtidens nye Slægter stærkere og stærkere stille sig afvisende overfor de gængse Religioners Dogmer o. s. v., og saaledes vil det religiøse Liv efterhaanden, selv om det muligvis bliver meget langsomt, føres ind paa den rette Vej, **den Vej, der fører direkte til Gud, til Hans dybe og uendelige Faderkærlighed.** –

15.

Gælder Benævnelsen »Genvejen«¹ baade den Vej, som Kristus og de diskarnerede Yngste fulgte for at vinde Ardor – Satan – tilbage, og Vejen til Gud gennem Menneskets Tilgivelse af Ardor?

Ja, Benævnelsen gælder dem begge.

Gud viste Kristus den Vej, som han og hans Hjælper kunde følge, for, gennem et intensivt og taalmodigt Arbejde, hurtigere at kunne vinde Ardor tilbage til Guds Rige. Og da det fuldtud lykkedes for Kristus at sejre over Ardor og vinde ham tilbage ad den anviste Vej¹, blev der ved Kristi Sejer aabnet en »Genvej« for hele Menneskeheden, hvorved det enkelte Menneske hurtigere kan naa til det rette Barneforhold overfor Gud, nemlig ad Tilgivelsens Vej. Thi det Menneske, som af hele sit Hjerte fatter Medlidenhed med Ardor og derfor fuldtud kan tilgive ham, vil med det samme klart forstaa: at Troen paa Jesu Forsoningsdød kun er en meningsløs Omvej til Gud og til Hans faderlige Kærlighed.

Men de, der mener, at denne Omvej er den eneste rette Vej, vil

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 87, Afsnit 2, til pag. 89, Afsnit 8. –

selvfølgelig paa alle Maader hævde, at deres Opfattelse er rigtig, thi Jesus har jo sagt: »Jeg er Vejen!« Hertil er kun dette at sige: Jesus har intet lært om »Troen paa Forsoningsdøden«, har intet lært om »Korsets Gaade«, har intet lært om, at hans Blod aftvættede eller dækkede Menneskenes Syndeskyld. Alt dette er senere Tiders Menneskeværk, fremspiret af Heden- skab og Mørke, og er uendelig fjernt fra Virkelighed og Sandhed.

Derfor: jo hurtigere Menneskene forlader Omvejens Hænge- dynd og søger ind paa Genvejens faste Grund, jo hurtigere vil de naa til den rette Forstaaelse af Gud og Hans Forhold til Menne- skheden. –

16.

Er Reinkarnationen virkelig nødvendig? Og hvorledes an- vendes Gengældelsesloven?

Formaålet med Reinkarnationen er dette: gennem en alsidig, men langsomt fremadskridende aandelig Udvikling at modne Men- neskeaaanden, saa at den i Kraft af sin Tanke og Villie kan naa til fuldtud i alle Livets Forhold at stille sig afvisende overfor Mørkets Paavirkning. –

Naar en nyskabt Menneskeaaand gennemlever sit første jordiske Liv, da er det aandelige Jeg, der repræsenteres af Tanke og Villie, kun at ligne med en uendelig svag Lysgnist. De første Jordeliv bliver derfor nærmest som en Art Vegeteren, en Tilvænnning til Menne- skelivet. Efter nogle indledende Inkarnationer begynder det aande- lige Jeg at reagere overfor Samvittighedens, Skytsaaendens Ledelse. Men det siger sig selv, at et Menneske, der staar paa et meget lavt aandeligt Trin, ikke kan have den samme fintmærkende »Samvit- tighed«, som et mere aandeligt fremskredent Menneske har. Og da de nyskabte og de meget unge Menneskeaaander fortrinsvis findes blandt de lavest- og lavtstaaende Menneskeracer, kan de »aandelige Love«, hvorefter en »Vild« f. Eks. dømmes, ikke nøjagtigt svare til de Love, hvorefter et Menneske fra et civiliseret Samfund dømmes. En Vild – hvortil en nyskabt eller meget ung Menneskeaaand er knyt- tet – der ikke har lært at respektere et Menneskeliv eller at respek- tere Ejendomsretten – kan, aandelig set, ikke dømmes paa samme Maade, som det Menneske, der gennem sin Opdragelse – aandelig og menneskelig – har lært at respektere begge Dele, og som dog, trods sin større aandelige Udrustning, baade slaar ihjel, røver og stjæler. Først naar »Jeget« har lært at skelne mellem »mit« og »dit«, eller har lært, hvilken Værdi et Menneskeliv er, vil Jeget blive draget

til Ansvar for sine slette eller syndige Handlinger, hvis Konsekvens det, aandelig set, er vidende om. Thi et hvilket som helst Brud med Samvittigheden vil naturnødvendigt drage Straf = Soning efter sig. Naar det aandelige Jeg véd, at det udfører en Handling, som efter sin Natur er og maa være strafbar, altsaa af egen fri Villie bliver Lovbryder, er Individet ved sit Misbrug af den frie Villie gaaet ind under Gengældelsesloven og kan ikke unddrage sig den Gengældelse, som det selv har bragt over sig. Kun hvis Mennesket fuldtud angrer sin Synd, kan det gennem en Bøn til Gud opnaa Tilgivelse, og gennem en Henvendelse til det Menneske, mod hvem der er syndet, muligvis opnaa Tilgivelse og saaledes undgaa at rammes af Gengældelsens haarde Tilbageslag.

Menneskets Forsyndelser maa deles i to store Hovedgrupper:

1) Forsyndelser mod Gud, mod det guddommelige i Mennesket; disse Forsyndelser kan kun Gud tilgive, og naar Hans Tilgivelse er opnaaet, slettes Syndeskylden for bestandig.

2) Forsyndelser af forskellig Art, som Menneskene udøver mod hverandre. Disse sidste er selvfølgelig ogsaa Forsyndelser mod Gud. Men her er det nødvendigt, at Synderen ogsaa maa opnaa sin Kontraparts Tilgivelse, før kan Skylden ikke slettes, selv om Gud tilgiver Synderen.

Guds Tilgivelse for Synd, som er begaaet mod Gud eller mod det »hellige«, det guddommelige¹ i Mennesket, kan Mennesket opnaa, endnu medens det lever paa Jorden, hvis det, inden Døden indtræder, fuldtud kan forstaa sin Skyld og fuldtud angrer sine onde, slette og forbryderiske Tanker og Handlinger. – **Troen paa Jesu Forsoningsdød ændrer intet i Menneskets Syndeskyld, giver ikke Mennesket nogen Syndsforladelse.** –

Har Mennesket under sit Jordeliv hverken kunnet eller villet indse og angre sin Synd og Skyld, da maa dette ske, efter at Jordelivet er endt, idet enhver, efter sin Opvaagning i det astrale Sfærehjem, bliver stillet overfor en Gennemgang af sit Jordeliv. Men saa snart som Angeren har indfundet sig – da har den angrende ogsaa i samme Øjeblik modtaget Guds Tilgivelse, og det skete slettes for bestandig uden noget Krav om Soning; thi Guds Barmhertighed og Medlidenhed – Udslag af Guds Kærlighed – staaer over Gengældelsesloven. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 287, Afsnit 3.)

Hvis et Menneske har forsyndet sig mod et Medmenneske og under Jordelivet indser sin slette Handling eller sine onde Anslag, saa at han fuldtud angrer det skete, samt paa alle Maader søger at opnaa sin Modparts Tilgivelse, men kun møder en bestemt Afvisning, da kan han i Kraft af Guds Kærlighed og Barmhertighed fritages for sine onde eller slette Handlingers Tilbageslag. Men i saa Til-

¹) Se Spørgsmaal Nr. 42. –

fælde maa vedkommende da i et nyt Jordeliv udføre en eller anden Kærlighedshandling imod det Menneske, der var Genstand for hans Forsyndelser. Opnaar Synderen derimod sin Modparts Tilgivelse, da er Skylden slettet med det samme uden fremtidig Soning. Thi ogsaa Menneskenes Barmhjertighed og Medlidenhed staar over Gengældelsesloven.

Men hvis et Menneske har forsynet sig imod et Medmenneske og hverken vil indse sin Syndeskyld eller vil søge at opnaa sin Modparts Tilgivelse under det fælles Jordeliv, bliver Synderen efter Døden ved sin Opvaagning i det Hinsidige, stillet overfor sin slette, onde, forbryderiske Handling. Atter og atter maa Handlingen gennemtænkes, til Erkendelsen af Handlingens syndige Karakter er naaet, og med Erkendelsen vaagner Sorgen og Angeren. Men i dette Tilfælde er det som Regel for sent for Synderen at opnaa sin Modparts Tilgivelse, fordi han (hun) – a) maaske slet ikke vender tilbage fra sit Jordeliv i den Tid, der er givet Synderen til Hvile- og Læretid; b) fordi Modparten maaske hører hjemme i en højere Sfære, hvortil Synderen ikke har Adgang; c) fordi Modparten, hvis han er vendt hjem til sin Sfære, ikke paa nogen Maade vil tilgive. – I saadanne Tilfælde maa Synderen underkaste sig Gengældelsesloven i dens fulde Strenghed, og maa da i et kommende Jordeliv sone sin Synd, d. v. s. lide den selvforskyldte Lidelse – aandelig eller legemlig. Men igennem den udstaaede Lidelse vil Synderen lære at vogte bedre paa sig selv, saa at han, næste Gang han staar i Begreb med at udføre en lignende slet Handling, som den, for hvilken han har lidt, da lettere kan overvinde Fristelsen til at handle imod sin Samvittigheds Ledelse. –

Har de Yngste under deres Jordeliv paa en eller anden Maade forsynet sig mod hverandre, hjemfalder de ligeledes til Gengældelsesloven. Men den, der har syndet, vil langt hurtigere end en Menneskeand naa til Erkendelse af sin Synd; følgelig vil de Yngste lettere angre og tilgive hinanden og derfor i de fleste Tilfælde gaa fri af Loven. Men det kan ske, at Modparten, til Trods for Synderens dybe Anger, i lange Tider dog nægter sin Tilgivelse baade i Jordelivet og i den astrale Verden. Naar dette er sket, da er den af de Yngste, der nægtede at tilgive, bleven inkarneret uden at have nogen Mission at udføre, uden at være en af Menneskehedens Foregangsmænd, er, med andre Ord, kun Menneske i sit Jordeliv. Og Synderen – ligeledes en af de Yngste – er da bleven den saaledes inkarneredes Skytsaand igennem de følgende Inkarnationer, indtil den forurettede har overvundet sin Vrede og sit Had. Thi den, der gemmer paa sit Had, den, der er uforsonlig, har Gud ingen Brug for til det Kærlighedsarbejde, som de Yngste udfører for Menneskehedens Vandring fremad mod Lyset.

Altsaa: enhver bør i det foreliggende Jordeliv søge at angre

sine Forvildelser, sine syndige, forbryderiske Tanker og Handlinger, bør søge gennem sin Anger at opnaa Guds og sine Medmenneskers Tilgivelse, førend Jordelivet er endt. Mange Sorger og Lidelser vil bortfalde ved en saadan Fremgangsmaade. Derfor bør enhver i alle Livets Forhold nøje gaa efter sin Samvittigheds Ledelse; thi jo oftere Mennesket synder mod Samvittigheden, jo vanskeligere bliver det efterhaanden at følge dens Raad, Formaning og Advarsler. Ved at følge sine egne Lyster, sine egne slette Tilbøjeligheder, **forlænger Mennesket sine Inkarnationers Række.**

Een Lovbestemmelse under Gengældelsesloven kommer ingen uden om, hvad enten Synderens aandelige Jeg er en Menneskeaaand, en af de Yngste eller en af de Ældste. – Dog anvendes den ikke overfor de ganske unge Menneskeaaander, førend disse, paa dette Punkt, er i Stand til at reagere overfor deres Samvittighed. – Den Paragraf, som her hentydes til, er Bestemmelsen om: at enhver, der ihjelslaar et Medmenneske eller som paa en eller anden Maade er skyldig i sine Medmenneskers Død, i kommende Inkarnationer maa frelse lige saa mange Mennesker fra en brat Død, som vedkommende har dræbt eller sendt i Døden. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 104, Afsnit 3.)

Men der er dog en Forskel i Udøvelsen af denne Lovbestemmelse. Thi det Menneske, som, efter udøvet Forbrydelse, i Jordelivet modtager og lider den Straf, der paadømmes efter de jordiske Samfunds Love, har intet mere at sone. Men da Guds Lov kræver, at enhver, der har dræbt et Medmenneske, i en kommende Inkarnation maa frelse et Menneske fra Døden, vil den, som, efter jordiske Love, har sonet sin Forbrydelse, udføre denne Lovbestemmelse som en Kærlighedsgerning. Han (hun) vil derfor altid, i Kraft af Guds Beskyttelse, selv komme frelst og uden Mén fra sit farefulde Hverv. Hvorimod det Menneske, der har unddraget sig den jordiske Retfærdigheds Straf, ikke modtager nogen Beskyttelse, hverken af Skytsaanden eller af Gud, under Forsøget paa at frelse et Medmenneskes Liv, hvorfor vedkommende aldrig selv kommer godt fra denne Handling – Døden, Lemlæstelse, langvarig Sygdom, Forbrændinger el. lign. bliver da Følgen. Med andre Ord, han maa med sit Liv eller med legemlige Lidelser sone sin fortidige Forbrydelse. Guds Gengældelseslov kan saaledes i visse Tilfælde kræve Liv for Liv – de jordiske Domstole har derimod ingen Ret dertil. – (Se »Vandrer mod Lyset«, Kristi Tale pag. 114, Afsnit 2.)

Mennesker, der som jordiske Herskere, Hær- eller Folkeførere, indirekte er Skyld i, at Tusinder (eller endnu flere) af Mennesker har mistet Livet under Krige, Folkeopstande, ved Dødsdomme o. s. v., kan sone Skylden for de mange brat afbrudte Menneskeliv ved: 1) under forskellige nye Inkarnationer paa een Gang at frelse et større

Antal Mennesker fra en eller anden truende Katastrofe. F. Eks. ved gennem en resolut indgribende Handling at afværge Tog- Skibs- Grube- Brand- eller andre Ulykkesbegivenheder; 2) eller ved som Opfindere i Menneskeheden Tjeneste at skabe betryggende Forhold i ellers farefulde Livsstillinger; 3) eller ogsaa ved som Videnskabsmænd at finde Midler til effektiv Forebyggelse eller Bekæmpelse af en eller flere af de Sygdomme, som paa saa mange Maader hærger Menneskeheden. Gud selv sørger for, at der ved denne Ordning fremkommer det rette Balanceforhold mellem de Menneskeliv, der er taget, og de Menneskeliv, der, som Modvægt, skal frelses fra en for tidlig eller lidelsesfuld Død.

De to sidste Soningsmaader kan kun bringes i Anvendelse overfor de Yngste og til Dels overfor de Ældste, da Menneskeaaender selvsagt ikke sidder inde med den fornødne aandelige Ballast til i et Jordeliv at kunne optræde som Opfindere eller Videnskabsmænd. —

17.

Kan kristne Mennesker, der, efter Kirkens Lære, tilbeder Kristus som det andet Led i den treenige Guddom, faa Syndsforladelse gennem Bønner til ham?

Nej! absolut ikke. Thi hvad Mennesker har syndet imod Gud kan kun Gud¹ tilgive. Og hvad Mennesker har syndet mod hverandre indbyrdes, maa de søge at tilgive hinanden¹. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 93, Afsnit 5.)

De kristne Mennesker, som sidestiller eller identificerer Kristus med Gud, modtager ikke Tilgivelse for deres Synder blot ved at henvende sig i en Bøn til Kristus. Men ofte kan de, naar Angeren er dyb og oprigtig, føle en betydelig Lettelse; thi en oprigtig Anger vil altid drage Lyset til de angrende. Dog vil de vedblivende føle sig som Syndere i deres Gudsforhold.

Har Gud derimod tilgivet et Menneske, naar dette i Sorg og Anger har henvendt sig til Ham, da er med det samme al Syndens Tyngde forsvunden. Det samme sker, naar Mennesker tilgiver hverandre. — **Thi Guds og Menneskers Kærlighed og Barmhertighed staar over Gengældelsesloven.** —

¹) Se Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal. —

Hvis man her paa Jorden tænker sig den Mulighed, at en Slægtning, en Vens eller et andet Medmenneskes aandelige eller legemlige Lidelser skriver sig fra: at vedkommende lider under Gengældelsesloven, kan man da gennem en Bøn til Gud ophæve eller maaske dog mildne disse Lidelser? Thi Guds Barmhjertighed staar over Gengældelsesloven¹.

De Mennesker, som, under Gengældelsesloven, lider selvfor-skyldte Lidelser – aandelige eller legemlige – har forskertset Guds tilgivende Barmhjertighed, ved ikke at angre de begaaede Synder eller Forbrydelser i den Periode, som gives til enhver efter hvert tilendebragt Jordeliv². Thi Guds barmhjertige Tilgivelse afhænger af Menneskets eller af Menneskeaaendens Sorg og Anger.

Som det ofte er sagt, stilles Menneskeaaenden, efter sin Opvaagning i Sfærehjemmet, over for de Fejltagelser, Synder eller Forbrydelser, som den har gjort sig skyldig i under Inkarnationen. Men mange, mange Aander vil, hvis de under Inkarnationen har bekendt sig til en af Kristendommens Hovedreligioner, hverken gennemtænke eller angre deres Livs syndige Handlinger, o. s. v. De paabe-raaber sig Jesu-Kristi Soningsdød, de henviser til, at alt er tilgivet og slettet gennem Alterets Sakrament – under Nydelsen af »Kristi Legeme og Blod«. Som oftest et der intet at stille op med disse Aander; de staar vedblivende stejlt og stædigt fast paa de kirkelige Lærdomme, selv om mange, under Inkarnationen, til Tider har tvivlet om disse Lærdommes Realitet. Naar disse Aander saaledes ikke vil angre, fordi de hævder: at Jesus har sonet deres Synder, kan de følgelig ikke opnaa hverken Guds eller deres Medmenneskers Tilgivelse, hvilket er Betingelsen for, at alt kan slettes **uden Soning under Gengældelsesloven**. Først naar Aanden vender tilbage fra en ny Inkarnation³, i hvilken den som Menneske har lidt for sin Syndeskyld og derigennem har sonet den, forstaar Menneskeaaenden: at Jesu-Kristi Død paa Korset ikke var nogen Soningsdød for Menneskeheds Synder.

Men der spørges, om de, der ser deres Medmennesker lide under Gengældelseslovens Strenghed, gennem en Bøn til Gud kan ophæve denne Gengældelsesstraf eller maaske dog mildne den. Nej, ingen Bøn til Gud kan ophæve disse Lidelser, end ikke de Bønner, der skriver sig fra den dybeste Kærligheds- eller Medlidenhedsfølelse. Thi den, der lider saaledes, har

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 287, Afsnit 3. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 170, og Spørgsmaal Nr. 16 her i Supplementet. –

³) Den Art Inkarnationer er dog Undtagelser. Se om Menneskets Anger i »Vandrer mod Lyset« pag. 102, Afsnit 7. –

ikke villet angre, medens Tid var, og han maa nu gennem Lidelsen lære, at Stejlhed og Trodsighed ikke gavner, hvorimod Sorg og Anger bringer det rette Forhold i Stand mellem Gud og Mennesker. Dog kan Menneskers Bønner om Hjælp ogsaa i disse Tilfælde mildne et Medmenneskes Lidelser; thi enhver Bøn om Hjælp bringer Lysets Styrke til den, for hvem der bedes, og denne Lystilførsel kan give saa megen aandelig Kraft, at den lidende føler sine Lidelser mindre stærkt og derfor kan bære dem med større Taalmod. Men intet Menneske kan – under Jordelivet – afgøre, hvor meget disse Forbønner gavner; ingen ved jo, hvor strengt »Soningsstraffen« er udmaalt i hvert enkelt Tilfælde. Først naar Livet her er til Ende, vil den bedende faa at vide, hvor svære Lidelserne skulde have været, og hvor meget de er mildnede gennem Forbønnen. Derfor bør enhver, der ser et Medmenneske lide – aandeligt eller legemligt – ud fra sin Kærligheds- eller Medlidenhedsfølelse gaa i Forbøn for det hos Gud. **Ligeledes burde aldrig Bønnen for de „døde“ glemmes, da en saadan Bøn kan bringe Lyset til de formørkede Sind og derigennem nedbryde Menneskeandens Trodsighed i den tunge Selvgranskningstid¹.** – –

Troen paa Jesu Forsoningsdød, Troen paa det tilgivende Moment i Alterets Sakrament, hviler over den kristne Del af Menneskeheden som **en mægtig Forbandelse**. Men disse falske Lærdomme skriver sig fra Ardor, og disse Lærdomme har sinket og vil endnu i lange Tider sinke en talrig Menneskeskare i dens Vandring mod det fjerne Faderhjem. Saalænge der iblandt Kirkens Lærere og Ledere, samt i Menighederne, findes Mænd og Kvinder, i hvis religiøse Taler eller religiøse Betragtninger Gud fremhæves som den strenge, hævnende Guddom, til hvilken Mennesker kun tør henvende sig i ydmyg, bævende »Gudsfrygt«; saa længe Kristus, af kristne Mennesker, bliver betragtet som den, der har sonet Menneskehedens Synder, saalænge vil dette Forhold ikke bedres. Først naar al Lære, al Tale om denne tyranniske, vankelmødige og hævnende »Menneskegud« er forstummet for stedse, naar Daaben, som Salighedsbetjening, er forkastet, naar Alterets Sakramente og alle andre Sakramenter skønnes at være betydningsløse, naar aldrig mere noget Menneske fordømmer sine Medmennesker til »evige Pinsler« i et »evigt Helvede«, først da kan de, der bekender sig til Kristendommens Hovedreligioner og til dens forskellige Afskygninger, vente at komme hurtigere frem paa deres trælsomme Vandring. Men – og dette kan ikke siges ofte nok – Mennesket er selv Herre over: om det vedblivende vil følge de gamle, falske Lærdomme og saaledes sinke² sin Vandring fremad mod Lyset og fremad mod Gud

¹) Se Kristi Tale i »Vandrer mod Lyset« pag. 108, Afsnit 1.

²) Se Guds Tjeners Tale i »Vandrer mod Lyset« pag. 124, Afsnit 14, til pag. 125, Afsnit

– eller om det vil forkaste alt dette og vende sig til de Sandheder, som Gud gør Menneskeheden bekendt med gennem »Vandrer mod Lyset«, samt gennem »Forsoningslæren og Genvejen«. – **Thi Gud tvinger ingen til at gøre det rette, og ingen maa tvinge sin Næste!** –

19.

Menneskers Forbøn for lidende, ulykkelige Medmennesker drager Lyset til de paagældende, der bedes for, og bringer dem Hjælp. – Skaber vore Bønner da ikke uretfærdige Tilstande ved at drage Lys og Hjælp til nogle og ikke til andre?

I Kristi Tale pag. 108 staar om Bønnen og Bønnens Magt: – »Værer ikke selviske i eders Bøn . . . men beder for alle paa den hele Jord! – Og glemmer ikke dem, der ved Døden ere løste fra de jordiske Legemer! –«

Kristus paalægger her Menneskene at naa saa langt frem i Medlidenhed med og i Kærlighed til deres Medmennesker, saa at de under Bønnen til Gud kan samle alle under eet og bede om Hjælp for dem, der trænger til Hjælp. – Tænk derfor paa alle, der lider, baade aandeligt og legemligt; tænk paa alle sørgende, paa alle Forbrydere; ingen bør glemmes, alle burde erindres i Bønnen. Ved Udtrykket: ingen bør glemmes – menes selvfølgelig ikke, at en Mængde Navne skal opremses, der menes derimod: at Mennesket under Bønnen maa søge at samle den lidende og sørgende Del af Menneskeheden i sin Tanke. Er Længselen efter at bringe Hjælp til de lidende oprigtig og dybtfølt, vil Hjælpen ogsaa komme under en eller anden Form, selv om den bedende ikke naar at faa Kendskab¹ dertil under sit Jordeliv.

Men Kristus opfordrer ikke alene Menneskene til: ikke at være selviske i deres Bøn, han siger tillige: at han vil være de Menneskers Talsmand – altsaa bede for dem – der har hans Hjælp behov. Hvad Mennesker i deres Egenkærlighed, i deres Blindhed, i deres Mangel paa Medlidenhed lader ligge som noget, de ikke vil befatte sig med, eller noget, de ikke kan forstaa er gavnligt, det tager Kristus i sin rige Kærlighed paa sine Skuldre. Glemmer Menneskene deres Medmennesker, da vil han erindre dem, han glemmer ingen – ej heller de »døde«, hvis Minde hurtigt blegner i de Efterlevendes Erindring.

Saaledes bliver gennem Kristi Kærlighed intet Menneske udelukket fra Bønnens lysgivende Magt. **Og Menneskenes Bønner skaber ingen Uretfærdighed.** –

¹) Se det foregaaende Spørgsmaal. –

Naar Menneskers Bønner til de saakaldte Helgener ikke gavner – se »Vandrer mod Lyset« pag. 77 – altsaa ikke høres af Gud, gavner vel heller ikke Hedninges Bønner til deres »Guder«?

I de Tilfælde, hvor Mennesker dyrker mange Guder, ser de i deres Gudebilleder Repræsentanter for det guddommelige. Mange Hedninge tror – særlig troede – tillige, at en Del af Gudesjælen – eller Aanden var indesluttet i »Billedet«, hvorved dette blev levedejort. Tilbedere af mange Guder vil, skønt de er Afgudsdyrkere, ofte have lettere ved i Bønnen, hvor barnlig den end kan være, at forenes med Gud, med Hans Tanke, fordi deres Afgudsstøtter – eller Billeder er Udtryk for den »store Aand«, den Guddom – Fader, Skaber, Hersker – som de mener er den ledende og styrende, og som de henvender sig til i Bønnen.

Da de fleste Helgendyrkere beder direkte til de enkelte Helgener i Stedet for at bede disse om at gaa i Forbøn for dem hos Gud, og da de saakaldte Helgener ikke eksisterer i den Forstand, som Katolikerne mener, beder de til fuldstændig imaginære Væsener. Den »store Aand« eller Guddom, som for Hedningen »staar bag« Gudebilledet, findes ikke »bag« Helgenbilledet. Derfor er Helgendyrkere ofte langt fjernere fra det guddommelige, end Hedningen er. Betragter Mennesket derimod sin Helgen kun som et Mellemled mellem Mennesker og Gud og det under Bønnen, bevidst eller ubevidst, skimter Guddommen bag Helgenen, vil Bønnen naa til Gud – ellers naar den ikke til Ham. Men da er det ikke længer en Bøn til den imaginære Helgen, da er det en Bøn til Guddommen. Dog det, hvorom alting drejer sig, er dette: at den Bøn, der sendes til Gud, hvilket Navn Mennesker end giver Ham, kommer fra et tillidsfuldt Sind; thi selvfølgelig er der »Afgudsdyrkere«, som beder til deres Gudestøtter og Billeder paa samme tankeløse Maade, som mangan en Katolik beder til sin Helgen. –

Hvorfor bønholder Gud saa sjældent vore Bønner? Beder vi ikke længe nok om det samme? Bør vi være mere paa-gaende, end vi er? (Se Luc. 11, 5–9.)

Paa Jesu Tid var det som bekendt meget almindeligt at tale i Parabler; flere af de Lignelser, der tillægges Jesus, skriver sig derfor ikke fra ham, men anvendtes almindeligvis Mand og Mand imellem – Luc. 11, 5–8 skriver sig ikke fra Jesus og kan derfor

ikke komme med i Betragtning her, tilmed da Lignelsen kun giver Udtryk for rent menneskelige Tanker og Handlinger. Ordene i Vers 9 skyldes derimod Jesus, men de er anbragt og anvendt paa et Sted, hvor de ikke hører hjemme. –

Jesus har aldrig opfordret Mennesker til at være paagaende i deres Bønner, eller til at bede saa og saa mange Gange om det samme for muligvis at gøre Gud saa ked af det evige Plageri, at Han lader »Naade« gaa for Ret. Disse menneskelige Forestillinger skyldes Evangelisterne – men ikke Jesus. (Se f. Eks. ogsaa Luc. 18, 1–8, hvilken Lignelse heller ikke stammer fra Jesus.) –

Grunden til, at Gud ikke i alle Tilfælde bønholder Menneskene, ligger f. Eks. deri: 1) at mange beder tankeløst – ganske automatisk; 2) beder uden Tillid til, at Bønnen høres eller vil blive bønørt; 3) beder om Hjælp til at hævne lidte Krænkelser eller lidte Nederlag; 4) beder om Hjælp dér, hvor de kan hjælpe sig selv, og Guds Hjælp derfor er unødvendig; 5) beder, saa Bønnen bliver et Krav og saaledes ikke er en »Bøn«; o. s. v.; o. s. v. Den Art Henvendelser er unyttige, de bønøres ikke af Gud. Enhver maa bede med Tillid til, at Gud hjælper til rette Tid og paa rette Maade, og kun hjælper, hvis Han skønner, at Hjælp er nødvendig. (Forøvrigt henvises til Kristi Tale i »Vandrer mod Lyset« pag. 106, Afsnit 4 til pag. 109.)

Endnu eet maa der her tages Hensyn til, nemlig til den Kendsgerning: at Menneskeandens nutidige Jordeliv altid er baseret paa de fortidige, hvorfor Gud i mange Tilfælde – paa Grund af den Gengældelse¹, Mennesker selv har nedkaldt over sig – ikke kan og ikke vil ændre de bestaaende Tilstande. I saa Tilfælde maa Menneskene igennem Livets mangfoldige og forskellige Sorger og Besværligheder, hvor vanskeligt det end kan være; thi de maa da erindre: at de altid selv paa en eller anden Maade er Skyld i, at Livet former sig netop saaledes, som det gør. Men de, der i fuld Tillid til Guds Ledelse, Kærlighed og Retfærdighed henvender sig til Ham om Hjælp til at finde Udveje i de svære og vanskelige Forhold eller til at finde den rette Løsning af de vanskelige Problemer, vil altid faa den nødvendige Hjælp, den nødvendige Styrke.

Derfor: selv om Menneskene beder om at modtage Hjælpen saaledes, som de ønsker den, og den kommer under andre Former end ønsket eller ventet, vil det dog vise sig, at Gud altid har valgt at hjælpe ad den Vej, **som Han vidste var den rette, den bedste.**

¹) Se Besvarelsen af Spørgsmaal Nr. 18. –

I »Vandrer mod Lyset« pag. 3 staar: »I Mørket var Lyset, i Lyset vare Tanken og Villien. Men Tanken og Villien vare ikke i Mørket«. – Hvorledes skal man forstaa dette? Naar Lyset er i Mørket, og Tanken og Villien er i Lyset, saa maa de ogsaa være i Mørket!

Nej! Tanken og Villien var paa det Tidspunkt, der omtales pag. 3, kun i Lyset, men ikke i Mørket.

Pag. 146, Afsnit 5 siges udtrykkeligt: »Det her givne Billede af Lysets, Mørkets, Tankens og Villiens Hviletilstand og Kamp maa opfattes abstrakt og ikke drages ind under jordiske konkrete Rum-, Maal- og Tidsforestillinger, o. s. v«. – Men da det lader til, at mange har svært ved at forstaa den Kendsgerning: at Urtanken og Urvillien kun var i Lyset, men ikke i Mørket, skal der her gives en yderligere Forklaring ud fra jordiske kendte Forhold, selv om en saadan Fremstilling ikke burde være nødvendig. Thi enhver, der er vant til at have med Abstraktioner at gøre, burde kunne forstaa den pag. 3 givne Fremstilling.

Altsaa: Mørket, Lyset, Tanken og Villien maa opfattes som det da værende Urkosmos, Basis for det nu værende Kosmos. Til Forstaaelse af dette Urkosmos' billedlige Udseende, kan, efter jordiske Forhold, f. Eks. anvendes en eller anden Frugt. Lad os tage et »Æble«, da denne Frugts Form og indre Opbygning nogenlunde kan svare til den Form og Opbygning, som Urkosmos havde.

Urkosmos = Et Æble.

Mørket. = Frugtskrællen og Frugtkødet.

Lyset. = Kernehuset.

Tanke og Villie = Kernerne.

Som enhver ved, saa findes nævnte Frugts Kerner i Kernehuset, hvorfor ingen vil falde paa at hævde: at de ligger i Frugtkødet – eller Skrællen. Ligesaa med Tanke og Villie = Kernerne – de fandtes i Lyset = Kernehuset – men derimod ikke i Mørket = Frugtkød og Skræl.

Man kan saaledes med Rette sige: at Tanke og Villie fandtes i Urkosmos, hvilket ikke kan omdisputeres. Ligeledes kan man med Rette sige: at Frugtkernerne findes i Æblet, hvilket heller ikke kan omdisputeres.

Den Fejl, som mange har begaaet i Opfattelsen af den i »Vandrer mod Lyset« pag. 3 givne Meddelelse, ligger saaledes deri, at disse

Mennesker ikke har forstaaet: at Mørket, Lyset, Tanke og Villie til- sammen var – U r k o s m o s .

23.

Hvorledes kunde Jordens hede Dampe (se »Vandrer mod Lyset« pag. 9) have nogen som helst Indflydelse paa de Ældstes immaterielle Legemer?

Mørket, der havde taget de Ældstes Rige og Jordkloden i Besiddelse, gennemstrømmede¹ tillige de Ældstes »immaterielle« Legemer. De Ældste var saaledes i Kontakt med de Mørkestrømninger, der fremkaldte de hede Dampe i den omtalte Periode. (Jordens Afkølingsproces.)

Havde derimod de Yngste besøgt Jordkloden paa nævnte Tidspunkt, vilde deres »immaterielle« Legemer ikke have følt de hede Dampe, fordi intet Mørke gennemstrømmede dem. Dampene vilde kun have virket paa dem paa samme Maade, som alt Mørke virker paa Lysvæsener – som om de opholdt sig i en iltfattig Atmosfære. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 172, Linie 8 fra oven.)

24.

Efter Opgivelse i »Vandrer mod Lyset« pag. 167 ligner Sfærernes Samfærdselsmidler Jordens; pag. 167 nederst staar imidlertid: at Menneskeaaender indenfor deres Hjemsfære kan færdes ved Hjælp af Tanke og Villie. Hvorledes kan dette harmonere med hinanden?

Omtalte Sted staar meget rigtig: at Menneskeaaender kan færdes i deres Hjemsfære ved Hjælp af Tanke og Villie – men der staar intet om, at dette er en fast Regel. Var dette Tilfældet, maatte alle Arter af »Samfærdselsmidler« selvfølgelig være overflødige. Enhver Menneskeaaend har imidlertid Ret til enten at benytte de i Sfærerne dertil indrettede Samfærdselsmidler eller til at anvende sin Tanke og Villie som Bevægelsesfaktorer. Men da det altid kræver en vis Anstrengelse for Menneskeaaender at bevæge sig fra Sted til Sted ved Hjælp af Tanke og Villie, falder det lettere for dem at gøre Brug af de fra det jordiske Liv kendte Midler, særlig naar det gælder Væsener, der er vant til Magelighed fra deres sidste Inkarnation. De fleste Menneskeaaender benytter sig derfor af de indenfor hver Sfære i Brug værende Samfærdselsmidler.

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 8, Afsnit 15–17. –

Efterhaanden som Menneskeaanden udvikles, vil ogsaa Evnen til Selvkoncentration stige; derved bliver det lettere for den at anvende Tanke og Villie som Bevægelsesfaktorer. Men de iøvrigt anvendte Samfærdelsesmidler bliver dog ikke af den Grund sat ud af Funktion – da det ikke kan ventes, at alle altid kun vil benytte Tankens og Villiens Kraft. –

25.

I »Vandrer mod Lyset« staar pag. 174, Stk. 2: »Efter at Aanden er bunden til Fosteret, opholder den sig i den svangre Kvindes umiddelbare Nærhed.« Er den paagældende Aand ved fuld Bevidsthed? Kan den ikke gøre Modstand og f. Eks. derved sønderrive Forbindelsen? Har den senere hen nogen Erindring om denne Tid?

I det Øjeblik Aanden bliver bragt til sin fremtidige »Moder«, bliver den dysset i en Art Halvsøvn, hvorfor den som et ganske villie- og magtløst Appendiks følger den svangre Kvinde, hvor hun end færdes. Medens Fosterets Dannelse skrider frem og Aandegemet Form mere og mere udviskes, bliver denne Søvn dybere. Aanden er saaledes ganske uvidende om det, der sker, medens den er knyttet til Fosteret, følgelig vil den heller ikke senere hen kunne have nogen Erindring om denne Tidsperiode. –

26.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 199, Stk. 4 staar: at det Baand, der binder Aanden til Legemet, brister i det Øjeblik, Døden indtræder. Sker dette ved Hjerteslagets Ophør? – eller naar sker det? –

Hjerteslagets Ophør er et af Stadierne i Legemets »Dødsproces«. Den virkelige og absolutte Død indtræder i den Stund, da al Forbindelse mellem Legemets molekyler og Genpartens astrale Partikler fuldstændig er afsvækket, og Stadiet for Legemets og Genpartens Adskillelse begynder.

Der foregaar saaledes – efter Hjerteslagets Ophør, men inden den absolutte Død indtræder – en Svækkelse, en Afslapning baade i de molekyler og de astrale Partiklers Sammenvævning. Og naar denne Proces er saa langt fremskreden, at det er ganske umuligt gennem stimulerende Midler eller paa andre Maader at styrke den svæk-

kede Sammenvævning og derved paa ny sætte Hjerteslaget i Gang, brister det Baand, der binder Aanden til Legemet – altsaa: i Legemets Dødsstund. Er Baandet bristet og Døden saaledes virkelig indtraadt, løsnes den astrale Forbindelse med Legemets Bløddel – d. v. s. de molekyllare og astrale Partikler glider fra hverandre – og Genparten frigives og udskilles. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 173, Afsn. 2.) –

Der kan ikke gives nogen Norm for, hvor lang Tid Svækningsprocessen varer, da denne Proces er meget variabel og til Dels¹ afhænger af Legemets Tilstand ved Hjerteslagets Ophør. Er »Døden« indtraadt f. Eks. ved et Ulykkestilfælde, under Narkose, ved et Chok, el. lign. og Legemet ellers er sundt, sker omtalte Proces meget langsomt, hvorimod den kan tilendebringes overordentlig hurtigt, hvis »Døden« skyldes en langvarig og tærende Sygdom. Aarsagen hertil er den: at der under Sygdommens Forløb er indtraadt en betydelig Forringelse baade i de molekyllare og i de astrale Partiklers Elasticitet, hvilket svækker den indbyrdes Sammenvævning.

Ogsaa Genpartens Adskillelse og Frigivelse fra det jordiske Legeme tager længere Tid at fuldbyrde, hvis det paagældende Legeme er sundt, naar Døden indtræder. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 173, Afsnit 3.) –

27.

Hvorledes kan Meddelelserne i »Vandrer mod Lyset« pag. 152 (nederst paa Siden) og pag. 242, Linie 7–22 (øverst) om Modersolens Dannelse harmonere med hinanden? Det første Sted staar: at den inderste Kerne er en Mørkekerne – det andet: at Modersolens inderste Kerne var dannet af Lysets mindre hastige Svingninger.

De omtalte Steder harmonerer fuldkommen med hinanden, naar de sammenholdes paa følgende Maade:

1) I den første Meddelelse staar: da det i Æteren bundfældede Mørke har en lavere Svingningshastighed end Lyset, samlede det sig under den roterende Bevægelse om Kraftcentre til en Kerne – Mørkekerne.

2) Men for at der overhovedet kunde dannes Modersole, maatte Gud drage Æteren henover de givne Centre og sætte den i en roterende Bevægelse. Og da Lysets mindre hastige Svingninger natur-

¹) Sker Dødsfaldet et Sted, hvor Luften har en meget høj Temperatur, f. Eks. i Syden, vil den høje Varmegrad fremskynde Partiklernes Afsvækning, selv om Legemet ellers er sundt. –

nødvendigt maatte være nærmest ved Centrene, dannedes fra første Begyndelse Kernen af Lysets mindre hastige Svingninger. Da det Mørke, der var indesluttet i disse laveste Lyssvingninger, aldeles ikke kunde følge med i den roterende Æter, men stadig sank mere og mere »til Bunds«, samlede det sig til en sammenhængende Kerne om Centrene, hvorved Æterens laveste Lyssvingninger blev frigivet. Befriet for det hæmmende Mørke, fortonede Lysæteren sig, om Centrene og Mørkekernerne, udad i stedse hastigere Svingninger, til Modersolens Dannelse var fuldendt. – Dette gives i den anden, mere detaillerede Beskrivelse, der saaledes kun er en Udvidelse af det først beskrevne. Begge Steder maa derfor sammenholdes, for at Billedet kan staa helt klart.

Altsaa: Modersolens Kerne var fra Begyndelsen dannet af Lysets laveste Svingninger, der indesluttede Mørket, som, med sine endnu lavere Svingninger, naturnødvendigt maatte samle sig om Centrene og tilsidst danne en fast sammenhængende Kerne – Mørkekernerne. –

28.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 156, Linie 3 fra oven staa: at vort Stjernesystems Modersol »engang med Tiden vil kunne ses fra Jorden«. Hvorledes skal dette forstaaes? Er Modersolen ikke synlig?

Modersolen er synlig for de blotte Øjne; men kun gennem meget stærkt forstørrende Observationsinstrumenter vil det engang i Fremtiden kunne »ses« eller paavises, hvilken Stjerne der er den rette.

Udtryksformen: vil kunne paavises eller paapeges fra Jorden vilde – i dette Tilfælde – have givet en mere præcis Fremstilling af de faktiske Forhold, end Udtrykket »ses« giver, da man af Sætningens Form kan faa det Indtryk, at Modersolen ikke er synlig for de blotte Øjne, hvilket den absolut er. (Jævnfr. de Oplysninger om Midleres – Mediers – Ordforraad, og Synonymer, som er givet i »Vandrer mod Lyset«s Efterskrift pag. 321, Linie 1–15.) –

29.

Er Centralsolen (Guds Rige) i Bevægelse, eller forholder den sig rolig paa samme Sted?

Centralsolen er i Bevægelse, men da den er Midtpunktet for de fire Modersolssystemer (Mælkeveje), bevæger den sig ikke i Kredse

om et andet Legeme, men forbliver paa sit Sted i en evig om sig selv roterende Bevægelse. Den bæres af Guds Tanke og fastholdes af Guds Villie = **Basis for alle kosmiske Love.**

30.

Kan vi, gennem meget stærkt forstørrende Teleskoper, engang i Fremtiden faa Øje paa Centralkloden = Guds Rige?

Nej, dette vil aldrig ske; thi Guds Rige har ingen »Mørkekerne«. Det er nemlig Stjerneklodernes Mørkekerner, som Menneskene ser i Verdensrummet.

31.

De mægtige Talstørrelser, som Astronomerne arbejder med angaaende vort Mælkevejssystemets Udstrækning samt dets Kloders indbyrdes Afstande, synes at være i Strid med det Billede af Stjerneuniverset, som gives i »Vandrer mod Lyset«.

Disse uforholdsmæssige Talstørrelser skriver sig fra det Forhold, at Astronomerne i deres Udregninger ikke medtager en meget betydende Faktor. Naar denne endnu ukendte Faktor findes – Menneskene maa selv finde den – vil det vise sig, at de Talstørrelser, som man nu regner med, vil svinde betydeligt ind og derigennem nærme sig til det Billede, de Meddelelser, der gives i »Vandrer mod Lyset« pag. 153, Afsnit 3 til pag. 154, Afsnit 1–6.

32.

Hvorledes forholder det sig med de fjerne Stjernetaager, Orionstaagen, o. s. v., som Astronomerne mener er selvstændige Mælkevejssystemer?

Menneskene maa selv finde Svaret paa dette Spørgsmaal. Naar ovennævnte Faktor – se det foregaaende Spørgsmaal – er fundet, vil »Gaaden« om Stjernetaagerne antagelig hurtigt kunne løses.

33.

Er Luthers »Syn« paa Wartburg mere end et Sagn? Havde han foruden sin reformatoriske Opgave ogsaa den: at bede for Djævelen?

Luthers »Syn« af Djævelen var ægte nok. Luther var blandt de Yngste, der havde lovet at erindre Bønnen for Ardor, medens de var inkarnerede. Men ogsaa han¹ misforstod Skytsaandens Paamindelser; i Stedet for at bede for Djævelen, forbandede han ham. Og derigennem fik Ardor endnu større Magt over ham.

34.

Var Luthers legemlige Lidelser selvforskyldte? d. v. s. var de Sonebod for tidligere Inkarnationers Forsyndelser? (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 287, Afsnit 2).

Datidens Børn blev opdraget efter langt strengere Principper end Nutidens. Og det Arbejde, der paalagdes dem – dels som Straf for de forskellige Forsyndelser, dels for at beskæftige dem, saa at Djævelen ikke skulde faa Tag i dem – gik ofte langt ud over Børnernes Kræfter.

Luthers svage Legeme skrev sig til Dels fra legemlig Overanstrengelse i Barnealderen, men hovedsagelig fra det asketiske Munkeliv, idet de strenge Selvpinsler gav ham forskellige legemlige Lidelser. De var saaledes selvforskyldte², men ikke Sonebod for tidligere Inkarnationers Syndeskyld. De Svagheder, der alene skrev sig fra Barnealderen, kunde være hævede i Ynglingealderen. Men i Stedet for at hærde sit Legeme svækkede Luther det endnu mere gennem Munkelivets Faste og Selvpinsler.

35.

Hvorfor havde Luther saa mange aandelige Lidelser? Han var jo en af Guds Udsendinge og maa vel have udført sin Mission under Guds Ledelse.

De Udsendinge, som i deres Jordeliv arbejdede, medens Ardor endnu var »Mørkets Fyrste«, blev altid paa mange og forskellige Maader vildledte af ham og hans Hjælpere, de diskarnerede »Ældste«. Luther danner ingen Undtagelse her, Ardor vildledte ogsaa

¹) Se i »Vandrer mod Lyset« om Jesu Syn af Djævelen, pag. 36–37.

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 287, Note 2.

ham i mangt og meget, særlig paa Hovedpunkterne i hans Mission. Luther byggede saaledes paa Pauli Lære i Stedet for at gendrive den; derved fremkom Dogmet om Retfærdiggørelsen ved Troen. Han var saaledes meget ofte i Opposition til sin aandelige Leder (Skytsaand, Samvittighed), hvilket altid giver Splittelse, Uklarhed, Uro i Sind og Tanke og derigennem afføder aandelige Lidelser. Følelsen af Syndskyld, der tyngede Luther saa meget, skrev sig fra Uroen og Splittelsen i hans Sind; men denne Uro og Splittelse skyldtes hovedsagelig Ardors Indflydelse og Paavirkning. Ogsaa hans Munkeløfte blev givet efter Ardors Tilskyndelse og imod Samvittighedens Advarsler. Samvittighedens Modstand fik tilsidst Luther til at bryde dette Løfte, hvilket – paa dette Punkt – gav ham Fred i Sindet. Men hvis han paa alle Punkter havde fulgt sin Samvittighed, var han ikke bleven det aandeligt urolige og aandeligt splittede Menneske, som han var; thi en nøje Kontakt med »Samvittighedens« Raad og Formaninger vil altid give aandelig Fred, Ro og Klarhed i Sind og i Tanke.

36.

I »Vandrer mod Lyset« staar pag. 303, Afsnit 2: at det højeste Antal af jordiske Aar, i hvilke en Menneskeand har været knyttet til Jorden og dens Sfærer, er c. 3 Millioner Aar. 1) Skal Udtrykket: har været forstaas saaledes, at dette hidtil værende højeste Antal ikke længer er det højeste? 2) Har de Ældstes Inkarnationer maaske haft nogen Indflydelse paa dette Tal? 3) Kan der i saa Fald siges noget om, hvor lang Inkarnationstiden vil blive i Fremtiden?

1) Udtrykket: har været skal meget rigtig forstaas som noget, der har været saaledes, men ikke længer er det. Hvis dette ikke var Mening, vilde der have staaet: det højeste Antal af jordiske Aar, i hvilke en Menneskeand er knyttet til Jorden o. s. v.

2) Ja, de Ældstes Inkarnationer, der begyndte c. 12,000 Aar f. Kr., har bragt Uorden ind i Menneskeandernes rolige Udvikling gennem de jordiske Genfødsler.

3) Der kan intet bestemmes angaaende dette Spørgsmaal. Der kan kun siges, at Tallet c. 3 Millioner Aar i de værste Tilfælde vil mangedobles. Hvor mange Gange kan ingen vide – end ikke Gud. Thi Menneskene har her i høj Grad selv Indflydelse paa, hvor højt Tallet vil blive. Men jo hurtigere de forstaar at rette sig efter de Anvisninger, der gives i Værket »Vandrer mod Lyset«, jo kortere bliver den nødvendige Inkarnationsrække. Dog, selv i bed-

ste Tilfælde, vil Tiden gaa langt over de c. 3 Millioner Aar.

Intervallerne mellem Inkarnationerne – Opholdet i Sfærerne – vil ikke blive ændret for de unge Menneskeandens Vedkommende. Derimod vil Intervallerne progressivt blive større, hvor det drejer sig om de mere fremskredne eller vidt fremskredne Menneskeandere.

Da Gud altid sørger for, at der kommer Balance i det, der sker, og da Menneskeandernes Inkarnationsrækker i Fremtiden bliver større end hidtil, vil Udviklingen paa Lysets Kloder blive kortere for disse Aander, end for de Aander, der er løst fra Jordelivene, og som nu lever paa Lysets Kloder.

37.

Hvorfor kan vi Mennesker ikke i alle Enkeltheder udrede de Venskabs- og Slægtskabstraade, der binder os til hverandre? Meget vilde jo derigennem blive forstaaeligt for os allerede her paa Jorden.

Hvis Menneskene ud fra deres Præinkarnationer skulde være i Stand til at udrede Slægtskabs- og Venskabstraade, maatte de ikke alene have en klar Erindring om deres egne Fortilværelser, men tillige fuldtud kunne erindre Slægts og Venners. Da Gud i Følge sine Love og i Kraft af sin Villie lukker for den inkarnerede Aands Erindringer om de tidligere Jordeliv, har Menneskene normalt ingen Erindring om Præinkarnationerne. Se »Vandrer mod Lyset« pag. 260, Afsnit 3.

Saadanne Erindringer vilde kun skabe aandelige Lidelser og Forvirring i Menneskenes Liv, saadanne Erindringer vilde gøre Livet uudholdeligt for enhver.

De Mennesker, som i tidligere Inkarnationer har haft Fjender, Forfølgere og Modstandere; de, der har hadet, myrdet, plyndret og udsuget deres Medmennesker, vil altid i fremtidige Inkarnationer genfødes i et nært Slægtskabsforhold til disse Fjender, Forfølgere og Modstandere, samt til Ofrene for deres Forbrydelser. Eller ogsaa vil de under Inkarnationerne møde hverandre paa en saadan Maade og under saadanne Forhold, at eventuelle Venskaber kan stiftes. Og har Menneskene gennem de givne Slægtskabsbaand eller de eventuelle Venskabsbaand lært at elske dér, hvor de før hadede og forbandede, lært at gøre godt dér, hvor de tidligere har voldt Sorg, Skade og Lidelser, vil de i de fremtidige Inkarnationer, hvis de paa ny mødes med Præinkarnationens Fjender, o. s. v., føle en gensidig – om end uforklarlig – Sympati. Thi de, der engang har lært at elske hverandre med sand Kærlighed eller som har fattet et sandt Venskab til hverandre, vil for bestandig have overvundet Fortidens

Had, Fjendskab og Synder. Saaledes opdrager Gud Menneskene til at elske og til at respektere hverandre, saa at de engang i Aand og i Sandhed maa blive som Brødre og Søstre.

Hver eneste Menneskeaaends Kamp ud af det jordiske Livs Mørke og frem mod Lyset, regnet fra den første til den sidste jordiske Inkarnation, er som eet eneste stort Regnestykke. Hver jordisk Genfødsel føjer et Tal til de foregaaende, og naar alle Tallene staar i den rette Orden, vil de fremvise det Facit, der var tilstræbt af Gud. Hvor meget Menneskene end ønsker at udrede de Traade, som under Jordelivet knytter dem til Slægt og Venner, saa vil de dog aldrig blive i Stand dertil. Men Gud – Menneskets Aands Fader – har nøje Rede paa Menneskers indbyrdes Forhold, har nøje Rede paa deres Venskab og Fjendskab, deres Synder og deres gode Gerninger. Han alene formaar at udrede de Traade, der binder Menneskene til hverandre; Han alene formaar at samle de talrige Regnestykkers enkelte Tal, saa de kommer til at staa i den rette Orden og give den rette Værdi, hvorved det sande Facit kan opnaas. Og dette Facit er: Hans elskede Børns indbyrdes Kærlighed og gode Forstaaelse.

– »Guds Veje ere mangfoldige og de ere uransagelige«.

38.

I Kristi Tale pag. 116 forudsættes, at Ægtefolk mødes i de himmelske Boliger; men er Forudsætningen ikke fejlagtig, naar der tages Hensyn til, at Ægtefolk som oftest – aandelig set – hører hjemme i meget forskellige Sfærer, særlig naar det gælder de Yngste og de Ældste?

Ægtefolk, der ønsker at gense hinanden i det Hinsidige, faar altid dette Ønske opfyldt – og Tusinder og atter Tusinder har været lykkelige ved dette Gensyn.

Hvis den paa Jorden tilbageladte Ægtefælle ikke vender hjem til sin Sfære, inden den først hjemgangnes Hvile- og Læretid er udløbet, mødes de efter en senere Inkarnation – vel at mærke: hvis det ønskes.

Er den ene af Ægtefællerne en af de »Yngste«, den anden en Menneskeaaend, vil den Yngste altid være i Stand til at opsøge Menneskeaaenden i dens Hjemsfære. Er der Tale om Menneskeaaender fra forskellige Sfærer, vil den, der hører hjemme i en højere Sfære, komme til den, der hører hjemme i en lavere – ikke det omvendte¹. I Tilfælde, hvor en Menneskeaaend og en af de »Ældste« har været

¹) I ganske enkelte Tilfælde er dog Menneskeaaenden under sin Skytsaands Ledsagelse bleven bragt til et højere Plan, for at det ønskede Møde kunde finde Sted. Men Reglen er som ovenstaaende.

knyttede til Mennesker, der har levet som Ægtefæller i det jordiske Liv, har Menneskeaaanden i de allerfleste Tilfælde ikke ønsket noget Gensyn – af meget let forstaaelige Grunde. Har et ægteskabeligt Liv formet sig som et »Helvede«, er selvfølgelig Ønsket om et Gensyn efter Døden ikke opstaaet hos nogen af Parterne. Men Ægtefæller, der ikke ønsker at genses i det Hinsidige, vil altid i en senere Inkarnation stilles overfor hinanden for at tilgive hinanden ved paa ny at lære at elske hinanden.

I de meget faa Tilfælde, hvor Menneskeaaanden har ønsket at gense sin Kontrapart – naar vedkommende var en af de Ældste – fordi han (hun) har følt: at Ægteskabet kunde være faldet heldigere ud, hvis der var udvist større Taalmodighed og Kærlighed, er Menneskeaaanden under Ledsagelse af en af de Yngste bleven ført til Helvedssfæren og dér stillet overfor sin Kontrapart. Hvorledes disse Møder er forløbet, vedkommer kun de paagældende. – Da Helvedssfæren = det »ødelagte Rige« nu er bortslettet, vil Ægtefæller i Fremtiden kun mødes i Sfærerne eller i et nyt Jordeliv.

Har Talen været om en af de Yngste og en af de Ældste, som i Jordelivet har været Ægtefæller, har den Yngste i de fleste Tilfælde opsøgt den paagældende Ældste i Helvedssfæren. Og i mange Tilfælde er et saadant Møde resulteret i: at den Ældste er bleven udfriet af Mørket i Helvede, er gaaet ind under Gengældelsesloven, er bleven inkarneret under Guds Ledelse, er, med andre Ord, vundet tilbage til Gud og derved bleven villig til at stride sig igennem de mange Inkarnationer for at genopbygge sin Personlighed.

Kan der gives en Forklaring af Begrebet Kærlighed?

Det Begreb eller den Abstraktion, som den menneskelige Tanke søger at finde Udtryk for i Ordet »Kærlighed«, er i sig selv udefinerlig; kun tilnærmelsesvis kan der i de jordiske Sprog findes mer eller mindre godt dækkende Udtryksformer eller Billeder derfor.

I Forhold til Tanke og Villie bliver Begrebet Kærlighed = Lysets Livsnerve.

Tanke og Villie er Lysets højeste Koncentration; men Kærligheden er Lysets Essens, en, Tanke og Villie gennemtrængende, gennemsyrende Kraft. Man kan derfor sige: Kærlighedens Almagt eller altbesejrende Magt, og denne Magt faar sit højeste sublimе Udtryk i Guds Faderkærlighed, idet Lysets Livsnerve udgaar fra Ham og i talrige Forgreninger breder sig til alle af Ham skabte Væsener, saa at alle Hans Skabninger i Tidernes Løb vil gennem-

trænges og gennemsyres af den fra Gud-Fader evigt udstrømmende Kærlighedsessens. Jo nærmere det aandelige Jeg kommer til Gud, jo stærkere vil Jegets Kærlighedsfyldte blive, jo lettere vil det være for Jeget i Væsen og i Handling at udvise og udøve Kærlighed.

Ved Lysets Livsnerve er Gud saaledes forbundet med alle sine Skabninger, og ved sin Kærlighed, der gennemstrømmer dem alle, drager Han sine Børn til Faderhjemmet, til Livet i al Evighed. Selv i de dybest faldne Aander har Livsnerven sine Forgreninger, og paa et eller andet Tidspunkt vil Kærligheden i en af dens talrige Former gøre sig gældende og trods ydre eller indre Modstand gennemsyre Jeget; og naar al Modstand er brudt, har Gud-Fader vundet sit Barn tilbage.

Kærlighed er Idealet for den menneskelige Fuldkommenhed.

Kærlighed er Menneskelivets Islæt.

Kærlighed er Hjertets Prisme.

Kærlighed er Drivfjederen i de Yngstes Arbejde for Menneskeheden.

Kærlighed er Baandet mellem den mandlige og kvindelige Dual.

Kærlighed er Livets Energi.

Kærlighed er Livskilden i Gud.

40.

Kan Kærligheden mellem Dualer opstilles som Forbillede for Næstekærligheden?

Nej, Kærlighed mellem Dualer kan absolut ikke opstilles som Forbillede for Næstekærligheden.

1) Fordi den første staar langt over den sidstnævnte; 2) fordi de jordiske Ægtepagter i de færreste Tilfælde stiftes paa Grundlag af en »aandelig Dualforbindelse«, hvorfor Størsteparten af Menneskeheden vil staa ganske uforstaaende overfor Begrebet »Dualkærlighed«; 3) fordi Kærligheden mellem Dualerne blandt Guds først skabte Børn – de Ældste og de Yngste – staar saa uendelig højt over den tilsvarende Kærlighed hos Guds alleryngste Børn – Menneske-aanderne – da Grundlaget for denne Kærlighed langsomt udvikles igennem de mange Inkarnationer, i hvilke de paa forskellig Maade lærer at forstaa hinanden og at elske hinanden.

Men efter som Menneskeanden stiger i aandelig Modenhed, vil Dualkærligheden blive mere og mere forstaaelig for den. Dog fuldtud vil ingen Menneskeand kunne fatte den, førend de jordiske Inkarnationer er endt. Thi Dualkærligheden mellem Menneskeander kan først udfoldes i fuldendt skøn Harmoni under det aandelige Samliv paa Kloderne i de fjerne Stjerneuniverser. Men for at kun-

ne forstaa dette, maa det erindres: at Guds først skabte Børn – de Ældste og de Yngste – blev skabt som langt større aandelige Individualiteter end Menneskeaaenderne. Derfor var det Baand, Kærlighedsbaand, der knytter den mandlige og kvindelige Part til hinanden, allerede ved Dualparrenes Skabelse meget stærkt udviklet. Men naar Gud skaber Menneskeaaender, da er disse Dualaaender kun svage lysaandelige »Gnister« af Guds Væsen, hvorfor Kærlighedsbaandet imellem dem kun er meget svagt. Men de Par, der skabes samtidig, vil altid og til evige Tider høre sammen, intet kan adskille dem. Og Baandet imellem dem bliver stærkere og stærkere, alt som Parrenes aandelige Udvikling skrider frem.

Da Menneskeaaenderne i aandelig Udvikling endnu staa saa uendelig langt tilbage for de Yngste, vil de i Jordelivene absolut ikke hverken kunne føle eller forstaa den Dualkærlighed, som hersker blandt disse sidste. Og derfor kan Dualkærlighed umuligt opstilles som Forbillede for Næstekærlighed.

Kun Kærligheden til ens eget »Jeg« kan overfor Mennesker staa som Forbillede paa Kærligheden til Næsten. Kan Mennesker blot lære: **aldrig at gøre andet mod andre, end hvad de ønsker at andre skal gøre mod dem**, da var i Sandhed meget vundet. Ja, kan Mennesker lære at vise deres Medmennesker samme medlidende, deltagende, barmhjertighedsfulde Kærlighed, som de selv ønsker at modtage, naar Sygdom, Sorg, aandelige Lidelser eller Fattigdom hjemsøger dem, da vilde Næstekærligheden snart vinde Indpas og Forstaaelse blandt alle.

Men desværre er der langt til, at dette kan naas. Thi de fleste Mennesker kræver saa meget af deres Medmennesker, medens de selv kun yder saa lidt. Før Krav og Yden nøje afbalancerer hinanden, er det rette Forhold ikke til Stede.

Derfor: skal en sublim Næstekærlighed kunne trives blandt Mennesker, da maa hver især reformere sig selv ud fra de bedste, de ædleste og reneste Følelser i Jeget.

41.

Kan man med Rette sige: at Gud af Kærlighed til sine Børn – Menneskene – dannede den jordiske Planteverdens skønne Kimurbilleder?

Nej! – End ikke Gud kan udføre Handlinger af Kærlighed til ikke eksisterende Væsener!

Paa det Tidspunkt, da Gud dannede den jordiske Planteverdens Kimurbilleder, var de Væsener, som, efter Hans Bestemmelse, engang i Tiden skulde have befolket Jordkloden, endnu ikke skabt.

Af Omsorg for de uskabte Børn søgte Gud at danne dem et skønt Opholdssted, som paa alle Maader var afpasset efter det aandelige Trin, hvorpaa disse Væsener skulde have staaet ved deres Skabelse.

Men ved de Ældstes Fald blev disse Kimurbilleder forvansket og forgrimmet gennem Mørkets Befrugtning af de hvilende Kim. Den jordiske Planteverden kan – hvor skøn den end kan blive gennem Lysets forskønnende og harmoniserende Indflydelse og ved de menneskelige Kultiveringsforsøg – dog aldrig fremtræde saaledes, som Gud havde planlagt det ud fra de af Ham givne Lyskims-Urbilleder.

Da Gud dannede Sfæerne om Jordkloden, var Omsorgsfølelsen ligeledes Grundlaget for denne Handling. Thi Menneske-aanderne var paa dette Tidspunkt endnu ikke skabt. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 15, Afsnit 10).

Men da Gud dannede Boliger til sine først skabte Børn – de Ældste og de Yngste – skete denne Handling derimod ud fra Hans Faderkærlighed. Thi Børnene var skabt, førend Gud dannede deres Boliger. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 4, Afsnit 19).

Og naar alle Menneske-aander engang om Aarmillioners Aarmil-lioner samles i Guds Rige, da vil enhver finde sin skønne Bolig, dannet af Gud ud fra Hans **dybe, uendelige Fa-derkærlighed.** –

42.

Hvorledes skal vi rettelig forstaa Synden mod den »Hellige Aand«? – Matt. 12,31. –

Da den saakaldte »Helligaand« kun eksisterer som et Tankefantom skabt af den menneskelige Fantasi og derfor ikke har nogen virkelig Tilværelse, kan der ikke saa godt syndes imod et saadant imaginært Væsen.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 50, Afsnit 12, siger Jesus i en Samtale¹ med nogle af de skriftkloge: ». . . men hvad I have syndet mod det hellige i eder, det skal ikke tilgives eder, før I have lidt for det og angret det onde, I have gjort.« – Og i Fodnoten samme Side staar meddelt: at det »hellige« i Mennesket er = det guddommelige Element, som enhver modtager fra Gud.

Med sin Udtalelse siger Jesus: at de skriftkloge taler imod bedre Viden. De synder derved mod det guddommelige – mod Guddomsgnisten – i Jeget. Det er saaledes en fuldkommen bevidst

¹) Identisk med den Samtale – i det Ny Testament – som Spørgsmaalet henviser til. –

Synd, som disse skriftkloge her gør sig skyldige i. Og en saadan bevidst, overlagt Synd vil altid drage Samvittighedsnaget i dets værste Form efter sig, hvorved der beredes den skyldige mange og svære aandelige Lidelser. Thi det skete vil stadig – Tid efter anden – træde frem og beherske Sindet med en altoverskyggende Kraft, hvor meget den paagældende end vil søge at trænge de ubehagelige Kendsgerninger tilbage fra Erindringen derom.

Disse aandelige Lidelser skriver sig ikke alene fra Skytsaandens Paamindelser eller Bebrejdelser, de skriver sig hovedsagelig fra Menneskets eget »aandelige Jeg«, der ganske automatisk og intuitivt – paa Grund af dets guddommelige Oprindelse – vil reagere ved enhver opdukkende Syndserindring. Og jo højere det aandelige Jeps Standpunkt er, desto mere vil Syndserindringen og Syndeskylden tynde Sind og Tanke – indtil alt fuldt og helt erkendes og angres.

Gud gør i sin Dom over Menneskenes Handlinger et skarpt Skel mellem de Handlinger, der har deres Udspring i forudlagte Planer, og de, der fremkommer spontant uden forudgaaende Planlægning. Thi dér, hvor Mennesket er fuldt vidende om sine slette Hensigters og onde Planers Resultater, bliver Synden langt langt større end dér, hvor den fremkommer ganske spontant. (Se ogsaa »V. m. L.« pag. 259, Afsn. 3.)

Derfor: hvis et Menneske med fuldt Overlæg f. Eks. dræber et eller flere Medmennesker – hvis det da ikke sker i Sindssyge – synder den paagældende mod det hellige, mod det guddommelige i Jeget¹. Men sker Drabet uden Overlæg i Hidsighed, i Kamp for at værges sig selv eller andre, syndes der mod de guddommelige Love¹, men ikke mod det hellige i Mennesket.

Eller hvis et Menneske efter forudlagte Planer er Skyld i, at et eller flere Medmennesker mister f. Eks. deres Livserhverv, deres Formuer eller anden Ejendom, da syndes der ligeledes mod det hellige i Jeget. Thi inderst inde véd den paagældende, at der handles mod Lov, Ret og Sandhed. Men bliver et Menneske ved en eller anden f. Eks. letsindig Handling, eller gennem spontane ubetænsomme Udtalelser, Skyld i, at andre mister Livet, Livserhverv el. lign., da syndes der atter mod de guddommelige Love – men ikke mod det hellige i Jeget.

Men hvis Mennesker for Alvor forstod, hvad det vil sige: at tænke, før de handler, vilde letsindige, ubetænsomme Ord og Handlinger forsvinde ud af det menneskelige Liv. –

For de Ældste, der var og er inkarneret af Ardor, stiller Sagen sig noget anderledes, hvad Samvittighedsnaget angaar i den men-

¹) Det siger sig selv: at den der synder mod det hellige i Jeget, tillige synder mod de guddommelige Love. –

neskelige Tilværelse. Thi disse Ældstes Lyspersonlighed ødelagdes, da de i Tidernes Morgen forlod Guds Rige for at gaa deres egne Veje. Og den uendelig svage Lysgnist, der blev tilbage i deres Personlighed – fordi det, som direkte stammer fra Guds eget Væsen, ikke kan tilintetgøres uden af Gud selv – var saa ringe, at den ikke formaaede at reagere overfor al den Ondskab, de Synder og Forbrydelser, som de Ældste planlagde og udførte i den menneskelige Tilværelse. Først naar de ved den jordiske Død atter frigjordes for de menneskelige Legemer, kunde denne Guddomsgnist reagere overfor det skete. Mange af de Ældste er gennem de aandelige Lidelser og ved den derpaa følgende dybtfulte Sorg og Anger vendt tilbage til Gud, d. v. s.: de er frivilligt gaaet ind under Gengældelsesloven.

Dog endnu findes der mange Mennesker – de af Ardor inkarnerede Ældste – som med Rette kan sige: Vi føler intet Samvittighedsnag over vore slette Handlinger, vi tynges ikke ved Erindringen om vore Ugerninger, vore Drab, vore Forbrydelser. Men naar Livet paa Jorden er endt for disse Mennesker og de vaagner af »Dødssøvnen« – **da vil Reaktionen melde sig.** –

45.

Hvorledes kan den i Mennesket boende Offertanke og Offertrang forklares; og hvorfra skriver den sig?

Offertanken og Offertrangen kan føres tilbage til de allerældste primitivttænkende Menneskeslægter. Oprindeligt skriver den sig fra de Tider, da Menneskene begyndte at samle sig om Slægtens Ældste eller om en Høvding, en Fører. Ved Samling om Lejrbaalene f. Eks. tilkom de bedste Pladser Høvdingen og hans nærmeste Slægt. Men de, der var i Besiddelse af materielle Værdier, kunde ved at ofre en vis Part af disse til Høvdingen, tiltuske eller tilkøbe sig de bedre Pladser.

Fra den Tid Afgudsdyrkelsen begyndte, ofredes forskellige Værdier, saasom Vaaben, (Køller, Spyd, Buer og Pile, el. lign.), Smykker, Markens Afrøde, Frugter, o. s. v.; senere hen¹ tillige fangne Fjender, Forbrydere, Fugle og Husdyr til de fornemste af Guderne, for at disse skulde skaffe de ofrende de Goder, der ønskedes. Lignende Ofringer skete bl. a. for at afbøde Gudernes Vrede mod den enkelte eller mod hele Folket.

Denne menneskelige Trang til, gennem forskellige Offergaver, at tilkøbe sig de ønskede Goder eller tilkøbe sig Gudernes – særlig

¹) Endnu senere ofredes Børn eller ældre Slægtninge i mange forskellige Øjemed.

den øverste Guds Tilgivelse, fandtes saaledes i alle de ældste primitive religiøse Handlinger, der gav Udtryk for Menneskenes underdanige og kritikløse Tilbedelse af deres Guder. Og fra disse Tider er Offertrangen »arvet« fra Slægt til Slægt gennem den »astrale Hjerne¹«.

Jesu Død paa Korset, betragtet som et Soningsoffer for den hele Menneskehed, har sit Udspring fra disse gamle »hedenske« Tanker og Forestillinger, **indpodet i Menneskeslægten af Ardor og af hans Hjælper.** –

44.

Da det er en kendt Sag, at Jøderne i ældre Tider ofrede Mennesker, hvorfor staar der saa i »Forsoningslæren og Genvejen«: at Jāh'u ikke tidligere – før Jesu Korsfæstelse – havde krævet Menneskeliv som Offer?

Længe før den saakaldte Mose-Lov blev optaget af og fulgt af Hebræerne, var Menneskeofringer – særlig Børneofringer – en almindelig Skik hos dette Folk, som det var Skik hos saa mange andre Folkeslag. Men disse Ofringer havde hos Hebræerne intet at gøre med en Soning af Folkets Synder. Børneofringer skete hovedsagelig, for at Børnenes Sjæle kunde være Hjemmenes Vogtere og sikre Beboerne Held og Lykke i Livet. Men de blev ogsaa foretaget for at sikre et godt Resultat af et eller andet stort Bygningsværk, f. Eks. den første Mur uden om Jerusalem. Som Takoffer, fordi Guddommen havde skænket Kongen eller Hærførerne Sejer i Kampene mod Landets Fjender, blev baade Børn og voksne ofrede. Disse Skikke varede ved i flere Aarhundreder, efter at »Mose-Loven« var bleven Hebræernes Rettesnor for deres Offerhandling; men efterhaanden døde de langsomt ud. –

45.

Ventede Jøderne i Tiden omkring Jesu Fødsel et Messiasrige, en menneskelig eller en guddommelig Messias?

Inden for Jødedommen fandtes saavel i Tiden før som efter Jesu Fødsel forskellige religiøse Retninger, hvis Tilhængere hver for sig havde en særlig Opfattelse af det messianske Haab. Saaledes blev

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 264, Afsnit 2 til pag. 266, Afsnit 4.

baade »et Gudsrige« paa Jorden, en menneskelig Konge, udvalgt og salvet af Gud, samt »et guddommeligt Væsen« ventet af Jødefolket.

Disse Forventninger svarer ganske til det, som den Dag i Dag ventes af Menneskene. Nogle venter: et Gudsrige – Tusindaarsriget – andre: Jesu Genkomst som Guddom, omgivet af Engleskarer, og atter andre venter: Jesus som Menneske i en ny Inkarnation. Men alle disse Forventninger er og vil være forgæves. Jesu Genkomst har fundet Sted – dog paa en hel anden Maade end ventet eller ønsket af Mennesker. Usynlig, og med et Menneske som Midler og Tolk, har Jesus Kristus talt til Menneskeheden, saaledes som det var Guds Ønske og Villie. (Disse Taler findes henholdsvis i »Vandrer mod Lyset« pag. 99–125, og i »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 27–40.)

Et Gudsrige paa Jorden vil aldrig nogen Sinde kunne oprettes. Den aandelige Renhed og Modenhed, som er nødvendig, for at dette kunde ske, findes ikke blandt Menneskene i den jordiske Mørkeverden. Den hele Menneskehed maa vandre sin lange og besværlige Pilgrimsgang til Guds Rige, til Faderhjemmet: dér, hvor hver eneste Menneskeand har sit Udspring, vil alle engang samles i Enighed, i Kærlighed, Skønhed og Glæde til et evigtvarende Liv hos deres kærlige Fader. –

46.

**Moderne Bibelforskere mener: at Jesu Fader var Arkitekt eller Murer, derimod ikke Tømmermand, da Husene i Palæstina var Lerhytter, hvortil Tømmer ikke anvendtes. –
Hvad var Josef?**

Josef var baade Tømrer og Snedker.

Selv om Landbefolkningens Huse og de fattiges Huse i Byerne var Lerhytter, saa fandtes i de større Byer mange Hjem, som var opført efter græsk og romersk Byggeskik. Ved Opførelsen af disse Boliger var der selvfølgelig rig Anvendelse baade for Tømrere og for Snedkere. Paa Josefs Tid blev en Mængde Rigmandshjem bygget i Tiberias, og her arbejdede Josef meget ofte. Romerne medførte deres egne Slaver, blandt hvilke fandtes mange, som var oplærte i Byggehaandværkets forskellige Grene. Disse Slaver blev fortrinsvis anvendt, hvor Romerne var Bygherrer, men naar det af en eller anden Grund paakrævedes, tog de Landets Befolkning i deres Tjeneste, og da de altid gav rigelig Løn, var der aldrig Mangel paa Arbejdskraft. Dog saa Jøderne skævt til deres Landsmænd, naar disse arbejdede for Landets Overherrer. –

Har Jesus nogen Sinde tænkt eller udtalt: at han var Guds Søn i menneskelig Forstand, født af en Jomfru, undfanget af den Helligaand?

Den Art Udtalelser er aldrig fremsat af Jesus, en saa blasfemisk Tanke har aldrig fundet Rum i hans Sind.

Ingen af Jesu samtidige – end ikke hans Moder – havde den Opfattelse af ham: at han var undfanget af den »Helligaand«!

Jesu Lære gik ud paa: at Gud var hans og alle Menneskers himmelske Fader – han lærte saaledes om et aandeligt Børneforhold. Han lærte: at Jødernes Opfattelse af Gud var altfor menneskebunden; lærte: at de gamle Overleveringer gav et fejlagtigt Udtryk for Guds Væsen. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 33.) Og han lærte tillige: at den rette Forstaaelse af Gud glimtvis kunde skimtes i de gamle Skrifter. –

Efter Slægtsregistrene i Evangelierne fremgaar det klart: at Jesus var Josefs og Marias Søn. Det er Josefs Slægt, der fremføres i Registrene for at vise, at Jesus var af Kong Davids Æt, saaledes som man mente, at det var profeteret om den ventede Messias.

Al Tale om »Jomfrufødsel« og overnaturlig Undfangelse er kun menneskelige Fantasier og Vrangforestillinger, der har deres Rod i Hedenskab og Mørke. **Sandhed er det ikke!**

I »Vandrer mod Lyset« pag. 192, Afsnit 1 staar: »Da den 24. December har vundet Hævd som Jesu Fødselsdag, ønsker den ældste af de Yngste ikke at denne Dag forrykkes, . . . « Kan man med Rette sige dette, da Dagen ogsaa fejres d. 25., f. Eks. i England?

Ja, det kan man, selv om Dagen af andre sættes til at være d. 25.; thi paa det omtalte Sted staar intet om, at Datoen 24. December har vundet Hævd som Jesu Fødselsdag – i hele Kristenheden. Der staar kun, at den har vundet Hævd, hvilket ingen kan benægte, at den har, da Jesu Fødselsfest talrige Steder i Kristenheden fejres Juleaften d. 24. Decb. selv om Jesu Fødsel – kirkelig set – fandt Sted Natten til d. 25. Decb.

Den Beretning om Jesu Fødsel, som findes i Lukas-Evangeliet, er imidlertid helt igennem kun et Sagn – og intet andet. Men vil man dog holde sig til denne legendariske Beretning, da fortælles der

intet her om, paa hvilket Tidspunkt af Aaret, eller paa hvilket Tidspunkt af Natten denne Begivenhed fandt Sted. Der staar kun: »Og der var Hyrder i den samme Egn, som laa ude paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. Og en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed omstraalede dem, og de blev saare forfærdede. Og Engelen sagde til dem: frygter ikke; thi se, jeg bringer eder et godt Budskab om en stor Glæde, som skal være for alt Folket, at eder er i Dag en Frelser født¹ . . .« Efter Legendens Ordlyd kan det ikke ses, om Hyrdernes natlige Vision skete paa den ene eller paa den anden Side af Midnatstiden, der skiller den svindende Dag fra den kommende. Udtrykket »i Dag« kan saaledes ligesaa godt gælde Tiden før Midnatsstunden, som den kan gælde Tiden efter. Og da den ældste af de Yngste ønskede at fiksere en bestemt Dag, hvor alle, som i Fremtiden vilde slutte sig til »Vandrer mod Lyset«, kunde fejre en fælles Mindefest for hans Jordeliv som Jesus af Nazareth, valgte han d. 24. December. Efter Traditionen kunde d. 25. være valgt med lige saa stor Ret, men da som sagt Legendens Ordlyd ikke fikserer Tidspunktet for selve Fødselen, maatte det i dette Tilfælde være ganske ligegyldigt, hvilken Dato der blev valgt, særlig da Jesu Fødsel overhovedet ikke fandt Sted i Vinterhalvaaret.

Desuden bør enhver huske: at Julen kun er en sidste Levning af den gamle hedenske Offerfest til Solen. Ved Kristendommens Indførelse i Norden gik denne Fest – Solfesten – ved et stille Kompromis fra Kirkens Side over til at blive det fikserede Tidspunkt for Jesu Fødsel.

Saa fremt Menneskene engang i Fremtiden vokser sig ud over den barnlige Maade, paa hvilken Julen – Jesu Fødselsfest – nu fejres de fleste Steder i Kristenheden, da maa de selvfølgelig selv bestemme, om denne Fest vedblivende skal fejres – maaske paa en værdigere Maade – eller om den helt skal udelades. Ingen vil krænke Kristi Følelser, hvis denne Fest helt forsvinder. Men eet staar fast: den rette Dato for Jesu af Nazareths Fødsel vil aldrig blive meddelt Menneskeheden².

¹) Luk. 2, 8–11. Ingen af de andre Evangelier har denne Beretning om Jesu Fødsel. –

²) Efter Kristi Ønske blev denne Dato for mange Aar siden meddelt til de to Mennesker, som i sin Tid var Kristus behjælpelig med at faa de jordbundne Aander fjernet fra det astrale Jordplan. Men Datoen blev meddelt med det Forbehold – at ingen andre maatte lære den at kende. –

Da Jesus – efter Evangelierne Beretninger – kendes som en ydmyg Mand, synes hans Tale i Nazareth-Synagogen, (se »Vandrer mod Lyset« pag. 33), ikke at skrive sig fra ham, da den ikke stemmer overens med denne Ydmyghed.

I Evangelierne forvanskede¹ Beretninger om Jesu Tale i Nazareth-Synagogen kan intet som helst af det dér fremhævede give de tilstedeværende Ret til i den Grad at forarges paa Jesus, saa de vil ihjelslaa ham for hans Udtalelser. Men den Tale, som gengives i »Årdors Beretning« pag. 33, og som er den rette Tale, er af en saadan Beskaffenhed, at den absolut maa vække den dybeste Forargelse blandt Tilhørerne. Dog var det særlig hans Udtalelser om deres »Guds« Dobbeltthed, som vakte deres Vrede.

– I Joh. Evang. 8, 39–47, findes en Samtale mellem Jesus og Folket; denne Samtale er egentlig en Sammensmeltning af flere forskellige Samtaler, men den viser ganske godt Jesu bestandige Hævd: at Jøderne ikke havde een Gud, men to Guder – den sande Gud og Løgnens Fader. –

Efter Oprinet i Nazareth-Synagogen blev Jesus et Forargelsens-tegn for det hele Præsteskab, hans Taler virkede paa det som Piber og Salt – for Jesus »viste« ikke nogen særlig »Ærbødighed«² for Mose-Lov, hvilket kan forstaas derigennem, at Præsterne og Fari-sæerne bestandig anholdt Jesus i hans Lovbryderi. (Han overholdt ikke Tvætningsforskrifterne, krænkede Sabbaten o. m. a., dette ses klart af Evangelierne.) Ligeledes er det bestandig Lovens Ord, som Angriberne holder frem for Jesus, for at han ved sine For-klaringer kan give dem Stof til Anklage. Men skal man – efter Evangelierne Beretninger – kun forestille sig Jesus som værende en ydmyg Mand, hvorledes skal da den saakaldte »Ypperstepræstelige Bøn« forstaas? – Joh. 17. – Thi denne »Bøn« frembærer paa ingen Maade Billedet af en ydmyg Mand. Den giver tværtimod Udtryk for en stortalende, selvglad og hovmodig Mand. Derfor være det sagt med det samme: at den »Ypperstepræstelige Bøn« ikke skyldes Jesus, ja, den har absolut intet at gøre hverken med hans Ord eller med hans Tanker. »Bønnen«s Ophavsmand bærer selv Ansvaret for det fremsatte, der ikke paa noget Punkt er i Overensstemmelse med Jesu indre Væsen. –

Men ogsaa andre Steder i Evangelierne kan det ses, at Jesus – efter disse Beretningers Ordlyd – ingenlunde altid var den sagtmodi-

¹) Matt. 15, 54–57. Mark. 6, 2–3. Luk. 2, 42–50 og Joh. 7, 14–20. –

²) Ophavsmanden til ovenstaaende Spørgsmaal mente: at Jesus viste stor Ærbødighed for Mose-Lov. –

ge og ydmyge, selv om han hverken var stortalende, hovmodig eller selvglad. Thi da Jesus var af et heftigt Sind, var han ofte i høj Grad udfordrende i sine Svar til Angriberne. Og som udgaet af Folkets Midte anvendte han ikke saa sjældent Ord, der, med et mildt Udtryk, maa betegnes som meget kraftige. Af disse Ord er kun enkelte bevarede, f. Eks. disse: »I Slinger, Øgleunger, kalkede Grave, Børn af Løgnens Fader, o. s. v.«¹

Naar Jesus saaledes fór op mod sine Angribere, da var det kun det rent menneskelige i hans Væsen, der kom frem, ligesom det ofte var Ardor, der, usynlig for ham, opirrede ham mod Angriberne, for igennem hans ubeherskede Ord at give disse Stof til Klager over ham. At saa mange af disse stridbare Ord¹ og heftige Oprin er gaaet tabt, kan forklares ved, at Evangelierne først er nedskrevne længe efter Jesu Død. Og alle kender sikkert den Kendsgerning: naar Slægt og Venner er døde, da søger de efterlevende altid i Erindringen at mindes det bedste om dem og at glemme – »kaste Kærlighedens Kaabe« over de heftige, saarende Ord og de stridbare Oprin.

Derfor: selv om Jesus gennem Evangelierne kendes som en ydmyg Mand, saa findes ogsaa dér Optegnelser, som i Gengivelsen af hans Ord og Handlinger viser, at han tillige var heftig og opfarende. Men alt dette er kun den rent menneskelige Side af hans Væsen.

50.

Hvorfor blev Jesus korsfæstet af Romerne, da det var Raadet i Jerusalem, der dømte ham til Døden? Jøderne havde jo frie Hænder i Spørgsmaal, der angik deres Religion.

Skønt mange af de skriftkloge havde fattet Nag til Jesus efter hans Tale i Nazareth-Synagogen, fulgte andre at dem – paa Afstand – hans Forkyndelse af Gud. Disse saa, at Jesu Ord havde stor Magt over Folket, og de forstod, at hans myndige Fremtræden muligvis kunde anvendes i deres Interesse.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 51 fortælles: at et Medlem af Raadet i Jerusalem – Josef af Arimatæa – spurgte Jesus, om han var den ventede Messias, samt opfordrede ham til, under Præsteskabets Ledelse, at træde frem som den ventede »jordiske Konge«. Lignende Henvendelser skete senere hen fra andre af Præsteskabets og af

¹) Nogle af Jesu uparlamentariske Udtalelser, som ikke findes i Evangelierne, men som er gaaet i Glemmebogen, er f. Eks. følgende – henvendte til Farisæerne: »I ere som det Møg, Kamelen lader falde i Vejens Støv – ja, I ere som vædskende Saar og stinkende Bylder. – I ere som Svinene, der sole sig i deres eget Skarn«.

Raadets Medlemmer. Men Jesus afviste meget bestemt disse Forsøg paa at faa ham til at rejse en Folkeopstand mod Fremmedherredømmet. I sin Vaklen overfor Tanken om selv at være Messias¹ følte Jesus dog med Vished, at det, som Præsterne og Raadet ønskede hans Hjælp til, ikke var hans Opgave.

Men da Rygterne om, at Jesus var et Kongsemne, naaede til Pilatus, besluttede han at fængsle ham, inden et Oprør var begyndt, thi han var klar over, at Præsterne og Raadet maatte staa bagved dette. Raadet i Jerusalem fik imidlertid Underretning om det, der var i Gære, og dets Medlemmer tænkte sig da den Mulighed, at Jesus, under et Forhør hos Pontius Pilatus, vilde komme frem med den Kendsgerning: at han af dem var bleven opfordret til at træde frem som Konge. Men ved et saadant Udsagn vilde Pilatus faa et skarpt Vaaben i Hænde mod Præsteskabets Ledelse, hvis Medlemmer bestandig søgte at chikanere ham. Dette maatte hindres, men det kunde kun hindres ved, at Raadet kom Pilatus i Forkøbet. Derfor blev Jesus i stor Hast fængslet af Kaifas og anklaget for at have bespottet Gud ved at kalde sig den »Højestes« Søn.

Under Forhøret af Jesus kom ogsaa den Anklage frem: at Jesus havde i Sinde at samle Folket til et Oprør. Dette var imidlertid forudset af Kaifas, og da Jesu egne Ord havde dømt ham – se »Vandrer mod Lyset« pag. 58 – kunde Kaifas sende ham til Pilatus med den Motivering: at han igennem Vidneudsagn havde erfaret, at Jesus havde gjort Forsøg paa at rejse Folket for at bryde Romernes Herredømme. Men ved denne Handling fralagde Raadet – Synedriet – sig, overfor Pilatus, al Delagtighed i det paatænkte Anslag mod det romerske Overherredømme.

Altsaa: Raadets Medlemmer ofrede Jesus for selv at slippe fri for en mulig Anklage, idet de gik ud fra, at saafremt Jesus nu, under Forhøret hos Pilatus, vilde fremkomme med det Udsagn: at Præsteskabets Ledelse havde søgt at forlede ham til Oprør mod Romerne, kunde hans Ord kun betragtes som en dømt Mands Hævn over sine Dommere.

Pilatus forstod godt Meningen med denne Handlemaade, men da hans egen Stilling paa dette Tidspunkt var vaklende, vovede han ikke – skønt han vidste, at Jesus var uskyldig i det, som Anklagen gik ud paa – at afvise Kaifas' Henvendelse og frigive Jesus, eller lade Raadet selv udføre den fældede Dødsdom efter de jødiske Love. Det Haab, som Pilatus havde næret: at faa Ram paa Raadets Medlemmer, ved at han fængslede Jesus, var nu ved Kaifas' hurtige Indgriben bleven hindret. Og Pilatus indsaa klart, at afviste han Kaifas' Henvendelse, vilde Raadet faa Overtaget over ham. Dette ønskede Pilatus ikke, og derfor ofrede han Jesus, ligesom Jøderne havde ofret ham – for selv at gaa fri.

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 32 og 209, Afsnit 3 til 210, Afsnit 3.

Men ved Jesu Overgivelse til Pilatus, til Romerne, maatte hans Dødsmaade blive: **Døden paa Korset.**

51.

Hvorfor er det foregaaende Spørgsmaal ikke medtaget i »Vandrer mod Lyset« og besvaret der?

Fordi der paa det Tidspunkt, da »Vandrer mod Lyset« blev givet, ikke fremkom noget Spørgsmaal vedrørende dette Forhold. Og da der heller ikke blev stillet Spørgsmaal om Jesus som Kongsemne, kunde der fra oversanselig Side ikke gives en mere detailleret Udredning angaaende Jesu Forhør og Domfældelse. Og da det baade gennem Evangelierne og andre gamle Dokumenter vides, at Jesus ogsaa dømtes for at have optraadt som Jødernes Konge – altsaa som Oprører, var der strengt taget ingen Grund til yderligere Uddybning af det skete. Thi for at Raadet kunde overgive Jesus til Pilatus, maatte der i hvert Tilfælde foreligge Mistanke om, at han havde forbrudt sig mod de romerske Love. I modsat Tilfælde kunde Raadet have dømt ham og udført Dødsdommen efter sine egne Love uden nogen Indblanding fra romersk Side.

Men det, som først og fremmest var Skyld i, at der fra oversanselig Side ikke blev gjort Forsøg paa at fremkalde yderligere Spørgsmaal om Jesu Forhør og Domfældelse, var dette: at baade Raadets Medlemmer og Pilatus, for selv at slippe ud af en vanskelig Situation, lagde al Skyld paa en ganske uskyldig Mand, og det i et Omfang, der var langt større, end der fra jordisk Side kunde skaffes Beviser for gennem de sædvanlige videnskabelige Undersøgelser. Og da tilmed Kristus ikke ønskede at gøre hverken Raadets eller Pilati Skyld mod ham større, end det var kendt af Mennesker, blev der ikke givet Detailler, om hvilke der ikke var spurgt.

Desuden var der under Spørgsmaalet om Josef af Arimataæs Forhold til Jesus – se »Vandrer mod Lyset« pag. 51–53 – allerede givet Oplysninger, der viste, at i det mindste eet Medlem af Raadet i Jerusalem havde opfordret Jesus til, under Præsteskabets Ledelse og Protektion, at træde frem som den jordiske Messias, som Kongen af Davids Æt. En tænksom Læser kunde derfor af denne Meddelelse selv meget let drage den Slutning: at Raadets Overgivelse af Jesus til Pilatus muligvis, ja sandsynligvis skyldtes Angst for, at Jesus vilde drage dets Medlemmer til Ansvar for dette Forsøg paa at rejse en Folkeopstand mod Romerne.

Hvem og hvad var Barabbas? Hvorfor blev han frigivet paa Jesu Bekostning? (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 211.)

Barabbas var af Levi Stamme og, paa Tiden for Jesu Domfældelse, en gammel forhutlet og sindssyg Tigger. Navnet »Barabbas« var et Tilnavn. Han var bestandig i Strid med de romerske Vagtsoldater, søgte paa forskellige Maader at forulempe dem, skældte dem ud med grove Ord og forbandede dem – »de romerske Magthavere«. Som oftest lod Soldaterne ham være i Fred, nærmest fordi de ikke helt forstod hans Skældsord og Forbandelser.

En Dag, da der i en af Jerusalems Fattiggyder fandt et Slagsmaal Sted mellem nogle Tiggere samt Æsel- og Kameldrivere, kom de romerske Vagtsoldater for at jage de stridende Parter og de forsamlede Tilskuere fra hverandre. Da Barabbas stod dem i Vejen, skubbede de til ham, saa han faldt. I sin Forbitrelse over den ilde Medfart tog Barabbas nogle Sten og slyngede dem efter Soldaterne. En af Stenene ramte en forbipasserende romersk Skriver, og da Slaget havde Døden til Følge, blev Barabbas fængslet. Hans Fængsling vakte imidlertid stor Vrede blandt den forsamlede Mængde, der havde overværet Sammenstødet, idet de hævdede, at de romerske Vagtsoldater selv var Skyld i Barabbas' Opræden. Skaren fulgte med til Fængslet og krævede højlydt hans Frigivelse. Pilatus fik da den Tanke, at han muligvis selv kunde slippe ud af sit Dilemma – med Hensyn til Jesus – ved at tilbyde Skaren, paa Grund af Paaskehøjtiden, at faa en af Fangerne frigivet. Han stillede dem da Valget mellem Barabbas og Jesus. Han gik ud fra, at Folkene sikkert vilde vælge Jesus, der havde ydet de fattige og syge saa mange Velgerninger, hvorimod Barabbas bevisligt havde dræbt et Menneske og derfor var skyldig til Døden. Efter Pilati Syn paa Sagen var Jesus en skyldfri Mand – ganske vist dømt af Synedriet (Raadet i Jerusalem), hvis Dom han, paa Grund af sin vaklende Stilling og sit spændte Forhold til Synedriet, ikke vovede at gaa imod, skønt han gennemskuede dets Handling: at sende Jesus til ham anklaget som Oprører. (Se de givne Besvarelser af de to foregaaende Spørgsmaal.) Men trods Pilati Henstilling til den forsamlede Skare om at vælge Jesus, krævedes Barabbas frigivet. Og dermed var Jesu Skæbne beseglet.

»Raadet dømte ham, Præsterne dømte ham, Folket dømte ham! **Menneskene selv gav ham Døden!**«

1) Citat fra »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 23.

Er Ordene: »Eloi, Eloi, lama sabaktani!« (Mark. 15.34), der tillægges Jesus, virkelig udtalt af ham?

Nej, disse Ord er ikke udtalt af Jesus.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 59, Afsnit 10 staar: at Jesu Moder var tilstede ved Korsfæstelsen. I sin Sorg over Sønnen og i sin Angest over, at Dagslyset svandt, blev hun grebet af den Tanke: at Gud gennem det dybe Mørke tilkendegav sin Vrede over, at hendes Søn ikke havde holdt sig til sine Fædres Tro, og hun raabte: ». . . Se, den Højeste har forladt dig!« – I Tidernes Løb blev denne Sætning, som saa meget andet fra denne Periode, forvansket, til den i ovenstaaende Form blev tillagt Jesus. Men Jesus har aldrig hverken tænkt eller udtalt: **at Gud havde forladt¹ ham i Nødens Stund.**

Kan der ud fra Biblen findes nogen som helst Støtte for den Hævdelse i »Vandrer mod Lyset«: at Jesu Død paa Korset ikke var nogen Forsoningsdød?

Flere Steder i Evangelierne kan det ses, at Jesus intet vidste om, at han af Gud var udset til – gennem sin Død paa Korset – at sone Menneskenes Synder.

Lad os her tage f. Eks. Matt. 9,13. I en Samtale med nogle Farisæere siger Jesus bl. a. disse Ord: »Men gaar hen og lærer, hvad det vil sige: Barmhjertighed vil jeg have og ikke Offer²«. Saafremt Jesus havde vidst, at han af Gud var udset til at være »Syndoffer« for Menneskeheden, vilde han aldrig have anvendt dette Skriftsted; thi i saa Tilfælde maatte han være vidende om: at Gud netop krævede Offer og ikke Barmhjertighed. Men Jesus vidste intet om en saadan Bestemmelse. Og skulde Jesu Død paa Korset virkelig betragtes som et »Syndoffer« for den hele Menneskehed, da kunde et saadant Offer ikke blive effektivt, med mindre Jesus selv var vidende om dets Betydning og frivillig havde givet sit Minde dertil. Desuden strider Udlæggelsen af Jesu »Offerdød« ganske mod de jødiske Regler for Syndofferhandlinger og kan aldrig – trods al Spekulation – bringes i Overensstemmelse med disse Regler. (Se endvidere »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 5–25.)

¹) d. v. s. svigtet ham.

²) Jesus citerer et Skriftsted fra det Gl. Testament. Se 1. Sam. 15,22. Hos. 6,6. Mika 6, 7–8 og flere andre Steder.

Dernæst staar der i Matt. 12, 36–37: »Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de tale. Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres og af dine Ord skal du dømmes¹«. – Havde Jesus vidst, at han ved sin Død paa Korset sonede Menneskehedens Synder, da havde han aldrig sagt disse Ord; thi da havde han vidst, at de Mennesker, der »troede« paa hans Offerdød, ikke vilde komme ind under denne Bestemmelse. Men Jesus kender intet til en saadan Undtagelse, hvad han her siger gælder alle Mennesker.

Dette burde være nok til at vise: at Kirken i det fremdragne Spørgsmaal lærer eet; **men at Jesus lærer noget ganske andet.**

55.

»Ligesom Røveren paa Korset i Skjul af Kristus kunde indgaa i Paradiset, saaledes maa ogsaa alle vi andre kunne det!«

I »Vandrer mod Lyset« pag. 211, Kap. 27 staar meddelt: at de to Røvere, der blev korsfæstet samtidig med Jesus, var stærkt bedøvede af den Drik, der var givet dem. En Samtale mellem dem og Jesus var derfor umulig. Det er saaledes ganske ugørligt for Gud at acceptere denne menneskelige Fejlslutning, draget ud fra en Samtale, som aldrig har fundet Sted. Og da Røveren ikke indgik i Paradis »i Skjul af Kristus«, kan selvfølgelig intet Menneske gøre det.

For muligvis at vække Forstaaelse af, hvor fejl Kirkens Lære er ogsaa paa dette Punkt, skal her gives et jordisk Billede til Sammenligning, et Billede, der ganske vist kun nogenlunde dækker Virkeligheden:

Lad os tænke os en jordisk Fyrste og hans Søn, begge udrustede med en Kærligheds- og Barmhjertighedsfylde, der langt overgaar det menneskelige Maal. De lever deres Liv i de skønneste, reneste og herligste Omgivelser, ejer alt hvad jordisk Magt og Rigdom kan give. Fyrstesønnen træffer paa en af sine Vandringer en ussel, forkommen, snavset og pjaltet Mand, tilsølet af al Slags Skarn; en Mand, der i rigt Maal har forsyndet sig mod Fyrsten og hans Søn. I sin Kærlighed og Medlidenhed tager Fyrstesønnen sig af ham, dækker hans Pjalter og hans Urenhed med sin pragtfulde Kappe og leder ham til sit Hjem, hvor Fyrsten og hans Hof modtager ham i deres Midte. – Hvorledes mon denne Mand vilde føle sig til Mode i de Omgivelser? Ja, selv om vi tænker os: at Fyrstesønnens Kappe ejer en magisk Evne, saa at den ikke alene dækker Mandens Pjalter og

¹) Det citerede Sted har den fejlagtige Ordlyd: fordømmes.

Urenheder, men tillige renser ham for Smudset og heler hans Klædedragt og muligvis endog renser hans Sind og Tanker, vilde han saa alligevel ikke føle og føle det dybt: at hans Plads trods al udvist Kærlighed, trods al Tilgivelse, ikke var her? I Følge hele sit tidligere Liv, det Milieu, i hvilket han var opvokset, vilde han aldrig kunne føle sig tilpas eller hjemme i de for ham saa fremmede Omgivelser.

Altsaa: Ingen, som ikke indefra – i Sind og Tanke – er renset fra Synd, Ondskab og Daarskab, vil kunne finde sig til Rette i Paradiset – Guds Rige – end sige leve i Guds Nærhed.

Men langsomt, igennem de mange Reinkarnationer, maa Menneskeanden renses og lutres, førend den kan indgaa i Guds Rige, førend Gud **af Hjertet kan byde sit Barn Velkommen.**

56.

»Maatte ikke den, der angriber Kirkens Forsoningslære, være omhyggelig for at give den alt, hvad der tilkommer den«?¹⁾

I »Forsoningslæren og Genvejen« staar pag. 26, 3die Linie i andet Afsnit: »Ved min Hjemkomst paalagde vor Fader mig at tage Grundstenen bort under det Hus, som I Mennesker har bygget op paa min egen mægtige Udlægning af Jesus af Nazareths Død«.

Vor Gud og Fader har saaledes paalagt Paulus at tage Grundstenen bort, den Grundsten, som han lagde og paa hvilken Kirken har bygget videre med sin Lære om Jesu Forsoningsdød. Det var saaledes ikke Pauli Opgave at vise Fejlene i Kirkens Lære, det var derimod hans Opgave: at vise Fejlene i sin egen Lære = Grundstenen, og det har han gjort med al mulig Klarhed og Autoritet. Kirkens Lære, alle dens Udsmykninger, dens muligvis »højere Etik«, maa Kirkens Mænd selv nedbryde.

Men enhver bør kunne forstaa, at er den første Udregning i et Regnestykke forkert, kan det Facit, der fremkommer paa Basis af denne første Udregning, absolut ikke blive korrekt. Enhver bør kunne forstaa: at er en Grundsten fuld af Fejl og Revner, er den ubrugelig som Underlag for en Bygning. Før eller senere vil den briste – og Bygningen synke i Grus.

Lad os imidlertid se nærmere paa de opgivne Sider i »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 18–19. Paulus er der i sin Undersøgelse af Forsoningslæren kommet til det Punkt, hvor det skal undersøges, om Jødefolkets Guddom Jāh'u har sendt Jesus til Menneskeden, for

¹⁾ Hentyder til Pauli Udredning af Forsoningslærens Opstaaen. Se »Forsoningslæren og Genvejen«, pag. 18–19.

at han kunde give sig selv een Gang for alle som et rent og lydefrit Offer.

For at kunne gøre dette, maatte Paulus drage en Sammenligning mellem Jāh'us Handling og menneskelige Forhold: Faderen, der ud fra sin menneskelige Vrede stiller Krav om korporlig Straf for sine vanartede og ulydige Børn, er en, endogsaa udmærket, Parallel til Jāh'u. (Jahve.) Lignelsens Fader handler paa samme Maade over for sine Børn, som Jāh'u Gang paa Gang – efter det Gl. Testaments Beretninger – handler over for Jødefolket: revser det i Kraft af sin Vrede. Ved sin Lignelse viser Paulus, at saafremt Jāh'u havde krævet Jesu Offerdød, havde han gjort sig skyldig i en Handling, der satte ham under det menneskelige Maal. Paulus kommer derved til den Slutning: at Jāh'u ikke kan have sendt Jesus i den Hensigt, at han skulde paatage sig Synderes Straf. Og da Jāh'u altsaa ikke kan have sendt Jesus i denne Mission, slutter Paulus fuldkommen korrekt: at den Gud og Fader, som Jesus selv henviser til og som staar langt over Jāh'u, absolut heller ikke kan have været Ophavsmand til en saadan Sendelse. Han maa have haft andre Grunde for den Mission, der gav Hans elskede Søn et Jordeliv blandt Mennesker – og Paulus giver derefter en kort Oversigt over det, der var Guds Hensigt med Jesu Sendelse. Se »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 22 og 23.

Kritikken af sin Lære og Lignelsen deri giver Paulus ud fra et Nutidsmenneskes Synspunkt, for derved at vise, hvor forkasteligt det er, at Kirken bestandig har bygget videre paa hans Forsoningslære, i Stedet for at tage Afstand fra den – hvilket den forlængst burde have gjort – som noget, **der var Gud ganske uværdigt.**

Ved sin klare Gendrivelse af sin Lære har Paulus taget Grundstenen bort fra Kirkens Forsoningslære. Men ingen har krævet, at han ogsaa skulde nedrive de »Udsmykninger og Prydelser«, som Kirkens Mænd til forskellige Tider har udsmykket den med; thi dette tilkommer ene og alene Kirkens Mænd. (Se »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 25, Linie 9 fra oven og pag. 26, Linie 6 fra neden.) Men er Grundstenen taget bort fra en »Bygning«, er den allerede saa undermineret, at Udsmykningen ingen Rolle spiller – »Bygningen« vil falde før eller senere. Thi Regnestykkets Facit er falsk, fordi den første Udregning – Pauli Udregning – var falsk!

I Kritikken over sin Forsoningslære meddeler Paulus intet om, hvorledes Jødefolkets religiøse Forestillinger, og som Følge deraf ogsaa hans egne, paa forskellig Vis var præget af de omboende »Hedningefolks« Religioner. Men da Paulus, da Forsoningslæren blev skabt, fuldtud var et ægte Barn af sit Folk og sin Tid, havde han ingen Følelse af, hvor og hvorledes hans Tanker paavirkedes af Kendskabet til andre Folkeslags religiøse Opfattelse af det guddommelige, det oversanselige. Derfor paahviler det ikke ham at udrede

disse Forhold, særlig da Menneskene gennem bibelkritiske Studier selv kan paavise, og har paavist, Præg og Ligheder fra og med andre af Samtidens Religioner.

57.

**»At det var Mennesker, der gav ham (Jesus) Døden, ja, naturligtvis. Men at vi nu vil skyde Skylden over paa Gud, nej, det er der aldeles intet om. Og at det er i den Anledning vi har opfundet Forsoningslæren, det er ganske ved Siden af.«
Hvad kan der siges til ovenstaaende Brevcitater?**

Som det er sagt i Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal, saa er Paulus Ophavsmanden til Forsoningslæren. Men i de skiftende Tider har Kirkens Mænd paa forskellig Vis bygget videre paa Pauli Grundlag for efter menneskelig Opfattelse at gøre Læren mere etisk, mere Gud værdig. Det bliver derfor et ganske uforstaaeligt Standpunkt for Menigmand, hvis Kirken nu vil hævde: at Menneskene gav Jesus Døden, uden at denne Død var forudbestemt af Gud; thi i saa Fald var Jesu Død ingen Soningsdød. Er Kirkens Mænd klar over, at Jesu Død udelukkende maa tilskrives Mennesker, falder med det samme al Lære – etisk eller uetisk – om Jesu Soningsdød. Thi da har Jesus ikke nedrevet den Syndens Skillemur, som rejstes mellem Gud og Mennesker ved det første Menneskes Fald – bibelsk set – og intet Menneske kan da »i Skjul« af ham, renses ved eller dækket af hans »skyldfri Blod« indgaa i Paradis.

At »Troen« paa Jesus som Frelser og Forsoner i Tidernes Løb har fremkaldt mange skønne, sande og ægte Følelser hos en ikke ringe Del af Menneskeden, er givet, og at Forsoningslæren for mange, medens de levede paa Jorden, har staaet som den fulde Sandhed, kan heller ikke benægtes. Men hvad gavner det Menneskene, at de i Jordelivene lever paa ganske fejle Opfattelser og Misforstaaelser af Guds Væsen og af det Hinsidige? Tusinder og atter Tusinder af kristne Mennesker har i Sorg og Fortvivlelse, efter den jordiske Død, maattet erkende: at Vejen til »Paradiset« var uendelig lang og besværlig; de har maattet erkende: at kun de selv kunde sone, hvad de havde syndet, og selv – i et nyt Jordeliv – rette, hvad de havde gjort galt; og de har maattet erkende: at »Troen« paa Jesus som Frelser og Forsoner ikke har hverken helliggjort eller retfærdiggjort dem, ej heller har bragt dem til Maalet – Paradiset. Men det er netop alle disse Sorger og aandelige Lidelser i det Hinsidige, som Paulus og de Yngste, der har medvirket til »Vandrer mod Lyset«, samt til »Forsoningslæren og Genvejen«

Fremkomst i den menneskelige Verden, vilde søge at spare Menneskene for i Fremtiden. Og nu da Ardor = Djævelen er vendt tilbage til Gud, staar det i Menneskets egen Haand, om det vil modtage, forstaa og rette sig efter de Sandheder, som i disse Værker er givet til den hele Menneskehed; thi den, der vil rette sig efter det givne, vil spares for mange Sorger, **vil spares for mange aandelige Lidelser.** –

58.

Kan der gives en Forklaring paa den Kendsgerning: at mange af de ældre Tiders Religioner, ligesom den kristne, bygges paa en »Gudetrehed«? Ligger der noget okkult til Grund herfor?

Ja, okkulte Erindringer ligger til Grund for den i forskellige Religioner forekommende »Gudetrehed«.

De Yngste, der havde den Opgave i det jordiske Liv at give Menneskeheden Kendskab til Gud, til Hans Væsen, til Hans Forhold overfor Menneskene, samt den Opgave at lære om Livet i de aandelige Verdener, har, lige fra de ældste Tider, haft uendelig svært ved at faa deres Budskaber frem i fuld Overensstemmelse med de evige Sandheder. Ardor og de diskarnerede Ældste søgte bestandig at hindre de menneskeliggjorte Yngste i at udføre deres Mission paa rette Maade, dels ved at tilsløre de Yngstes Erindringer fra Evighedslivet i Guds Rige, dels ved at indhulle dem i Mørkehobe, der hindrede deres frie Tænkning i at udfolde sig i den af Gud anviste Retning, samt ved at indgive dem falske og vildledende Tanker. Ligeledes har de inkarnerede Ældste paa forskellig Vis virket forstyrrende, ødelæggende og vildledende ved at forvanske det, som de Yngste gav Menneskene i religiøs Retning.

Det okkulte Grundlag for »Gudetreheden« er de inkarnerede Yngstes tilslørede Erindring om Gud som Skaberen og Faderen, der i sit Væsen indebar baade det mandlige og det kvindelige Urprincip, samt Enndringen om den ældste af de Yngste, som i det Hinsidige var de Yngstes Fører.

I de mange Aartusinder, der er forløbet siden et guddommeligt Trehedsbegreb fandt Indpas i den menneskelige »Tro«s Verden, er der atter og atter bygget videre paa dette Grundlag i paralleltløbende eller i afvigende Trinrækker. Gang paa Gang – Inkarnation efter Inkarnation – har de inkarnerede Yngste forsøgt at give Menneskene en fuldtud sandfærdig Lære om Gud og det guddommelige. Men alle Anstrengelser er lige til Ardors Tilbagevenden til Gud blevet mere eller mindre mislykkede. Jødefolket og Muhamedanerne

er, i deres monoteistiske Opfattelse af Guddommen – paa det Punkt – kommet Sandheden nærmest, selv om deres Forstaaelse af Guds Væsen og Guds Forhold til Menneskene, samt deres Opfattelse af det Hinsidige, o. m. a., er præget af menneskelige Vrangforestillinger.

Altsaa: bag de forskellige Religioner, der, lige fra de ældste Tider har bygget og nu bygger paa en »Gudetrehed«, ligger Erindringen om Guds Væsen og om Livet i det Hinsidige. Disse Erindringer er af Ardor og hans Udsendinge draget nedad i Mørket, **forvansket og forvrænget.** –

59.

Hvorledes er Tanken om en af Gud udvalgt Messias opstaaet?

Ligeledes gennem de Yngstes okkulte Erindringer, idet mange af de inkarnerede Yngste under Jordelivene bevarede et Minde om deres kærlige, trofaste og utrættelige Fører – den ældste af de Yngste, Kristus. De bevarede et Minde om ham, der af Gud¹ var udvalgt til at lede dem i deres Arbejde for Menneskehedens Vandring mod Lyset. De bevarede et Minde om ham, den straalende, lysende Skikkelse, der af og til, med lange Mellemrum, blev Menneske for at lære sine Medmennesker Kærlighed til Gud og Kærlighed til Næsten. Og i Jordelivene, naar Længselen efter det himmelske Hjem, Længselen efter deres elskede Broder og Fører blev for stærk, da talte de til deres Medmennesker om ham, der engang skulde komme, talte om ham, som Gud havde udvalgt til »Himlenes«² Herre og Konge³ og til Hersker over al Jorderig.

Men ogsaa denne skønne Erindring, den Sandhed, som laa bagved de inkarnerede Yngstes Tanker og Ord, blev af Ardor forvansket og forvrænget – og saaledes blev »Forsoningslæren« og Læren om Jesu »Kongeheredømme«³ **de synlige Mørkeresultater af en Lysets Sandhed.** –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 15, Afsnit 2. –

²) = Sfærerne. –

³) Den ældste af de Yngste var af Gud udvalgt til at være Menneskenes Leder men han udvalgtes ikke til at være »Jorderigs Hersker«. Denne Forvanskning af Kristi Gerning blev af Ardor indskudt i de inkarnerede Yngstes Tanker, den har saaledes intet med Sandheden at gøre. Kristi Gerning er den: at lede alle Menneskeaaender til Guds Rige – men ikke den: at »herske« over dem.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 315, Linie 2 fra oven staar: at ingen Menneskeand kan komme i Guds umiddelbare Nærhed uden at opgaa i Ham, hvorfor Kristus maa være Faderens Repræsentant overfor Menneskene. Med Henblik paa denne Sætning maa det antages, at Gud ikke kan gæste Jordkloden. Er dette Tilfældet?

Ifølge sin absolutte Evne til Selvbegrænsning kan Gud, naar som helst Han ønsker det, og saa længe som Han vil det, opholde sig paa Jordplanet. I Kraft af sin Tanke og Villie begrænser Han da sin Personligheds Lysudstraaling saaledes, at den fuldtud harmonerer med de Lysudstraalinger, som findes paa det Sted, hvor Han ønsker at opholde sig; thi ingen Menneskeand, intet Menneske kan være i Guds Nærhed, naar Hans Lysudstraalinger er paa den fulde Højde. Opholder Gud sig paa Jordplanet og ønsker at være i Nærheden af et Menneske, danner Han, efter at have nedsat sin egen Lysudstraaling, i Kraft af sin Tanke og Villie en »Skillemur« mellem sig og Mennesket. Denne Skillemurs Substans svarer da paa den Side, der vender mod det paagældende Menneske, nøje til den Styrkegrad, som indebæres af de Lys- eller Mørkestraaler, der udgaar fra dets Personlighed. Den Side, der vender mod Gud, har derimod en Lysudstraaling, der svarer til den nedsatte Lysstyrke, som i det Øjeblik udgaar fra Guds Personlighed. Ved denne Ordning dannes en umærkelig Overgang – ofte fra Mørkeudstraaling – til den nedsatte Lysudstraaling, som udgaar fra Gud.

Kunde det tænkes, at Gud i Stedet for at overgive den mere direkte Ledelse af Menneskeheden til Kristus, selv havde overtaget denne Ledelse, da maatte Han have dannet sig en Bolig i den sidste af Sfærerne om Jorden, og opholdt sig dér sammen med sine tolv Tjenere. Men i saa Fald vilde det have været nødvendigt for Gud at nedsætte ikke alene sin egen Lysudstraaling, men ogsaa sine Tjeneres, for at Jordkloden og Sfærerne ikke skulde opsuges af det intensive, straalende Lyshav, der udstømmer fra dem alle. De Yngste skulde selvfølgelig – som diskarnerede – have opholdt sig her hos Gud i den samme Sfære. Men havde Gud ordnet det saaledes, vilde Guds Rige have staaet tomt. Og selv om de Yngste af og til kunde have opholdt sig dér en Tid mellem deres Inkarnationer, vilde de dog ikke kunne have modtaget den nødvendige Hjælp – gennem Guds Lysudstraalinger – til de nye Inkarnationer. Thi Guds fulde Lysstyrke vilde ikke være til Stede dér, hvor den var nødvendig. De Yngstes Arbejdsmod og Arbejdsevne maatte derfor i det lange Løb gradvis aftage i Stedet for at tiltage – og deres Arbejde for Menneskeheden vilde blive haabløst, umuligt at gennemføre.

Nu derimod er Gud den øverste Leder, men Kristus den mere direkte Leder overfor Menneskene paa Jorden og overfor Menneskeaaenderne i Sfærerne. Ved denne Ordning kan Gud sammen med sine Tjenere opholde sig i sit Rige, alle under Udfoldelse af deres fulde Udstraalingsstyrke i Lysets skønneste og reneste Lyshav. Men selv om Gud har sin faste Bolig i sit Rige, kan Han dog gæste Jorden, **naar Hans Nærværelse er nødvendig.**

61.

Tanken om, at Gud ikke har været fra Evighed af, synes at være ganske ubegribelig!

Gud har selvfølgelig været fra Evighed af, men i utalte Evigheder var Han »Tanke og Villie« – altsaa et upersonligt »Noget«. Efter den guddommelige Tankes og Villies absolutte Forening fremsteg Gud som Personlighed. Men Hans Væren er fra Evighed af. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 3–4 og pag. 145–46, Afsnit 2.)

62.

Naar Gud en Tid har været upersonlig – altsaa under en Udvikling – var Han da underkastet Naturlovene?

Naturlovene¹ har alle deres Udspring i Guds Tanke og Villie. Men for at Han kunde give disse Love, maatte Han selv have nøje Kendskab til alt det, som laa skjult i den Urkraft, der kaldes »Mørket«, førend Han kunde give Love, der fuldtud beherskede dette Mørke, denne Urkraft, og kun igennem Selvoplevelsen kunde dette opnaas. Saalænge Gud var Tanke og Villie, d. v. s. saa længe Tanke og Villie ikke var jævnbyrdige, ikke var sammensmeltede og dannede et uløseligt Hele, saa at Tanken ikke begærede noget, som Villien ikke ævnede at udføre, var Han ikke Mørkets absolutte Behersker, og saa længe kunde Han ikke fremstige som Personlighed, som den Almagt, der i Kraft af sin Tanke og Villie havde sejret over det Onde, der var i Mørket.

¹) Gud har i Tidernes Morgen givet faste og regelbundne Love baade for det aandelige og for det molekylare Mørke. Men da de Ældste begyndte at eksperimentere med det fra Lysets Indkapsling udskilte Mørke, blev derigennem store Dele af det molekylare Mørke unddraget Guds direkte Kontrol, hvorfor flere af dets mangeartede Udslag ikke længer fulgte den af Gud givne Lovbundethed. Men i Aarmillionernes Løb har Lyset paa mange Maader haft en ordnende, harmoniserende og fastlæggende Indflydelse herpaa, hvorved adskillige af disse uregelmæssige og uberegnelige Udslag, ganske mekanisk, er draget ind under fastere og under helt faste Love. De »Naturlove«, der her er Tale om, er Lovene for det aandelige Mørke.

Den personlige Guds Væren som Tanke og Villie er altsaa den Udvikling, som det guddommelige mandlige og kvindelige Urprincip maatte gennemgaa, for at disse Principper kunde fremtræde som et samlet, ligevægtigt og helstøbt »guddommeligt Væsen«. Naturlovene – i dette Tilfælde de aandelige – er saaledes et Produkt af Guddommens Kamp ud af Mørket; en Kamp, hvis Enderesultat blev den personlige Gud, et Væsen der havde Kendskab til alt og som beherskede alt.

Ligesom Gud, for at Han kunde blive en Personlighed, maatte kæmpe sig ud af Mørket, maa Menneskene, for at blive helstøbte Personligheder, ligeledes kæmpe sig ud af Mørket; og for at kunne kæmpe denne Kamp til Ende, maa de atter og atter inkarneres i Jordelivenes Mørke, indtil Sejeren er vundet.

Da Menneskets aandelige Jeg har sin Oprindelse i og fra Gud, bærer den menneskelige Aand i sig selv en Afspejling af de Love, hvorefter dens Udvikling foregaar. Disse Love, som er givet af Gud, men som ikke eksisterede, da Han selv kæmpede sig til Sejeren, gør Kampen ud af Mørket lettere for den menneskelige Aand.

Menneskene er i deres Væsen yderst forskellige, og den Forskel, der er imellem dem, bunder bl. a. i den længere eller kortere Udvikling, som deres aandelige Jeg i Tidernes Løb har været underkastet. Der findes saaledes Mennesker med et rigt Tanke- og Følelsesliv, men hvis Villie er svag og lidet handledygtig. Der findes andre Mennesker, hvor det modsatte er til Stede, saa at Villien er det fremherskende Karaktermærke, medens Tanke- og Følelseslivet kun er svagt udviklet. Og imellem disse to Yderpunkter ligger en Mængde Variationer for den menneskelige Tankes og Villies forskellige Styrkegrader og forskellige Udslag. Kun yderst sjældent findes et Menneske, om hvilket det kan siges, at hans (hendes) Tanke- og Følelsesliv er ligevægtigt med Villien. Et saadant Menneske vil – efter jordiske Forhold – i Kraft af sin Villie mestre sin Tanke til Fuldkommenhed. Og et saadant Menneskes Tanke rummer ikke alene det, der specielt angaar Jeget selv af Sorger og Glæder, af aandelige og legemlige Lidelser; men dets Tanke kan tillige omfatte andre Væseners Sorger og Glæder. Og i Kraft af Villiens ligevægtige Styrke med Tanken forstaar et saadant Menneske i Handling at være til Hjælp og Glæde for sine Medmennesker, ikke alene gennem det daglige Livs Gerning i et snævrere Virkefelt, men ogsaa udad mod den store Menneskehed. Men for at kunne naa til at blive en saa fast og helstøbt Personlighed, maa det aandelige Jeg have gennemlevet mange Inkarnationer, d. v. s. gennemgaaet en meget lang Udvikling. Kun den, der til Fuldkommenhed kender eller har kendt aandelige og legemlige Lidelser, er i Stand til med Kærlighed og Medlidenhed at hjælpe andre. Kun den, der selv har kæmpet sig igennem mange Jordelivs Sorger, Synd, Ondskab, Fattigdom, Lidelser og Elendighed, har den

fulde kærlige Forstaaelse af sine Medmenneskers Lidelser. Thi kun igennem dets egen Kamp, dets egen Sejer er Mennesket blevet i Stand til at forstaa sine Medmennesker og til, af et kærligt Sind, at kunne bringe den Hjælp, der tiltrænges.

Men har man forstaaet, at kun igennem det selverkendte, det selvoplevede kan Individet naa til Forstaaelse, til Beherskelse, saa forstaaer man ogsaa, at Han, der er det ypperste af alle Væsener – Guddommen, hvorfra den menneskelige Aand har sit Udspring – maa have Selvkendskab til alt det, som Menneskeanden maa gennemgaa i Jordelivene. Man forstaaer, at Han, der kender alt, ogsaa selv maa have kæmpet sig igennem Mørket til Lyset, selv maa have stridt sig frem til den absolutte Sammensmeltning af Tanke og Villie for at kunne fremstaa som den fuldkomne Sejerherre, som den Alvidende, den Altbeherskende. Ved sin Kamp ud af Mørket har Gud vundet fuld Forstaaelse af de Sorger, de Lidelser, som Menneskene møder i det jordiske Liv; Han har vundet Kendskab til de Synder og Fristelser, som Menneskene falder for, saa at Han, ud fra sin absolutte Viden, kan møde ethvert Menneskes Henvendelse om Hjælp **med den dybeste Forstaaelse, Medlidenhed og Kærlighed.**

Altsaa: igennem den guddommelige Tankes og Villies Kamp ud af Mørket havde Gud, da Han fremsteg som Personlighed, vundet et saadant Kendskab til det aandelige Mørkes mangeartede Udslag, saa at Han, foruden at være den suveræne Hersker, tillige fuldtud kunde og kan være den kærlige, forstaaende og medlidende Fader, der ud af sin kærlige Tanke og ved sin stærke Villie paa alle Punkter er i Stand til at hjælpe alle sine Børn til at sejre i den bitre og langvarige Kamp **ud af Mørkets Fristelser og Snarer.**

63.

Hvis Gud er et personligt Væsen og Menneskeandens kærlige Fader, hvorfor er da Menneskelivet saa fuldt af Lidelser, Ulykker, Forbrydelser, Krige og alle Arter af Rædsler? Hvorfor griber Han ikke ind i hvert Tilfælde og hindrer alt sligt i at ske? Er Han da ikke almægtig?

Igennem »Vandrer mod Lyset« er det meddelt, at Menneskeheden skylder Guds faldne Børn – de »Ældste« – deres Tilværelse paa Jorden. Da Jorden er en Mørkets Verden og derfor er underkastet de Naturlove¹, som findes i den Urkraft, der kaldes Mørket, kan alle

¹) Lovene for det molekyllare Mørkes mangeartede Udslag. Disse Love er ikke alle saa faste og regelbundne, som Lovene for det »aandelige Mørke« – Se Noten til det foranstaende Spørgsmaal.

de Lidelser, Rædsler og Ulykker, som fremkommer ved Naturkatastrofer, ikke hindres. De vil derfor ikke ophøre, saa længe Jordkloben eksisterer. Men da Mørket i Aarmillionernes Løb vil mindskes betydeligt, vil Naturkatastroferne blive sjældnere og mindre voldsomme, efter som Mørket elimineres. Dog vil det tage lange, lange Tider, før det kan spores i den jordiske Verden.

Men hvis Menneskene var mindre letsindige, end de er, vilde Naturkatastrofer koste langt færre Ofre, end de nu gør. – Hvorfor bygge Boliger og Byer op ad, eller i Nærheden af virksomme Vulkaner? Hvorfor lægge Boliger og Byer paa de flade Flodbredder og flade Smaaøer uden at værne dem paa betryggende Maade mod eventuelle Oversvømmelser ved Tøbrud og ved Stormfloder? O. s. v., o. s. v. Paa disse Punkter har Menneskene endnu meget at lære.

De Lidelser, Sorger og Ulykkeskatastrofer, som paa talrige Maader overskygger Menneskehedens Jordeliv, bærer Menneskene hovedsagelig selv Skylden og Ansvar for. Mange Lidelser, Sorger og Ulykker kunde være undgaaet, hvis Menneskene altid havde den Kendsgerning for Øje: at hver enkelt har sit store Ansvar i Livet, et Ansvar, som ingen kan løbe fra, naar det jordiske Livs Regnskab – efter Døden – skal gøres op overfor Gud.

Lad os her tage nogle Eksempler fra det daglige Liv for derigenem at belyse Sagen:

1) En Moder lader sine ganske smaa eller sine mindreaarige Børn være ene i Hjemmet uden Tilsyn af andre. Under hendes Fraværelse faar Børnene fat paa en Æske Tændstikker, og under Legen med disse gaar der Ild i Gardiner, Børnenes Klæder eller i andre let fængelige Genstande, og Børnene indebrænder, førend der kommer Hjælp til dem. – Hvilken Sorg, hvilken Rædsel vil en saadan Oplevelse ikke være for denne letsindige Moder – eller for begge Forældre? Og hvor mange Forbandelser har ikke ved saadanne Begivenheder lydt højt mod Gud? Men hvis er Skylden, hvem bærer Ansvar? Skylden og Ansvar et hviler paa de Mennesker, som lod Børnene være uden Tilsyn og uden Hjælp.

2) Eller Børnene løber – uden Tilsyn – omkring paa Gader, Veje og i Parker udsatte for Overkørsler eller for at drukne i Moser, Damme og Søer. O. s. v. Men hvis er Skylden, hvem bærer Ansvar for de eventuelle Ulykker? Skylden og Ansvar et hviler paa de Mennesker, som lod Børnene passe sig selv¹. Kendte Menneskene deres fulde Ansvar, vilde sligt ikke ske.

¹) Hvis nogen – til ovenstaaende Eksempler – vil sige: Men der gives dog Tilfælde, hvor Forældre er nødt til at lade de smaa eller mindreaarige Børn være uden Tilsyn, fordi Moderen eller begge Forældre maa arbejde for Livsopholdet udenfor Hjemmet, da er der kun eet at svare: Ingen smaa eller mindreaarige Børn maa overlades til sig selv, Sker der Ulykker af en eller anden Art, vil Gud altid lægge Ansvar for det skete paa Moderen eller paa begge Forældre, dér, hvor det retteligt horer hjemme. Men har Mennesker smaa Børn, som de ikke

3) Et tredje Eksempel fra det daglige Liv: To Tog kører ind i hinanden, mange mister Livet, mange lemlæstes. Hvis er Skylden, hvem bærer Ansvar? Skylden og Ansvar hviler paa de Mennesker, der oversaa Stoppesignaler, eller paa det Menneske, der glemte at signalere. Men kendte de deres fulde Ansvar, vilde sligt ikke ske.¹

4) Og den Letsindighed, som mange Motorførere udviser, bringer ligeledes Ulykker, Lidelser, Lemlæstelser og Død. Hvis er Skylden? Førernes! Kendte de alle deres fulde Ansvar, blev der udvist langt større Forsigtighed.²

5) Eller hvilke Lidelser og Rædsler følger ikke i Krigens Spor? Men hvis er Skylden og hvem bærer Ansvar? Ja, ogsaa her er Menneskene selv Skyld i det, der sker, ogsaa her bærer de det fulde Ansvar. – »Vandrer mod Lyset« lærer kort og klart: **al Krigsførelse strider mod Guds Love**. Og førend alle har lært, hvilken Betydning det gamle Bud: »Du maa ikke ihjelslaa« virkelig har, før bliver de jordiske Tilstande – paa Krigsomraadet – ikke bedre.

Men der spørges altsaa: hvorfor Gud lader alt dette ske i Stedet for at gribe ind og hindre det. Hertil kan kun dette Svar gives: Gud er Menneskeandens Fader og Opdrager, men Han opdrager sine Børn saaledes, at de efterhaanden fuldtud vil lære at forstaa deres Ansvar, baade overfor Ham og overfor deres Medmennesker. Gud lader ikke bestandig sine Børn vandre rundt i »Gangkurv«; thi i saa Fald blev de ingen Sinde – aandelig set – voksne Væsener. Greb Gud ind og hindrede alt sligt i at ske, da blev Menneskene aldrig anderledes, da lærte de aldrig Ansvarets gennemgribende Betydning at kende. Derfor gælder det om, at Menneskene selv gør deres til, at Ansvarets Betydning kan blive lært og forstaaet. Og dette bør ske gennem den Opdragelse, der gives Børnene og de unge Slægter af Forældre, i Skoler og i Opdragelsesanstalter.

Men selv om Gud ikke hindrer, at Ulykkeskatastrofer indtræder i det menneskelige Liv, saa hjælper Han dog ogsaa her paa mange Maader ved at lade Skytsaanden advare baade Ophavsmændene til Ulykkerne og de Mennesker, som, uden egen Skyld, udsættes for

kan forsørge uden at være bortefra Hjemmet – og de ikke kan bekoste et Tilsyn – da maade henvende sig til Samfundet om Hjælp – Fattigforsorg – hvor ydmygende det end kan være for de paagældende. – Dette er der ingen Vej uden om. – Se endvidere i »Vandrer mod Lyset« pag. 115, Afsnit 2–7.

¹) Selvfølgelig kan Togulykker fremkomme paa mange andre Maader, men hvor disse ikke skyldes Naturkatastrofer, bærer Menneskene – i Reglen – selv Ansvar derfor.

²) Meget andet kunde tages med som Eksempler, der er sandelig nok at vælge imellem, naar det gælder de menneskelige Forsyndelser: Letsindighed, Dumdristighed, Rekordjageri, Mangel paa Ansvarsfølelse og – den menneskelige Ondskab.

Ulykkeskatastrofer. Hvor mange kan ikke fortælle om en pludselig Indskydelse, der bevirkede, at de ikke rejste med det Tog, med den Damper, o. s. v., som det først var bestemt, saa at de ved at følge denne Indskydelse undslap eventuelle Lidelser eller en truende Død? Dog kun de færreste følger disse Indskydelser eller hører efter Skytsaandens Advarsler; men i saa Tilfælde bærer disse Mennesker et Medansvar for deres Død, Lemlæstelser eller Lidelser, selv om Hovedmanden for Ulykkeskatastrofen ikke faar mindre Skyld derigennem.

I de Tilfælde, hvor de indtrædende Katastrofer skyldes Ardors Æteroptegnelser – se »Vandrer mod Lyset« pag. 236, Afsnit 5 og pag. 237, Afsnit 1 – bliver der altid, gennem Skytsaanden, sendt Advarsler til de Mennesker, som eventuelt trues. Men dér, hvor Katastroferne ene og alene skyldes tankeløse, dumdristige, letsindige, glemsomme eller kaade Mennesker, kan end ikke Gud – paa Grund af den menneskelige frie Villie – vide noget som helst om: naar, hvor eller hvorledes de eventuelle Ulykker vil indtræde. Men ogsaa her gøres der Forsøg paa – gennem Skytsaanden – naar det kan ses, at en Katastrofe er ved at indtræde, at sende den Ansvarshavende et advarende »Raab«, d. v. s. en pludselig Indskydelse om at vise Agtpaagivenhed. Mange Mennesker kan – hvis de vil – fortælle om en saadan Oplevelse. (For øvrigt henvises til »Vandrer mod Lyset« pag. 287, Afsnit 1 og 2, samt til pag. 235, Afsnit 3–4.)

Gud er et personligt Væsen, Gud er Menneskeandens kærlige Fader, og Gud er almægtig. Han søger paa alle Maader at opdrage sine Børn i fuld Retfærdighed mod alle, i dyb og inderlig Kærlighed til alle. Men Han gaar ikke imod sine egne Love, Han gaar ikke imod Menneskets frie Villie til Godt eller Ondt – den frie Villie, som Gud har givet hvert eneste Menneske og som for en Tid – paa mange Maader – **begrænser Hans Alvidenhed og derigennem Hans Almagt.**

64.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 146, Afsnit 5 staar omtalt en Mulighed for: at Urtanken og Urvillien kunde have tiltrukket hinanden under Mørkets Paavirkning, samt at det Væsen, der, i Sammensmeltningøjeblikket, da vilde være udløst, i alt var bleven Guds absolutte Modsætning. Kan der gives et Svar paa, hvorledes et Mørkekosmos under et saadant Væsens Ledelse vilde have formet sig?

Kun Gud alene kan fuldtud besvare dette Spørgsmaal. Dog besvares det sikkert ikke i alle Enkeltheder, førend alle Menneskeandene er samlede i Guds Rige og ønsker at kende Svaret.

Men enhver har Ret til gennem sin Tankes Spekulationer at forsøge paa at klarlægge Spørgsmaalet ud fra det, som »Vandrer mod Lyset« lærer om Mørkets og Lysets Kræfter og Egenskaber.

Tænk vi os da: at Urtanken og Urwillien mødtes og forenedes under Mørkets Paavirkning, hvorved Resultatet blev en Mørkets Guddom, en absolut Modsætning til den Lysets Gud vi¹ kender, elsker og bøjer os for, saa maatte dette forud staa fast: 1) at Mørkets »Gud« trods sin Magt ikke kunde tilintetgøre Urlyset, da dette i sig indebar og indebærer det evige Liv; 2) at Urlyset derfor vilde forblive paa sit Sted som Kerne i Urmørket; 3) at Mørkets Gud vel kunde skabe af Mørket, men ikke af Lyset, da han ikke kunde have Kendskab til Lysets Egenskaber, fordi Urtanken og Urwillien før Sammensmeltningen² kun havde opholdt sig i Mørket, men ikke i Lyset; 4) at de Væsener, Genstande, Kloder, Verdener, o. s. v., som Mørkets Gud eventuelt vilde skabe, vilde være forgængelige, da Døden, Tilintetgørelsen var og er i Mørket; 5) og at han, selv om hans Levedygtighed kunde udstrækkes til Tids-evigheders Evigheder, dog engang maatte opløses og udslettes, fordi Mørkets Liv ikke er evigtvarende. – Hvorledes nu Livet i et Mørkekosmos vilde forløbe, kunde der f. Eks. tænkes to Løsninger paa:

1) Guddommen vilde til en vis Grad kunne beherske Mørket – men da Mørket er Kaos, vilde der aldrig komme andet end Kaos ud af hans Arbejde, Foretagender og Herredomme. Han havde sikkert skabt Væsener i sin egen Lignelse – forfærdelige Skabninger, udstyrede med al Mørkets Ondskab, Vildskab og Hæslighed – værre end de værste af de faldne Ældste. Guddommen vilde bestandig være i Strid med sine Skabninger, thi Ondskab og Had maatte blive de herskende Faktorer dem imellem. Kærlighed, Medlidenhed og Barmhjertighed vilde være ganske uforstaaelige, ja ganske ukendte Begreber for dem alle. »Tanke« vilde staa imod »Tanker«, »Villie« imod »Villier«; thi Guddommen kunde aldrig naa til at have det fulde Herredomme over sine Børns umættelige Magtbegær, fordi han ved at skabe Væsener med Tanke og Villie havde svækket sin egen Tanke og Villie. Og da Lysets evigtvarende Udstraalinger uden Energitab laa udenfor hans Evners Rækkevidde, kunde der ikke være nogen Udsigt for ham til paa ny at forstærke sin Tankes og Villies Energi, for saaledes at hævde sig overfor sine Børn.

Der kan da tænkes den Mulighed, at de mange onde Villier til sidst maatte sejre over Guddommen og hans ved Skaberværket

¹) Hermed menes de Yngste – Menneskehedens aandelige Ledere.

²) Det maa tænkes: at Tanke og Villie reagerede overfor Mørkets Paavirkning, medens de opholdt sig paa Grænsen af Lys og Mørke. Se »Vandrer mod Lyset« pag. 145, Afsnit 3.

svækkede Villie. Og naar han var overvundet af sine Børn, da var hans Opløsning og Tilintetgørelse givet. De mange, der sejrede over den ene, maatte derefter naturnødvendigt fortsætte den bestaaende Strid om Magten, thi alle vilde selvfølgelig være den første, den øverste, og ingen vilde være eftergivende, ingen vilde bøje sig. Og denne Kamp maatte da vedblivende kæmpes, til de alle ophørte med at eksistere som personlige Væsener; thi den, der til sidst var ene paa Valpladsen, vilde ikke ret længe kunne føle sig som Sejerherre; han vilde sikkert sprænges af sin Mørketankes og -Villies uendelige Ondskab og Vildskab, fordi hans »Tanke« og »Villie« havde optaget og assimileret sig med alle de tilintetgjorte Mørkepersonligheds »Tanke« og »Villie« – Dele af Urtanken og Urvillien. Men naar den sidste i Live værende Mørkepersonligheds Sprængning var indtraadt, da kan det tænkes, at een af følgende to Muligheder vilde finde Sted:

a) Ved Personlighedens Sprængning og Opløsning vilde tillige hans Tanke og Villie sprænges fra hinanden, opløses og opsuges af Mørket. Men den stedfundne Eksplosion vilde samtidig afpolarisere Mørket, hvorefter det maatte synke tilbage i den oprindelige Dvaletilstand, for, sammen med Lyset – ligeledes i Dvaletilstand – at være i al Evighed, uden nogen Udsigt til atter at polariseres, fordi Urtanken og Urvillien var tilintetgjorte.

Eller dette kunde ske: b) I det Øjeblik Tanken og Villien sprængtes fra hinanden, maatte Eksplosionen være saa mægtig, at Mørket ikke evnede at opløse og opsuge Urtanken og Urvillien. Disse vilde derfor sammen med det afpolariserede Mørke synke tilbage i samme Dvaletilstand som den, i hvilket Lyset endnu befandt sig, for, efter Tidsevigheders Tidsevigheders Hvile, at være rede til ny Aktivitet i Mørkets – eller i Lysets Retning, alt efter som Urtanken og Urvillien lod sig paavirke af de to – hinanden modsatte – Kræfters Udstraaling.

2) Det andet Billede paa et Mørkekosmos kunde fremstilles paa følgende Maade:

Det kunde tænkes, at nogle af Mørkeguddommens Skabninger, draget af Nysgerrighed, vilde beskæftige sig med Lyset – Mørkets Kerne. Men var de først kommet ind under Lysets lutrende, ordnende og harmoniserende Indflydelse, maatte Resultatet blive: at Lyset langsomt og gradvis omformede deres Mørkepersonligheder saaledes, at disse i Tidsevigheders Løb fuldtud blev Lyspersonligheder. Og naar, disse Væsener helt havde mistet al Føling med Mørket, vilde Lyset blive deres rette Evighedshjem og -Rige.

Endvidere kunde den Mulighed tænkes: at eet af disse Lysvæsener beskæftigede sig mere end de øvrige med at udgranske Lysets Egenskaber og Ejendommeligheder, og at han da, som Følge af sin

større Viden, sin større Myndighed og Magt, naturnødvendigt blev den øverste, blev Føreren, som de alle, i Kraft af Lysets ordnende og harmoniserende Indflydelse, frivilligt vilde elske, følge og bøje sig for. Men naar denne Lysets Guddom følte og forstod sin Magt, og til Fuldkommenhed var sig bevidst, at han var Lysets Behersker, da vilde han sikkert vende sig mod Mørket for at udgranske dets Kræfter og Egenskaber. Og da vilde han dér finde Mørkets Væsener, de Væsener, der, sammen med Mørkeguden var forblevet i Mørkets Rige. Men da de sikkert alle, under de indbyrdes Stridigheder og Kampe, skabt af Had og Magtbegær, helt havde glemt de Medskabninger, som tilsyneladende var opslugt af Lyset, maatte disse Mørkevæsener staa ganske uforstaaende overfor det Lysvæsen, der nu opsøgte dem i deres Rige. Da Lysets Guddom imidlertid hurtig vilde indse: at Mørkets Indvaanere ikke kunde assimileres hverken med ham eller med de øvrige Lysvæsener, vilde han antagelig begynde en Kamp mod Mørkets Guddom og mod hans Mørkeskabninger. Og Lysets Guddom maatte da blive den sejrende.

Men om han sejrede i Kraft af den Forstaaelse, som han paa dette Tidspunkt havde vundet til Kærlighedens altbesejrende Magt – eller sejrede i Kraft af Lysets Styrke, er ikke godt at vide. I første Tilfælde vilde Mørkets Indvaanere under hans Paavirkning og under hans Styre lutres og omformes, gennem Tidsevigheders Evigheder, til Lysvæsener, for derefter at optages i hans Lysrige. I det andet Tilfælde vilde han, i Kraft af sin Tankes og Villies mægtige Styrke, opløse og udslette dem alle.

65.

Har der virkelig eksisteret et »Helvede« og er dette Helvede nu bortslettet?

Helvede = det »ødelagte Rige« uden om Jordkloden har eksisteret som en Realitet i den oversanselige Verden, men det er nu i Kraft af Guds Villie bortslettet for evigt.¹

Det har dog aldrig nogen Sinde været Guds Tanke at straffe sine ulydige og genstridige Børn ved at anbringe dem i et »Helvede«. Det var de diskarnerede Ældste, som opholdt sig i det »ødelagte Rige«, der, i Kraft af deres onde Tanke og Villie bandt syndefulde Menneskeander til at være deres Tjenere og Slaver i dette Mørkets Rige. Og ofte maatte disse sydebundne Aander forblive dér i Aarhundereder – ja længere – førend det lykkedes de Yngste at bringe dem Hjælp og Udløsning.

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 95, Afsnit 11.

Nu derimod, da det ødelagte Rige er bortslettet, lever ingen Menneskeaaender, ej heller nogen af de Ældste, i et virkeligt Helvede. Men hvis de i Jordelivet har forsyndet sig svært imod Gud eller imod deres Næste og ikke, medens de levede paa Jorden, har forsøgt paa at opnaa Tilgivelse for deres Synder, vil de bære »Helledes Lidelser« i deres Synsbevidsthed, indtil Sorg og Anger griber dem og bøjer deres Sind. I denne Selvgranskings tunge Tid er den syndefulde Aand tilsyneladende ene i sit Sfærehjem, thi ingen af de forudgangne, hverken af Slægt eller Venner, maa være til Stede. Men selv i denne tilsyneladende Ensomhed drager Gud Omsorg for Menneskeaaenden; thi Lysets Aander kommer ofte og taler til den ensomme. Men da Lysets Aander er usynlige for de syndebundne Menneskeaaender, kan Synderen kun høre deres Stemmer, saaledes som Menneskene paa Jorden hører deres »Samvittighed«. Derfor ved Synderen ikke, at han har haft nærværende Hjælp i Nøden, førend Sorgen og Angeren indfinder sig – da ser han den Hjælper, som kærligt og trofast har vaaget over ham. –

66.

»Vandrer mod Lyset« tager bestemt Afstand fra Apocalypsen, hvorfor egentlig? Der siges at den stammer fra Satans – Ardors – Inspiration, men f. Eks. Brevene til de forskellige Menigheder, har de intet med Lysets Sandheder at gøre?

Apocalypsen har absolut intet med Lysets Sandheder at gøre. – Den er fremkommet gennem Ardors Inspiration og gennem hans Æteroptegnelser, aflæst intuitivt af Værkets menneskelige Forfatter, der ikke er identisk med Apostelen Johannes. Desuden findes i Apocalypsen adskillige Reminiscenser fra de gamle Profeters »Syner«. Heller ikke Brevene til de forskellige Menigheder stammer fra Gud eller fra Lysets Aander. De er en Blanding af Ardors Inspiration og Forfatterens frie Fantasier.

Hele Værket er et hæsligt, vildførende Mørkedokument, en Samling af billedlige Forestillinger, af hvilke mange har deres Rod i det mørkeste Hedenskab. Og hvor meget Mennesker end spekulerer paa at fortolke dets mange Profetier, bliver disse dog ikke derved til Lysets evige Sandheder.

Apocalypsen er de kristne Menneskers store fantastiske, mystiske Eventyrbog, og før de, der er bjergtagne af denne Bog, i aandelig Henseende vokser sig ud over Barnestadiet, før vil den ikke slippe sit Tag i Menneskesindet. Børn »elsker« nu engang Eventyr, hvor bloddryppende, rædselsvækkende eller meningsløse

de end er; for Børn – i hvert Tilfælde for mange af dem – er Eventyrenes Begivenheder Sandheder, som de atter og atter vender tilbage til. Men naar Barnetiden er et tilbagelagt Stadium, saa er de engang beundrede og »elskede« Eventyr – **kun Eventyr og intet andet!**

Apocalypsen er saaledes en Prøvesten for Menneskeandens Modenhed. De Mennesker, som med Afsky i Sind og Tanke vender sig fra dette Værk, har overstaaet det aandelige Barnestandpunkt; men de, som virkelig mener at finde Skønheder og ophøjede Sandheder deri – ja, de er i aandelig Henseende som de umyndige Børn, der er lige lykkelige over en straalende Armring, hvad enten den er af et uægte Metal eller af det reneste Guld. – Desværre findes der ogsaa kristne Mennesker, som paa det dybeste føler sig frastødt af Apocalypsen, men som alligevel udadtil mod Verden holder fast ved den, som om den i Sandhed var en guddommelig Aabenbaring. Disse Menneskers Ansvar er uendelig stort. Derfor bærer ogsaa Luther sit store Ansvar for, at Apocalypsen er medtaget i det ny Testament; thi i sit Sind og i sin Tanke havde han ingen Føling med dette Værk.

Kristne Mennesker burde under Læsningen af den saakaldte »Johannes' Aabenbaring« tænke paa Eventyret om »Kejserens nye Klæder«; **thi Værket er kun et luftigt Tankespind, hvor Rendingarnet er Mørkets hæsle, løgnagtige og forvrængede Forestillinger, og Islættet er menneskelige fantastiske Tanker.** –

67.

Hvorfor sletter Gud ikke alle Ardors Æteroptegnelser? d. v. s. i hvert enkelt Tilfælde hindrer dem i at træde aktivt ind paa Jordplanet. Mange Ulykker og mange Lidelser kunde sikkert hindres ved en saadan Fremgangsmaade.

For at kunne forklare den vedblivende Aktivitet hos Æteroptegnelser, selv om deres Ophavsmand – i dette Tilfælde Ardor – ønsker det optegnede udslettet, maa vi tage et nogenlunde analogt Fænomen fra den jordiske Verden til Sammenligning:

Naar et saakaldt traadløst Telegram er afsendt, kan Afsenderen hverken standse eller udslette det paa dets Fart gennem Rummet. Først naar det er ankommet til Modtagerstationen, kan en eftersendt Meddelelse muligvis faa Modtageren til at tilintetgøre det. Men i Realiteten er det da for sent, da dets Indhold saa vil være kendt af Modtageren. Men de traadløse Meddelelser kan ogsaa til Tider opfanges af andre Stationer end den Station, hvortil det er bestemt; og

paa lignende Maade kan f. Eks. Medier, under gunstige Forhold, opfange de »psykiske Æteroptegnelser«, som ikke er bestemt for dem. Og ligesom uvedkommende Stationers Opfangen af de jordiske tradløse Meddelelser ikke forhindrer disse i at naa til Hovedstationen, saaledes udslettes heller ikke de psykiske Æteroptegnelser, selv om de opfanges af Medier. – Baade i den jordiske og i den psykiske Verden gaar den Art Meddelelser og Æteroptegnelser efter ganske bestemte Love. Derfor kan ingen, hverken i den jordiske eller i den psykiske Verden, udslette det, som engang er udsendt, udkastet eller optegnet. Det vil alt gaa sin bestemte Gang, indtil det – efter bestemte Love – svækkes, opløses og forsvinder. Gud gaar ingen Sinde imod de engang givne Love, men Han og de Yngste kan, ved at lede Ardors Æteroptegnelser ud til fjerne Kraftcentre – »Modtagerstationer« – i Verdensrummet, svække Styrken af disse Optegnelser, eller endog, under gunstige Forhold, helt standse dem, idet de kan blive »hængende« ved Kraftcentret. Men saafremt den »psykiske Hovedstation« – i dette Tilfælde selve Jordkloden – virker med tilstrækkelig Tiltrækningskraft f. Eks. gennem store Mørkeophobninger, eller ved at mange Menneskers Tanker kredser om de »kendte«¹ Optegnelser og saaledes tiltrækker dem, vil de i de fleste Tilfælde træde ind paa Jordplanet som Virkeligheder, selv om de Yngste søger at lede dem bort. Det gælder derfor om i videste Udstrækning at hindre, at Mennesker fatter Tillid til, »tror paa« f. Eks. Apocalypsens Forudsigelser, eller tror paa Spaadomme, som fremkommer gennem Medier, der intuitivt har opfanget Ardors Æteroptegnelser.

Men er Ardors Udkast – Æterbilleder – for det menneskelige Liv lige ved at træde ind paa Jordplanet som Virkeligheder, trods de Yngstes Anstrengelser for at hindre det, da kan der fra Guds Side – gennem Skytsaanderne – gives en Advarsel til de paagældende, der trues af, eller som paa anden Maade vil blive inddraget i de sig nærmende Begivenheder. Derved kan undertiden, i sidste Øjeblik, Æterbillederne dog hindres i at blive Realiteter i det jordiske Liv. Er f. Eks. et af Ardors Udkast for Fremtidens Krige ved at indtræde paa Jordplanet, sendes af Gud Advarsler til de paagældende, i hvis jordiske Magt det ligger, om den truende Krigsfare skal blive en Realitet – eller løses ad fredelig diplomatisk Vej. Hører disse Mennesker ikke efter Samvittighedens opponerende og advarende Røst, men giver de nødvendige Ordre til at begynde en Krig – da er der intet, der kan hindre Æterbilledet i at blive en Kendsgerning i den jordiske Verden. Thi Gud gaar ingen Sinde imod Menneskets frie Villie til Godt eller Ondt. Men enhver, der virkelig vil det Gode, behøver ikke at blive en »Slave« af det Mørke, der strømmer frem

¹) Gennem Spaadomme, Profetier, Syner, o. lign. –

mod Menneskeheden fra Ardors Æterbilleder.

Altsaa: Mennesker bør ikke »tro paa« Apocalypsens Forudsigelser, bør ikke »tro paa« de Fremtidsspaadomme, som gives af Astrologer, af Spiritisternes Medier eller af andre spaadomskyndige. Disse Spaadomme kan være sande nok i deres Oprindelse – **men de behøver ikke at blive Realiteter i den jordiske Verden.** – (For øvrigt henvises til »Vandrer mod Lyset« pag. 236 Afsnit 4, til pag. 238 Afsnit 1, samt til pag. 186 Afsnit 4, til pag. 187 Afsnit 1.) –

68.

Hvorfor faldt Satans Tilbagevenden til Gud netop i vor Tid? og hvorfor er han udvalgt til at bringe Menneskeheden Bud om de evige Sandheder?

At Satans – Ardors – Tilbagevenden til Gud er foregaaet i vor Tid, vil selvfølgelig falde mange vanskeligt at tro paa. Men, da der fra Guds og de Yngstes Side i Aarmillioner er arbejdet henimod dette Maal, saa maatte det jo engang lykkes – før eller senere – det blev altsaa Aar 1912.

Men hvormange Mennesker har, medens de lever her, nogen Forstaaelse af, at deres Liv leves i en historisk Tid? De fleste glemmer, at enhver er med til at skabe Menneskehedens Fata. De jordiske Oplevelser bliver derfor først til »Historie«, naar det Tidspunkt kommer, da de forskellige Begivenheder kan samles under eet og betragtes paa Afstand. Kun meget faa magter at se og forstaa den »fremtidige« Historie i de Begivenheder, der falder i deres egen Livsperiode. Hvor mange af Jesu samtidige f. Eks. forstod den fremtidige Betydning af hans Sendelse?

Da Ardor var vendt tilbage til Gud, maatte han naturnødvendig være selvskreven til at meddele Menneskeheden hvad han havde syndet imod Gud og imod Menneskene. »Ardors Beretning« er saaledes et Skriftemaal, en Bod, som Gud har paalagt ham, for at han ad den Vej **kan opnaa Menneskenes Tilgivelse.**

Om de Mennesker, der faar »Vandrer mod Lyset« i Hænde, vil have Tillid til de Meddelelser, som Værket indeholder, maa blive en Sag mellem de paagældende, deres Samvittighed, og Gud. –

Da Ardor er vendt tilbage til Gud, hvorfor skaber Gud saa vedblivende Menneskeaaender? Bliver Han ikke derved en Slave af sit – for Aarmillioner siden – givne Løfte?

Giver Gud et Løfte, er Han naturnødvendigt bundet, indtil Løftet er sket Fyldest. Men Gud giver ikke noget Løfte, før alt, hvad der angaar det, nøje er gennemtænkt, saa at Han fuldtud ved, om det kan gennemføres, som Han lover det. Og selv om Gud for lange Tider binder sig gennem sit Ord, saa bliver Han dog ingen Sinde »Slave« af sine Løfter, netop fordi Han i alle Enkeltheder ved, hvad Han inlader sig paa.

Menneskene derimod gør sig ofte til Slaver af deres Løfter, dels fordi de som oftest ikke alvorligt gennemtænker – og ej heller altid kan gennemtænke – alle deraf flydende Konsekvenser, dels fordi de meget ofte giver Løfter, der strider mod deres Samvittighed, dels fordi de gives i et – maaske bevæget – Stemningsøjeblik uden Tanke for de mulige Følger; o. s. v. – Derfor svigter ogsaa Menneskene Gang paa Gang det, som de lover, hvilket absolut vil give dem mange Samvittighedskvaler, om ikke her i Livet, saa efter Døden, naar Regnskabet's Time stunder til.

Men Gud svigter ingen Sinde sit givne Ord – heller ikke i dette Tilfælde. Og saa længe som Menneskeheden er bundet til de endnu inkarnerede »Ældste« her paa Jorden, udfører Gud det, som Han engang i Tidernes Morgen lovede¹ sine faldne Børn – at hindre Menneskelegemets astrale Genpart i at blive en »Skygge« uden Tanke og Villie. Thi først naar den sidste af de – af Ardor – inkarnerede Ældste er død, løses Menneskene fra deres Skabere – **og samtidig løses Gud fra sit Løfte.** –

Kan der ud fra Biblen findes nogen Støtte for Guds og Menneskers Tilgivelse af Satan = Ardor?

Ikke direkte, men indirekte findes en saadan Støtte i det »Ny Testamente«.

I Matt. 5, 44 og Luk. 6, 27–28 staar: »... elsker eders Fjen-

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 13, Afsnit 16, og pag. 302, Afsnit 5. –

der, gør vel mod dem, som hader eder, velsigner dem, som forbander eder, beder for dem, som krænker eder.«

Efter at have sagt disse Ord siger Jesus ikke: men herfra skal Satan undtages. Og da Menneskenes argeste Fjende er – eller rettere var – Satan = Ardor, maa Menneskene saaledes ogsaa lære: 1) at »elske« Satan, Menneskenes Skaber og Fjende; 2) at »gøre vel« imod ham, der mest af alle har syndet imod dem og hadet dem; 3) at »velsigne« ham, der har udslynget de fleste og de værste Forbandelser imod dem; 4) at »bede« for ham, der mest af alle har krænket og forfulgt dem. Thi Menneskene kan ikke helt og fuldt rette sig efter disse Jesu Ord, med mindre Satan tages med i Paabudet.

Dernæst er der Lignelsen om den »**fortabte Søn**«. – Luk. 15,11–32. –

Denne Lignelse er dog ikke givet af Jesus, den hører til de Parabler, som var gængse paa Jesu Tid. Men han anvendte den ofte, fordi den for ham gav Udtryk for Guds sande alt overvældende, alt tilgivende Faderkærlighed. Den gav ham – under Menneskelivet – Vished for: at den faldne, men elskede Broder engang, trods alle Forvildelser, dog vilde finde Vej tilbage til det fælles Faderhjem.

I denne Parabel er – naar den udlægges efter Jesu Tanker – Menneskene lignet med den Søn, der blev hjemme hos Faderen = Gud. Den Søn, der drog bort og førte et ryggeløst Liv er = Satan. Da Faderen i Lignelsen ser den vanartede Søn, sorgtynget, ussel og pjaltet komme vandrende henad Vejen til Faderhjemmet, da løber Han ham i Møde, trykker ham til sig og tilgiver ham af sit fulde kærlige Hjerte og Sind; ja, Han tilgiver alle de Sorger, alle de Lidelser, som denne Søn har bragt over Ham ved sit syndefulde Liv, og Han fryder sig over hans Hjemkomst. Men da den hjemmeblevne Søn = Menneskene hører om den Modtagelse, som deres fælles Fader har givet den hjemvendte Søn, da glædes han ikke over det skete, men bliver misundelig og vred. Han forstaar ikke Faderens Glæde, forstaar ikke, at den ægte Faderkærlighed undskylder alt, tilgiver alt, naar den dybtfølte Sorg, den sande Anger helt fylder Synderens Sind og bøjer hans Trods. –

(Jesus genfortalte kun Lignelsen, han forklarede den ikke for sine Tilhørere. Som oftest lod Jesus dem selv finde ud af de Lignelser, som han anvendte.)

I sin Mennesketilværelse saa Jesus klart: at saaledes som det skete i Parablen, saaledes vilde det ske engang i Fremtiden, naar Satan – et af Guds Børn – angrende vendte tilbage til Faderhjemmet, og Menneskeheden paa en eller anden Maade fik Viden om denne Kendsgerning. Han forudsaa: at mange i deres Snæversind, i

deres Selvhævdelse og i deres ringe Næstekærlighed ikke vilde forstaa, at Gud af Hjertet kunde tilgive et Væsen, der var faldet saa dybt som Satan faldt. Han forudsaa, at mange ikke kunde fatte: at Gud maatte glæde sig tusindfold mere over at modtage en hjemvendt Søn, der ansaas for at være fortabt i al Evighed, end Han glædes over de Børn, som lever under Hans direkte Omsorg og i Hans Varetægt.

Men tænkes Lignelsen kun anvendt paa de rent menneskelige Forhold – Fader og Sønner imellem – da maatte Gud, hvis Han ikke havde formaaet at tilgive Ardor, den elskede, mistede og genvundne Søn, være langt ringere end Menneskefaderen i Lignelsen. Men hvorledes kan noget saadant virkelig tænkes? Maa Gud ikke i sin Faderkærlighed være højt hævet over selv den kærligste Menneskefader? Ja, kan Menneskefædre i Jordelivet tilgive deres vanartede Børn, hvor meget mere maa da ikke Gud – alles Fader – kunne tilgive hvert eneste af sine Børn uden at gøre Forskel, selv om Menneskene mener, at der i al Evighed ikke kan gives Forladelse for Satans Synder.

Men Grunden til, at Mennesker ikke forstaaer Guds Tilgivelse af Ardor, bunder i deres ringe Næstekærlighed, bunder i deres store Egenkærlighed. Thi kan de blot selv blive frelste, kan det jo være lige meget med Satan; han fortjener fuldtud sine Lidelser, og der er saamænd ingen Grund til at vise ham Barmhertighed eller til at føle Medlidenhed med hans Lidelser. Men her bør enhver lægge sig Pauli skønne Ord om Kærlighed paa Sinde: **»Om jeg taler i Menneskenes Tungemaal og i Englenes, men ikke har Kærlighed, er jeg kun et lydende Malm eller en klingende Bjælde.«** –

71.

Hvis det er Sandhed, at Djævelen – Ardor, som det meddeles i »Vandrer mod Lyset«, er vendt hjem til Gud, hvorfor kan denne Begivenhed da ikke spores i det jordiske Liv? Der er, i hvert Tilfælde tilsyneladende, lige saa megen Synd og Elendighed, lige saa mange Forbrydelser og Ugerninger som hidtil.

At Djævelen – Ardor – er vendt hjem til Gud og har modtaget Hans Tilgivelse, **er en Kendsgerning**, i modsat Fald vilde det ikke være bleven meddelt i »Vandrer mod Lyset«. Men at denne Kendsgerning lige med det samme maatte kunne spores i det jordiske Liv, er ganske utænkeligt. Og kun tankeløse Mennesker vil for Alvor

frem sætte den Anskuelse: at Ardors Bortfjærelse fra Jorden i samme Stund maatte sætte sit Spor i Menneskenes Tænke- Være- og Handlemaade. Thi ethvert tænksomt Menneske bør kunne indse, at det vil tage mange Generationers Tid, førend det kan spores eller paavises, at der er sket en Omvæltning i det »aandelige Liv« paa Jorden. Først naar Millioner af Mennesker ikke alene har lært »Vandrer mod Lyset« at kende, men tillige derigennem fuldtud har tilgivet Ardor, fuldtud har forstaaet deres Ansvar baade overfor Gud og overfor deres Medmennesker, samt har lært at leve deres Liv i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Ledelse, først da kan der blive Tale om en Bedring med Hensyn til Menneskenes religiøse, etiske og moralske Forstaaelse og Livsopfattelse. Thi det maa erindres: at Ardor i Aarmillioner har saaret Mørkets onde Sæd i Menneskenes Sind og i deres Tanker, og denne Sæd har frodigt bredt sig overalt, hvor Mennesker færdes. Syndens hæslige, stinkende Giftsvampe og Ukrudtsplanter vokser, blomstrer og spreder endnu Mørkets frugtbare Sædekorn over den hele Menneskehed. Men denne Frøspredning og Blomstring vil vedvare, indtil enhver af al Magt søger at luge Svampe og Ukrudt ud af Sind og Tanker, indtil enhver har lært: selv at rense sit Væsen fra al Syndens Urenhed og Hæslighed. Thi intet »Mirakel« kan med eet Slag forvandle den urene, syndefulde Menneskeslægt til at blive fuldkomne Lysvæsener!

Menneskeheden er at ligne med et Blomsterbed fuldt af Ukrudt. Selv om Moderplanten til Ukrudtet luges op med Trevl og Rod, er dette dog ikke nok til at rense Blomsterbedet. Hver Ukrudts-spire maa oprykkes med Rod og Stængel, førend Blomsterplanterne kan vokse frit, udfolde nye Skud og nye Blade, knoppes og blomstre. Hvert Menneske maa derfor med Omhu rense sit Sinds, sine Tankers Blomsterbed, thi ellers vil Syndens og Mørkets Ukrudt kvæle alt det gode og skønne, som Gud har nedlagt i hver eneste Menneskeaands indre Væsen. Men en saadan Selvdrensning i det menneskelige Jeg tager lange, lange Tider at bringe til Ende, og talrige Inkarnationer maa gennemleves, førend det fuldtud kan lykkes for Menneskeaanden at udrense sit Jeg for det jordiske Mørke. Thi det nytter ikke, at den kristne Del af Menneskeheden af al Magt klamrer sig til Troen paa Jesu Forsoningsdød; atter og atter maa det gentages for disse Mennesker: **Jesu Blod renser ikke for Syndens Urenheder, Jesu Død sonede ikke Menneskehedens Synder!** Ja, Tillid til Forsoningslærens Realitet gavner ikke de Kristne, den forlænger kun, den besværliggør deres Vandring mod det fjerne, fjerne Hjemland – Guds Rige, det sande Paradis. Men vil de kristne Mennesker vedblivende klamre sig til Troen paa Jesu Forsoningsdød, og vil de, naar Talen er om »Vandrer mod Lyset« – Guds Budskab, henvise til »Jesu Ord« om de »falske Profeter«

– Ord, som ingen Sinde er udtalte af ham – da kunde det tænkes, at den kristne Del af Menneskeheden blev de sidste religiøse Samfund, der fuldtud slutter sig til de Budskaber, som Gud har sendt til den hele Menneskehed. Muligvis vil det gaa saaledes – ingen ved det – men eet er givet: de burde være de første – alle de kristne Samfund, til at bryde med de kirkelige, de menneskegjorte Dogmer, **der strider mod Guds inderste Væsen, og som strider mod al sund Fornuft.** Men alle, der vil lytte til Guds Budskaber, vil altid kunne opnaa Guds direkte Hjælp til Kampen mod Mørket, til Rensning og Lutring af Jeget. Thi enhver, som, i Kærlighed til Gud, i Tillid til Hans faderlige Hjælp, giver sig ind under Hans Ledelse, vil snart føle sig omgivet af Lysets styrkende, livgivende Straaler, vil snart føle sig beskyttet af Hans stærke Haand.

Den Tid, som Menneskeheden nu gennemlever, kan nærmest betragtes som: **et stort Interregnum.** Mørkets og Menneskehedens Fyrste, Djævelen – Ardor – har opgivet sit Herredømme, har nedlagt sin Krone og sit Scepter. Mørkets Rige – Jorden – har ingen »Hersker« mere – hans Trone staar tom! Thi Ardor var Jordens og Menneskehedens Fyrste fra det Øjeblik, da de første Mennesker skabtes til Livet paa Jorden. Og selv om Gud i Tidernes Morgen, da nogle af de Ældste bad Ham om Hjælp til deres elendige Skabninger, lovede at hjælpe dem, blev Han ikke derfor Menneskehedens Fyrste og Konge. Men Gud vidste, at Han igennem den Ledelse, som Han ordnede for at bringe aandeligt Liv og Lys til Menneskene, saa at de kunde sejre over Mørkets Synd og Fristelser, engang i Fremtiden vilde vinde sine ældste faldne Børn tilbage, og engang **fuldtud blive anerkendt som hele Menneskehedens Gud, aandelige Fader og øverste Leder.**

Det første Maal har Gud naaet: Ardor er vendt hjem til Gud, til sin Fader, og Menneskeheden er ikke længer underkastet hans Herredømme, hans direkte Paavirkning og direkte Indskydelser. Men endnu er Menneskeheden langt fra naaet til: i fuld Enighed, i indbyrdes Kærlighed og i Tillid til Gud at anerkende Ham som deres Aands Fader, som Jordelivets øverste Leder og som Jorderigs Herre og Fyrste.

Først naar Størsteparten af Jordens mange Millioner Mennesker har lært den sande Gud at kende, som den Han virkelig er, har lært at elske Ham og at bøje sig for Ham alene, har lært fuldtud at tilgive Ardor, Menneskelegemets Skaber, først da vil det for Alvor kunne mærkes: **at Djævelens Trone staar tom!**

I »Vandrer mod Lyset« har Gud kaldt paa alle sine elskede Børn; thi Han længes efter deres fulde Kærlighed; Han længes efter deres fulde Tillid!

Ja, Gud har kaldt paa sine elskede Børn!
Men – naar vil de høre Hans kaldende Røst?
Naar vil de svare Ham?
Naar vil de af Hjertet møde Hans dybe, faderlige og uendelige
Kærlighed med deres fulde Kærlighed, med deres fulde Tillid?
Gud har kaldt!
Og Gud længes!

TILLÆG

DE store Problemer – Ægteskab, Børnebegrænsning og Fosterdrab – som for Tiden diskuteres i flere Kultursamfund Jordens over, er af en saa gennemgribende Betydning for Menneskeheden, at der her fra oversanselig Side skal gives nogle Fingerpeg til Hjælp for den rette Løsning. Menneskene maa da selv bestemme: om de vil modtage denne Hjælp eller lade den ligge.

Da ingen af de Mennesker, som har sluttet sig til »Vandrer mod Lyset«s Budskab, har stillet noget direkte Spørgsmaal angaaende disse Problemer til vor Tolk, vor Midler, med Ønske om at faa det besvaret fra oversanselig Side, vil de blive behandlet for sig selv i et Tillæg til det her foreliggende Supplement til »Vandrer mod Lyset«. Dette gøres for at skille disse Besvarelser fra de øvrige, der skyldes direkte Spørgsmaal fra menneskelig Side. –

Ægteskab, Børnebegrænsning og Fosterdrab.

Menneskene er af deres Skabere – Ardor og de Ældste – skabt som polygame Væsener, fordi Ardor havde det Formaal for Øje: at sikre Slægternes Bestaaen, saa at han ikke skulde stilles overfor eventuelle nye Skabelsesforsøg. Derfor gjaldt det for ham at sætte Menneskene i Stand til: at vorde frugtbare, saa de kunde mangfoldiggøres, opfylde Jorden og gøre sig den underdanig.

Saalænge Menneskene kun var de Ældstes Skabninger, levede de et Liv i Lighed med de polygame Dyrs. Urmenneskene færdedes saaledes i store Flokke med en enkelt Han eller med 3 à 4 Hanner som Førere. Men der var bestandig et mægtigt Slagsmaal mellem disse Førere og Flokkes yngre Hanner, særlig fordi Kønndriften ikke var bunden til bestemte Tider af Aaret, hvorved Perioder med fredeligere Tilstande var udelukket. Paa Grund af disse polygame Forhold og paa Grund af Urmenneskenes totale Mangel paa aandelig Intelligens, havde disse Væsener ingen som helst Slægtskabsfølelse overfor hverandre. Kun Moderinstinktet var fremherskende, ligesom det er fremherskende hos talrige Arter af Hundyr.

Da Gud i Tidernes Morgen paa nogle af de Ældstes Bøn¹ lovede

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 15. –

at tage sig af deres mislykkede Skabninger – Menneskene – knyttede Han, som forklaret i »Vandrer mod Lyset«¹, en Lysgnist af sit eget Væsen til disse Mørkeskabninger, for derved at give dem aandeligt Liv = Tanke og Villie. Samtidig lovede Guds Børn – de Yngste – at være deres Fader behjælpelig med at drage Menneskene bort fra deres Skaberes Indflydelse og ind under Guds og Lysets Paavirkning. De Yngste, der blev bundet til Menneskelegemer, fik igennem det »livgivende Baand«² Korrespondance med den fysiske, den astrale, og den psykiske Hjerne³, frataget saa meget af deres mægtige Intelligens, saa at de i aandelig Henseende kun stod nogle faa Grader over de øvrige Mennesker, til hvis Legemer Gud havde knyttet en Gnist af sit eget Væsen.

Det blev nu disse inkarnerede Yngstes Opgave i det menneskelige Liv at være Førere, Ledere og Foregangsmænd for Menneskene i alle Livets Forhold. Lige fra de første Inkarnationer kunde der spores Forbedringer paa mange forskellige Omraader. Og et af disse Omraader var – det seksuelle Liv.

Ganske langsomt – underkastet »Lyset«s ordnende og harmoniserende Paavirkning i Aarmillioners Løb – blev den oprindelige, altovervældende Kønndrift neddæmpet saa meget, at de daværende Kulturmennesker levede et monogamt Liv, selv om der endnu stedvis fandtes polygame Forbindelser. Denne Neddæmpning af Kønndriften skyldtes foruden Lysets Paavirkning tillige dette: at en talrig Skare af de Yngste til Stadighed lod sig inkarnere blandt Menneskene, og disse »Lysmennesker« havde i Kraft af deres Villie dæmpet og reguleret Kønndriften i de Slægter, i hvilke de lod sig inkarnere; denne saaledes neddæmpede Drift gaves i Arv til Afkommet. –

Da de Ældste imidlertid fik den Tanke at inkarnere sig blandt Menneskene, blev der ved disse Inkarnationer skabt et dybtgaaende Modtræk fra de Ældstes Side overfor de Yngstes Arbejde. Hidtil havde de Yngste langsomt, Skridt for Skridt – til Trods for de ikke inkarnerede Ældstes aandelige Indflydelse i Mørkets Retning – ført store Dele af Menneskeheden fremad mod Lyset, og frem til et Samfundsliv beskyttet af gode og faste Love. Det var saaledes virkelig gode Resultater, der var naaet i de svundne Aarmillioner under den rolige, langsomt fremadskridende Udvikling. Dog var de fleste Samfund – takket være Ardors og de Ældstes Indflydelse – endnu meget stridbare baade i de indbyrdes Forhold og Anliggender og udadtil overfor andre Samfund. –

En mægtig Skare af de Ældste blev c: 12,000 Aar f. Kr. – Menneskeheden har levet paa Jorden i c: 5 Millioner Aar – inkarneret

¹) Pag. 16, Afsnit 7. –

²) Se »Vandret mod Lyset« pag. 259, Afsnit 4. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 259, Afsnit 4 til pag. 260, Afsnit 2. –

som Mennesker blandt Menneskene. Men disse Inkarnationer frembragte et dybt Brud med de bestaaende Tilstande. Thi i Intelligens stod de af Ardor inkarnerede Ældste langt, langt over de paa dette Tidspunkt inkarnerede Yngste. Som Følge heraf overtog de Ældste under Menneskelivet det absolutte Førerskab baade over de inkarnerede Yngste og over de almindelige Mennesker. I forfærdende kort Tid skete der overalt og paa alle Omraader en stærk Tilbagegang i det menneskelige Liv – et fuldstændigt Tilbagefald til Mørket.

Noget af det første, som disse inkarnerede Ældste fik indstiftet, var en systematisk »religiøs« Dyrkelse af Kønsforholdet mellem Mand og Kvinde. Guder og Gudinder for den mandlige og den kvindelige Frugtbarhed fik deres egne Templer, pragtfulde og skønne, med tilhørende Præsteskab og Ritus. Og en Skare af unge Kvinder – nogle Steder ogsaa Mænd i Ynglingealderen – blev helliget disse Guder og Gudinder. Paa særlige Tider af Aaret fejredes store, skamløse Orgier, i hvilke alt Folket – baade høj og lav – deltog under Præsteskabets Ledelse. Denne Tidsalders utugtige Orgier var i seksuelle Udskejelser og i Vildskab langt værre, end de senere Tiders Dionysosfester¹, som, gennem den videnskabelige Oldtidsforskning, er kendt af Nutidsmennesker. –

Ved de Ældstes fortsatte Inkarnationer blussede den i Slægterne neddæmpede Kønsdrift saaledes op paa ny med en voldsom, næsten eksplosiv Styrke, en Styrke som de Yngste har været ude af Stand til at neddæmpe i de knap 14,000 Aar, der er svundet fra de Ældstes første Inkarnationer til Nutiden. Dog findes der nu talrige Slægter – Jordan over – hvis Medlemmer, med enkelte Frafald, ikke længer beherskes af denne Drift, men som selv i Kraft af deres Villie kan herske suverænt over den. Hermed er ikke sagt, at alle de Yngste, som i denne c: 14,000 aarige Periode til Stadighed inkarneredes blandt Menneskene som Førere og Foregangsmænd, ingen Sinde faldt for de seksuelle Fristelser og Forvildelser. Det siger sig selv, at Ardor netop paa alle Maader søgte at forlede Guds Udsendinge til Fejltrin i de kønlige Forhold. Men Gud havde ordnet det saa viseligt: at en talrig Skare af de Yngste inkarneredes i denne Tidsperiode med det ene Formaal for Øje: at neddæmpe Kønsdriften i de forskellige Slægter, hvor den var særlig stærkt fremtrædende. Og disse Yngste var af Gud udrustet paa en saadan Maade, at de i Kraft af Villien kunde tilbagevise Mørkets Angreb og Fristelser paa dette Omraade. Men de Yngste, som f. Eks. var Nyskabere paa Kunstens forskellige Felter, havde derimod hele deres Villiestyrke behov, for

¹) De ældste »billedlige« Fremstillinger af Myten om Osiris Liv, vist eller anskueliggjort for Folket af det gamle Ægyptens Præster og Præstinder, var ligeledes utugtige Orgier, ligesom Astartedyrkelsen havde sine Orgier, o. s. v. – Og de gamle Nordboeres Fester for Guden Tyr var i de ældste Tider i høj Grad utugtige. –

at kunne føre deres særlige Mission til et godt Resultat, hvorfor Villien ikke altid var lige beredt til at afslaa Mørkets Angreb i seksuel Retning. Og det var særlig disse, som til Tider bukkede under for Mørkets Fristelser og for Ardors Indflydelse paa det »erotiske« Felt. Men disse Fald bundede ikke dybt i deres indre Væsen¹.

De Ældstes fortsatte egenmægtige Inkarnationer har tillige i Tidernes Løb bragt Menneskene i en skæv Stilling til Kulturen. Thi det var Guds Hensigt – gennem de Yngstes absolutte Førerskab paa alle Omraader – at bringe Menneskene fremad mod Lys og aandeligt Liv paa en saadan Maade, at det seksuelle Problem løstes samtidig med at Kulturen skred frem. Men de Ældstes Inkarnationer satte altsaa en Stopper for denne langsomme, rolige og fremadskridende Udvikling i alle Livets Spørgsmaal. Thi for paa en nogenlunde effektiv Maade at kunne bekæmpe de inkarnerede Ældste, maatte Gud, naar de Yngste skulde inkarneres, atter og atter sætte deres aandelige Intelligens mange Grader op, saa at den kom til at staa i Niveau med – i enkelte Tilfælde over – den Intelligens, den Viden, som de Ældste medbragte i deres Jordeliv. Men paa Grund heraf er »Kulturen« bleven langt, langt højere, end det normale Gennemsnitsmenneske kan bære. Og som Følge heraf staa Menneskets seksuelle Liv paa et meget lavere Trin end det, paa hvilket det i Nutiden burde staa i Forhold til den eksisterende Kultur

¹) Her kan gives et Billede paa de Yngstes Forhold til Menneskeheden paa dette Omraade ligesom paa alle andre Omraader: I Nærheden af en adelig Slægts Gods ligger en Kulgrube. Flere Medlemmer af Slægten der har hørt om det elendige Liv, som Arbejderne fører i Grubens mørke Gange, gribes af Medlidenhed med dem. Og de beslutter for en Tid at dele deres Skæbne, at blive deres Ligemænd,); arbejde sammen med dem, udsatte for det samme strenge, enerverende Arbejde og udsatte for de samme Farer. De gør dette i Haab om, gennem Samtaler med dem, at kunne tilføre dem aandelige Interesser, samt ved deres eget Eksempel at give dem større Taalmod i den daglige Gernings Besværligheder. Medens de opholder sig i Grubens mørke Gange, bliver de, ligesom de øvrige Arbejdere, sværte af Kullene og skrammede af de mange Rifter og Saar, og derfor vil det være vanskeligt at skelne Adelsmanden fra Arbejderen. Men stiger disse Mænd efter endt Gerning, sammen med Arbejderne, atter op til Dagens Lys, da kan det – naar de alle er renvaskede og omklædte – let skelnes, hvilke af dem der er de egentlige Arbejdere, og hvilke der er Adelsmænd, thi Præget er vidt forskelligt. –

Gruben er = Jorden. Arbejderne = Menneskene. Adelsmændene = de Yngste. Den renvaskede, omklædte Tilstand i Dagens Lys er = Livet i Sfærerne, efter at det jordiske Livs Regnskab er gjort op overfor Gud. –

Ved Kristendommens Udbredelse i de evropæiske Lande blev de polygame Forbindelser, der trivedes Side om Side med de monogame ægteskabelige Forbindelser, mere og mere betragtede som syndige Foreteelser. Denne Betragtningssmaaede ophævede dog ikke disse Forhold, det bevirkede kun, at de florerede saa meget stærkere i det skjulte, ligesom de monogame Ægteskaber, aabenlyst, ingenlunde altid var »monogame«. Under Kristendommens Regime tiltog de kirkelige Myndigheder sig større og større Magt paa forskellige Omraader af det menneskelige Liv – ikke altid med lige gode Resultater. Og som saa meget andet gled ogsaa Bekræftelsen af de ægteskabelige Forbindelser ind under Kirkens »beskyttende Vinger«. –

Den gamle bibelske Myte¹ om Adam og Eva i Paradisets Have staar tilsyneladende som et Symbol paa det menneskelige monogame Samliv. Men denne Myte stammer oprindelig fra en af de Yngste, som i Jordelivet forsøgte at give en billedlig Fremstilling af »Dualbegrebet«, af Mørket og Lyset, af Guds først skabte Børns Liv i Guds Rige – samt af de Ældstes Fald. Og den gamle kirkelige Sætning: hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske – rettere: ingen – adskille, passer saaledes i Realiteten paa Guds først skabte Børns Dualforhold til hinanden, men den passer absolut ikke paa de menneskelige ægteskabelige Forhold. Derfor har den ingen som helst Berettigelse til at anvendes i Forbindelse med Mennesker, undtagen hvor det gælder Menneskeandens Dualitet². Thi i de allerfleste Tilfælde har Gud intet at gøre med de indgaaede Ægteskaber. Gud kræver ikke af Menneskene, at de skal indgaa Ægtepagt med det eller det særlige Medmenneske. I dette Valg staar enhver fuldkommen frit, der foreligger absolut ikke en bestemt Udvælgelse fra Guds Side i dette Spørgsmaal. –

Naar en Menneskeand skal inkarneres – fødes til et Jordeliv – giver Gud i store Træk en Plan³ for det kommende Liv, en Plan som Menneskeanden gøres bekendt med, og som Skytsaanden faar overgivet til Grundlag for sin Ledelse. I disse Udkast for Menneskelivet peges der ofte paa det ønskelige i, at et bestemt Menneske vælges til Ledsager eller Ledsagerinde i et ægteskabeligt Forhold under Inkarnationen. Dette gøres i Reglen, for at disse fremtidige Mennesker ad denne Vej kan udligne Præinkarnationers Forsyndelser mod hinanden, eller ogsaa for at de kan være hinandens Medhjælp i et eller andet kulturelt Foretagende. Dette sidste gælder særlig de inkarnerede Yngste. Men det kræves ikke, at disse Forbindelser skal finde Sted, saaledes som det anvises. Gud er derfor ikke Indstifter

¹) Se om denne Myte i »Vandrer mod Lyset« pag. 306. Note 1. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 171, Afsnit 2–3–4. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 168, Afsnit 5. –

af jordiske Ægtepagter. Men har Mennesket gjort sit Valg, hvad enten dette Valg nu gaar i den ene eller den anden Retning, søger Gud – gennem Skytsaanden – at faa det bedst mulige ud at Ægteskabet, men kun altfor ofte mislykkes Ægteskaberne i en sørgelig Grad. Og Kirkens Overvaagning af de ægteskabelige Forbindelser har gjort sit til, at de saa ofte mislykkes paa en saa gennemgribende Maade, som det er sket i talrige Tilfælde. Thi mange har af religiøse Grunde fortsat et Samliv, der førtes med Modvillie fra den ene Parts eller fra begge Parters Side. Særlig den katolske Kirke har voldt en næsten ubodelig Skade ved at ophøje den ægteskabelige Vielse til at blive et Sakrament, og derved hindret Udsigten til, gennem en Opløsning af Ægtepagten, at skabe bedre Forhold, bedre Livskaar for Ægtefolk.

Dog allerede for Aar tilbage viste flere og flere Medlemmer indenfor den lutheranske Del af Kristenheden større og større Tendens til at gaa uden om Kirken i de ægteskabelige Spørgsmaal, ligesom Ønsket om at lade Ægteskabet fuldt og helt blive et socialt og ikke et kirkeligt Spørgsmaal til Tider kom meget stærkt frem. Men endnu er det ikke lykkedes overalt at gøre den saakaldte »borgerlige Vielse« obligatorisk for alle, og overlade til de enkelte at søge Kirkens »Velsignelse«, efter at den borgerlige Vielse er fuldbyrdet.

Naar det nu fra oversanselig Side er vist, at Gud stiller Mennesket fuldkommen frit i det ægteskabelige Spørgsmaal, ligger der saa ikke heri en Fordømmelse af Kirkens Kompetance til at optræde som Formynder ved Indgaelsen af de ægteskabelige Forbindelser? Jo, det gør der! Kirkens Myndigheder burde ingen Sinde have trængt sig ind paa et Felt, der absolut ikke hører ind under Kirkens Domæne. Og ved at drage Ægteskabet ind under Kirkens Formynderskab, er der tillige sket Krænkelser overfor den etiske Side af det religiøse Liv. Her tænkes f. Eks. paa de »billedlige« Fremstillinger af Menigheden som »Kristi Brud« – eller paa Nonnen, der ved sin Indvielse ligeledes betegnes som »Kristi Brud«. Hvis Kristus virkelig var Gud, maatte disse Betegnelser være **fuldkommen blasfemiske**. Men da Kristus ikke er Gud, maa de betragtes som i høj Grad at være: baade uetiske og uæstetiske Betegnelser. –

Det første, som de forskellige Samfunds Medlemmer burde foretage sig, i Stedet for at hengive sig i tilsyneladende endeløse Debatter om Ægteskabsproblemet, er dette: fuldstændig at udelukke Kirken fra al Forbindelse med Ægtepagters Indgaen og Opløsning, samt gøre Ægteskabet til en social Institution. Dernæst at lade en obligatorisk borgerlig Vielse træde i Stedet for den kirkelige – dog med en midlertidig Tilladelse til, hvis det ønskes, at lade Kirken give sin Velsignelse, efter at den borgerlige Ceremoni er sket. Denne Tilladelse til kirkelig Velsignelse af Ægtepagten bør som sagt kun være

midlertidig, da den sikkert, efter som Menneskene modnes i aandelig Henseende, vil blive ønsket i færre og færre Tilfælde og tilsidst helt bortfalde. Thi det maa erindres: at Gud ikke skænker de af Kirken velsignede Ægtepagter større Opmærksomhed, end Han skænker til dem, der er indgaaet paa Grundlag af en »borgerlig Vielsesceremoni«. Men naar Ægteskabet helt og fuldt gaar over til at blive en social Institution, da bør der samtidig gives Bestemmelser, som ikke paa nogen Maade vanskeliggør et Ægteskabs Opløsning, hvis det viser sig, at Parterne ikke kan samleve uden at gøre Livet til et »Helvede« for hinanden og for de eventuelle Børn. Her bør saaledes ikke alene almindelige Ægteskabsbrud eller -Forsyndelser lægges til Grund for en Skilsmisse, her bør ogsaa i høj Grad tages Hensyn til Parternes aandelige Forskelle. Og det maa ordnes saaledes, at den ene Part ikke kan nægte sit Samtykke og derved hindre eller forhale Ægteskabets Opløsning. Naar de fornødne Formaliteter er i Orden – med Hensynstagen til de økonomiske Forhold overfor de eventuelle mindreaarige Børn, overfor Hustruen, o. s. v. – bør Skilsmissen ikke indledes med en længere Separation, da en saadan Separationstid i mange Tilfælde aldeles ikke gavner, men kun forværre de bestaaende Forhold. Thi et Ægteskabets Opløsning indledet med et nyt Ægteskab for Øje – enten for den ene Parts eller for begge Parter Vedkommende – vil de separerede meget ofte, til Trods for Separationstidens Bestemmelser, samleve i det skjulte med den, som er valgt til fremtidig Ægtefælle. Den saakaldte Separation bør derfor opgives; dog burde der efter Ægteskabets Opløsning være en obligatorisk Karenstid paa c: 4 Maaneder, en Tid der er mer end tilstrækkelig til at fastslaa en mulig Graviditet hos Kvinden. Og kan det bevises, at hun er gravid efter en Forbindelse med Ægtefællen og ikke med den Mand, der er valgt med senere Ægteskab for Øje, da bør det eventuelle Afkom bære Ægtefællens Navn, ligesom han bør bære den økonomiske Del ved Afkommets Fødsel og Opfostring, til Myndighedsalderen er naaet.

Dette er altsaa Begyndelsen til det Grundlag, der burde lægges for at skaffe ordnede, betryggende Forhold indenfor Ægteskabet. Mange vil dog sikkert indvende: at kan Ægteskabet opløses uden Vanskeligheder af nogen Art, vil Tilstandene kun blive værre og ikke bedres. Hertil er kun dette at svare: de gode, rene og lykkelige Ægteskaber vil ikke paa nogen Maade paavirkes af en lettere Adgang til Skilsmisse, og de slette, ulykkelige Ægteskaber, hvor den ene Part eller begge Parter samlever med andre end Ægtefællen, vil snarere vinde ved en saadan Ordning. Thi naar Parterne har Vished for, at Ægteskabet kan opløses, naar som helst det ønskes, vil der være større Udsigt til, at Ægtefællerne vil bære over med hinanden og saaledes overvinde de foreliggende Stridigheder og Vanskelighe-

der. Men føler de sig bundet og hæmmet af rigoristiske Bestemmelser og Vedtægter, eller føler de sig bundet af religiøse Hensyn, da vil denne Bundethed meget let bevirke, at de fortsætter Samlivet og derved skaber endnu værre Forhold i Hjemmet baade for sig selv og for de eventuelle Børn, som Forældrene burde give et godt og fredeligt Hjem. Ligeledes vil et saadant fortsat Samliv, levet med Uvillie mod hinanden, med indbyrdes Vrede og Had, give de udenom Ægteskabet førte, ulegaliserede Forbindelser Vind i Sejlene.

Idealet for de menneskelige Ægteskaber er selvfølgelig dette: at kunne samleve Livet ud med den ene fra første Færd udvalgte Fælle. Ja, Idealet¹, som Mennesker bør stræbe henimod, er dette: i alle Livets Forhold og Besværligheder, i Sorg og i Glæde, trofast at kunne følges med hinanden; venligt og roligt uden Stridigheder og Skændsmaal at kunne bøje af for hinanden; at være som gode Kammerater Livet igennem; at opdrage de fælles Børn i fuld Enighed, retlede og vejlede dem med kærlig Taalmodighed og i god Forstaaelse uden nogen taabelig Forkælelse eller Forgudelse af disse. Men – Menneskene er gennemgaaende endnu saa stridbare i Sind og i Tanke, saa selvhævdende i deres Væsen og Væremaade; derfor véd Gud ogsaa, hvor vanskeligt det er for dem at vise Fordragelighed mod hinanden, og derfor mener Han: at den bedste Vej, der kan føre til Forbedringer paa det ægteskabelige Omraade, er den, der gør Ægteskabet – ikke til et Tvangsforhold – men til et fuldkommen frivilligt Forhold, legaliseret gennem et socialt Departement, med let Adgang til Opløsning, hvis blot det ønskes eller kræves af den ene Part. –

Dernæst bør Forslagene om Prøveægteskaber og Kammeratægteskaber omtales her. Disse Forslag er jo nærmest fremkommet for at hjælpe de unge til et tidligt Samliv, et Samliv der ellers vilde vanskeliggøres bl. a. af økonomiske Grunde. Ogsaa her staar Mennesket frit i sit Valg, men naar der foreligger Bestemmelser om let Adgang til Skilsmisse, burde disse Forslag for »Ægteskab« udgaa af Diskussionen. Det kunde jo ordnes saaledes for de unge, at de efter den borgerlige Vielse forblev hver² i sit Hjem². Thi Kammeratægteskaber, der ikke er legaliseret paa almindelig Vis, vil meget let bringe de ganske unge ind paa et Skraaplan, som bestandig vil føre dem længer og længer nedad, fordi Ansvarsfølelsen vil forringes, og Villien til at begrænse Kønsdriftens Krav vil slappes i Stedet for at hærdes. Ligeledes vil den rene unge Kvinde i de fleste Tilfælde lide under saadanne ikke fuldt betryggende Forhold. Og endnu eet maa tages med i Betragtning: bliver Kammeratægteskabet tolereret,

¹) Se Kristi Tale i »Vandrer mod Lyset« pag. 116, Afsnit 5–6. –

²) Ovenstaaende Forslag er fremkommet fra menneskelig Side i de forskellige Diskussioner; da det er godt, medtages det her. –

da vil – for det brede Lag i Landenes Befolkning – de ganske løse Forbindelser sikkert hurtigt glide ind under Betegnelsen »Kammeratægteskaber«. Og de unge vil let lade sig friste til – trods alle Bestemmelser – at leve, ikke i eet Kammeratægteskab, men samtidig i flere »Kammeratægteskaber« – men i saa Tilfælde har man igen de polygame Forbindelser, ganske vist under et nyt Navn og under en ny Form.

Løsrivelsen fra Kirkens Formynderskab paa det ægteskabelige Felt, en obligatorisk borgerlig Vielse for alle, let Adgang til Skilsmisse, samt en betryggende Ordning ved eventuelle Skilsmisser for Hustruen og for de mindreaarige Børn, burde altsaa være det første Grundlag, hvorpaa der kan skabes bedre Forhold for de ægteskabelige Forbindelser. Men dette er langt fra nok. Thi det Problem, som i de allerfleste Tilfælde bevirker de sværeste Rivninger og Splittelser mellem Ægtefolk, der ofte har begyndt Samlivet ud fra Kærlighed til hinanden, med de bedste Forsætter og med sand Villie til at skabe gode Livskaar for hinanden, er – **Børneproblemet**.

I Myten om Menneskenes Skabelse – 1 Mose-Bog 1,28 – lader Fortælleren Gud sige til den nylig skabte Mand og Kvinde: »vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gør eder den underdanig, o. s. v.« – Dette »Bud« har Menneskene trolig rettet sig efter; de er mangfoldiggjorte og opfylder – næsten – Jorden. Og endnu den Dag i Dag retter Millioner af Mennesker sig efter dette Frugtbarheds-Bud. Men ingen Sinde har dette Paabud lydt til de første Mennesker, lige saa lidt som det har lydt til Menneskeheden fra Gud. Thi Gud har ikke skabt »Adam og Eva«, ej heller har Han opfordret dem til at mangfoldiggøre sig ud over alle Grænser. Køn-driften har Ardor nedlagt i Menneskeheden, da han og hans Fæller skabte de første Menneskelegemer. Og Frugtbarheds-Tanken har han senere hen – efter at Gud havde knyttet en Gnist af sit eget Væsen til Menneskene – indpodet i deres Sind. Intet af dette stammer saaledes fra Gud, det har sin Rod i Mørket og ikke i Lyset. Ingen Sinde har det været Guds ønske, at Jordkloden skulde overbefolkes, ingen Sinde har Han krævet, at Menneskene skulde blive saa børnerige, at de ikke evnede at give Afkommet gode Levekaar. Og ingen Sinde har Han bebrejdet de efter Døden hjemvendte Menneskeander: at de intet Afkom havde efterladt sig. Men atter og atter har Gud bebrejdet dem: at de ganske tanke- og ansvarsløst havde efterladt sig et altfor rigeligt Afkom. – Een Gang for alle siges det derfor bestemt og klart: **Gud har hverken Lod eller Del i Antallet af de Børn, som Menneskene sætter ind i det jordiske Liv.** Alle, der siger: Gud har nægtet os Børn, eller: Gud har velsignet vor Ægtepagt med mange Børn, maa derfor i Fremtiden forstaa, at disse Udtalelser **intet har med Sandheden at gøre.** Men Gud afkræver hver eneste Fader, hver eneste Moder Regnskab

for deres Børns Trivsel og for de Livskaar, de har givet dem; Han lægger Ansvar for Børnenes Livsførelse paa deres Skuldre. Thi ingen har Ret til at kaste sit Afkom ud for alle Vinde. Og saaledes som Mennesket drager Omsorg for sit Barn, saaledes drager Gud Omsorg for Mennesket. Derfor: vil Menneskene sikre sig gode Levekaar i Fremtidens Inkarnationer, da maa de skabe gode, betryggende Kaar for deres Børn – ellers vil Gengældelsen ramme dem under en eller anden Form. Gud kræver saaledes Regnskab af alle Forældre for hvert eneste Barn, hvad enten det er født i de lovformelige Ægteskaber eller udenfor disse. For Gud er alle Menneskebørn lige, Han gør absolut ingen Forskel paa »ægte« eller »uægtefødte« Børn. Gud lader Mennesket staa frit med Hensyn til, hvormange Børn¹ det vil sætte i Verden, men Han kræver, at der paa alle Maader drages Omsorg for disse Børn – ingen maa gaa for »Lud og koldt Vand«, fordi deres Ophav ikke kan eller ikke vil sørge for deres Fornødenheder. Saaledes lyder Guds Lov; **dette er Guds Bud til Menneskeheden.**

Da nu Spørgsmaalet om Børnebegrænsningens Tilladelighed eller Ikketilladelighed er saa stærkt fremme i Tiden, skal der her fra oversanselig Side betones: at Børnebegrænsning er tilladt i det Maal, enhver ønsker, og ved Hjælp af de Midler eller Metoder, der er bedst egnede til dette Formaal, dog saaledes at de Midler og Metoder, som anvendes, ikke skader Sundheden. Der kræves ikke, at der f. Eks. indenfor Ægteskaber først skal være født et, to, tre eller fire Børn, førend det kan tillades at begrænse Tallet. Ja, selv de Ægtefolk, der ikke ønsker at have Børn i deres Ægteskab, vil efter Døden ikke modtage nogen Bebrejdelse af Gud herfor.

Børnebegrænsning er altsaa tilladt af Gud i det Maal, som enhver ønsker. Og eet er givet: denne Begrænsning vil give flere bedre og lykkeligere Ægteskaber. Thi i mange Tilfælde vil Kvindens stadig gravide Tilstand, de mange Munde, der skal mættes, skabe en fortsat Kamp for Tilværelsen. Disse vanskelige Forhold giver saaledes meget ofte et uforholdsmæssigt strengt Arbejde til Manden, Forsørgeren – og i talrige Arbejderhjem til Hustruen – med at skaffe det daglige Brød, med at holde Hjemmet oven Vande, o. s. v. Nøjsomhed er en god Ting, men et Liv i Slid og Slæb, i Kamp for de daglige Fornødenheder, et Liv, der skal leves i aarlige Barnefødsler og i Omsorg for Afkommet, er ikke den bedste Baggrund for et lykkeligt Ægteskab. Og mangen en Mand og Kvinde er bukket under i denne Kamp for Tilværelsen, i dette triste Liv, som de har beredt sig

¹) Der gives selvfølgelig Tilfælde, hvor Mennesket ikke kan sætte Børn i Verden, selv om det ønsker det. Men da dette hører ind under Legemets sygelige, anormale Tilstande, omtales det ikke her. –

selv ved de mange Børn, de har sat ind i Verden. Saaledes er mangt et Ægteskab, der begyndte ud fra gensidig Kærlighed, endt i daglige Skændsmaal, i uopfyldelige Krav, i Vrede og – i Had. Det maa heller ikke glemmes: at den Kvinde, som Aar efter Aar er gravid og saaledes i lange Aaremaal bindes til »Vuggen og Barnekammeret«, ikke vedblivende kan være en god Medhjælp¹ for sin Ægtefælle hverken paa det »erotiske« Omraade eller med Hensyn til aandelige Interesser og Spørgsmaal. Endnu eet maa omtales her: trækker Kvinden sig – paa Grund af de talrige Barnefødsler – tilbage fra det erotiske Samliv med Manden, da giver dette ofte den første Anledning til, at han skaffer sig Forbindelser uden om Ægtefællen – og saa har man de polygame Forhold med de saakaldte »uægte« Børn. Derfor: **Begræns Børnetallet – og bliv lykkeligere i Ægteskabet!** –

For nu i Fremtiden at kunne skabe saa gode Betingelser som det er muligt baade for de ægteskabelige Forbindelser og for de eventuelle Børn, skal der her gives en Vejledning i den Retning, der er mest formaalstjenlig.

Lad os da begynde med Begyndelsen: nemlig Forældres Stilling til det seksuelle Problem overfor deres Børn.

Enhver Fader og Moder maa, som en nødvendig Pligt, paatage sig den Opgave: at forklare Børnene deres Oprindelse, Grunden til den Forskel, som er imellem det mandlige og det kvindelige Legeme. Men dette kan kun ske, naar der fuldt og helt ses paa Sagen ud fra et naturligt Synspunkt. Tag hele Spørgsmaalet frem i det fulde Dagslys, saa at Kønsforholdet ikke bliver omhyllet af nogen som helst Art af Mystik. Naar Barnet begynder at spørge om disse Forhold, maa der svares klart, rent og roligt paa Spørgsmaalene, idet Svarene afpasses efter Barnets Alder. Intet Barn maa afvises med svævende Ord om: at det er noget, som det ikke forstaar sig paa; heller ikke maa det stilles tilfreds med de gamle Fortællinger om »Engelen«, »Storken«, o. s. v.; alt sligt burde være et for længst tilbagelagt Stadium, hvad det langtfra er i talrige Hjem. Spørger Barnet ikke, da bør Forældrene selv lede det ind paa Tanken om disse Problemer, saaledes at Barnet – inden Pubertetsalderen normalt indtræder – ved, hvad det gaar i Møde. Ingen Forældre bør lade deres Barn staa ukendt med denne vanskelige Alders Foreteelser, thi kender det intet dertil, da kan der saa let ødelægges saa meget i det unge Sind, og den Art ødelæggelser er tit bestemmende for hele Livet, idet Barnet ikke alene kan komme ind paa et kønsligt Skraaplan, men det kan tillige faa Mentaliteten forringet, delvis, eller endog helt ødelagt. Derfor bør ikke alene Kønsforskellen mellem Mand og Kvinde om-

¹) Selvfølgelig findes der Kvinder, som alligevel trods talrige Fødsler kan være Ægtefællen en god Medhjælp i det daglige Liv – men dette er langtfra det normale. –

tales og forklares, Forældrene maa tillige lære Barnet: at intet hemmelighedsfuldt klæber ved den legemlige Forening, at den hverken er styg eller nedværdigende, men at den – inden for en vis Grænse – er nødvendig, for at Legemets Velbefindende ikke skal forringes, ligesom at Menneskehedens Formering er betinget af denne Forbindelse. Dernæst maa de unge lære at holde deres Sind og Tanker rene og ikke give Plads for obscøne Forestillinger og Lyster. Dette vil være langt lettere for de unge, naar de er fuldtud vidende om de seksuelle Foreteelser. Thi naar alt ligger klart for dem, er der ikke nogen Grund for Tanken til i det skjulte idelig at kredse om dette Emne, hvilket kan fremkalde Tilstande, som er ganske uholdbare for det unge Sind. Lær dem tillige: hvilket Ansvar de paatager sig, ved at sætte flere Børn i Verden, end de er i Stand til at forsørge. Lær dem – til en vis Grad – at begrænse Driften, saaledes at den ikke bliver Herre over Legemet, men saaledes at de i Kraft af deres aandelige Udvikling og i Kraft af Villien kan gøre sig til Herre over Driften. Lær dem: at de igennem denne Selvbeherskelse kan give deres eventuelle Afkom en renere Kønndrift i Arv, og saaledes hjælpe de kommende Slægter over den Vanskelighed, der ligger i, at Menneskelegemet er opbygget med Dyrenes som Forbillede i seksuel Henseende. Og lær dem: at de altid gennem en Bøn til Gud – hvis den er inderlig og dybtfølt – kan faa Hjælp til at neddæmpe Kønndriftens Krav.

Men ikke alene i Hjemmene bør de unge stilles overfor disse Problemer, ogsaa Skoler og Opdragelsesanstalter bør have deres Del i denne Side af de unges Opdragelse og Udvikling. Et Fag som »Kønshygiejne« burde derfor i Fremtiden blive obligatorisk i alle Skoler i alle Kulturlande Verden over, ikke alene i den »højere Skole«, men i hver eneste lille By- og Landsbyskole. Unge mandlige og kvindelige Læger vil sikkert kunne paatage sig Undervisningen i dette Fag. –

For at kunne danne en Overgang fra det bestaaende, indtil de her skitserede Forslag muligvis kan bringes i Anvendelse, burde Statsmagten i de forskellige civiliserede Lande paatage sig at arrangere offentlige og gratis Foredrag baade for gifte og for ugifte, for at sætte alle ind i det seksuelle Livs Oprindelse og Vanskeligheder. Tillige maa der i saa Tilfælde gives en klar og grundig Vejledning til alle, der ønsker det, om hvorledes og ved hvilke Midler Børnetallet bedst kan begrænses uden Skade for Sundheden. Dette oplysende Arbejde vil sikkert de unge Kønslæger kunne paatage sig, selvfølgelig mod en passende Godtgørelse. Dernæst burde alle ubemidlede gratis faa udleveret de ønskede præventive Midler – dette kunde f. Eks. ske gennem »Røde-Korsdepoter« paa let tilgængelige Steder i alle Byer, og paa Landet i spredte Depoter med korte Afstande mel-

lem Opbevaringsstederne. Men det maatte ske paa en saadan Maade, at det ikke blev givet til disse Mennesker som en »Fattigunderstøttelse«, som en »Naadegave« el. lign., men som en Ret, der tilkommer dem; thi disse bør have den samme lette Adgang til at kunne begrænse Børnetallet, som deres økonomisk bedre stillede Medmennesker har. Det er muligt, at en Del, der selv burde kunne klare det pekuniære i dette Spørgsmaal, vil lade sig friste til at faa Midlerne udleveret paa den Konto: at de er ude af Stand til at betoste dem. Dette maa imidlertid hellere ske, end at blot en eneste, der virkelig har Krav derpaa – ikke kan faa dem gratis udleveret. Efterhaanden som alt trækkes i Lave, vil denne Side af Sagen sikkert kunne løses paa en lempelig og dog betryggende Maade.

Den her skitserede Ordning vil efter al Sandsynlighed kunne danne den bedste Overgang – fra det bestaaende til det kommende – medens de nye Tilstande forberedes og dannes derved: at der gives den opvoksende Ungdom og de nye Slægter Kendskab til det seksuelle Problem. Et Kendskab, der, som sagt, maa gives paa en ren, klar, rolig, fyldestgørende og naturlig Maade til ethvert Barn – førend Pubertetsalderen normalt indtræder. –

Endnu skal det sidste Problem – Fosterdrabet omtales.

Lige fra de ældste Tider i Menneskehedens Historie har det atter og atter lydt til Menneskene fra Guds Udsendinge – de Yngste –: **ingen maa tage sin Næstes Liv!** – Selv om et Barnefoster kun er et vordende Medmenneske, saa gælder dette ældgamle Bud ogsaa Fosterdrabet. Kun i eet eneste Tilfælde kan det tillades – og er det tilladt at dræbe Fosteret, nemlig i dette Tilfælde: hvis Moderens Liv er i Fare, enten gennem sygelige Tilstande i Legemet under den gravide Periode, eller gennem forskellige indtrædende Komplikationer under Fødselen. Her overlades det til Lægen at afgøre, hvad der bør ske. Een Læge kan, hvis det er nødvendigt, alene tage den afgørende Bestemmelse; men det vil være det bedste, om dette kan ske i Samraad med flere Kolleger, da det altid er et vanskeligt Problem at tage Stilling til for en enkelt, hvor dygtig han (hun) end kan være i sit Fag. Naar da Sagen er afgjort efter bedste Overbevisning om at gøre det rette, da har hverken Lægen, Lægerne eller Moderen nogen Skyld med Hensyn til det vordende Medmenneskes afbrudte Liv. Disse Mennesker vil derfor i en fremtidig Inkarnation ikke stilles overfor den Opgave: at frelse et Medmenneske fra en brat Død¹, som en Soning af det skete Drab.

Men – mange vil sikkert spørge: hvis Moderskabet er paatvunget Kvinden enten gennem en brutal Ægtemands Krav eller gennem Overfald af en Voldsforbryder, hvad saa? Har hun da i disse

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 104, Afsnit 3. –

Tilfælde ikke Ret til at skille sig af med den paatvungne Graviditet? **Nej! det har hun ikke nogen som helst Ret til!** I det første Tilfælde kan hun – efter den ovenfor skitserede Ordning angaaende let Adgang til Skilsmisse – sørge for at faa Ægteskabet opløst, naar det viser sig, at Ægtefællens Krav gaar i en brutal Retning. I det andet Tilfælde – Graviditet paatvunget gennem en Voldsforbryder – har Kvinden heller ingen Ret til at skille sig af med Fosteret, thi en saadan Handlemaade bliver af Gud betragtet **som et Mord udført med velberaad Hu**; dette gælder baade den gravide Kvinde og den, som er hende behjælpelig. Dog gælder her den samme Regel, som er omtalt ovenfor: er Moderens Liv truet, maa Fosteret ofres – ellers ikke.

Den eneste Trøst, som her kan gives den ulykkelige og fortvivlede Kvinde, hvis Graviditet skyldes en Voldsforbrydelse – uden nogen Skyld fra hendes Side – er denne: at Gud, paa Grund af den Uret, der er øvet imod hende, og for de Lidelser, der er bragt over hende, paa en eller andert Maade vil afbalancere det skete med hendes egne fortidige, endnu ikke sonede Synder og Forsyndelser. Ligeledes knytter Gud ofte en af de Yngste eller en vidt fremskredne Menneskeand til det Foster, hvis Tilværelse skyldes en Voldsakt, for paa den Maade at afbalancere den Uret, der er øvet imod Slægten. Derigennem har det paatvungne Moderskab ofte – trods den brutale og sørgelige Indledning – dog bragt Moderen Glæde i Bevidstheden om, at hun har givet Livet til en dygtig, hæderlig og velbegavet Samfundsborger.

Skyldes et Barns Oprindelse Overfald og Voldtægt¹, da bør der gøres alt, for at sikre dets Eksistens i Livet. Barnet bør saaledes – af Hensyn til dets Fremtid – hverken bære Faderens Navn – hvis man da kender ham – eller Moderens Slægtsnavn. Man bør give det et neutralt Navn, som ikke har Tilknytning til de alt eksisterende Slægtsnavne. Kun hvis Moderen absolut ønsker det, kan Barnet bære hendes Navn. Og da man i flere Tilfælde ikke kan opspore Faderen, fordi han gennemgaaende skriver sig fra Folkets lyske Bærme, kan Barnet ikke – som det ellers er dets Ret – tage økonomisk Arv efter ham, hvorfor Staten, hvis Moderen ikke vil paatage sig Byrden ved dets Opfostring o. s. v., bør træde til som Repræsentant for Faderen. »Voldtægtsbørn« burde saaledes opfores paa Statens Bekostning, ikke som en »Fattighjælp« eller som en »Naadegave«, men som deres Ret. Dette kan ske i Opdragelsesanstalter, der bl. a. har dette Formaal for Øje. Men det maa ske under saadanne Former, at Barnet ikke f. Eks. gennem forblommede

¹) Da man i de senere Tider er begyndt med at tage særlige Forholdsregler paa det seksuelle Omraade med Hensyn til mentalt defekte Individer, skal Sterilisationsproblemet ikke drøftes her. –

Ytringer med Hensyn til dets Oprindelse, krænkes i dets Følelser; thi uhyre meget kan ødelægges i Barnesjælen ved den Art tankeløse eller ondskabsfulde Hentydninger fra Kammerater eller fra andre. Derfor bør Ledelsen af en saadan Anstalt lægges i fuldtud dannede, forstaaende, hensynsfulde og hæderlige Menneskers Hænder.

Og naar Barnet er naaet til Myndighedsalderen, maa Staten ligeledes sørge for en passende Beskæftigelse til det, samt senere hen sørge for at give det Midler, der er tilstrækkelige til at skaffe det et Livserhverv. Kan Faderen opspores og han findes i Folkets højere Lag, har Voldtægtsbarnet Arveret efter ham i Lighed med hans eventuelle andre Børn. Er han velstillet, bør Staten kræve alle Udgifter ved Barnets Opfostring o. s. v. refunderet gennem ham. Strafansvaret overfor Voldsforbryderen maa de paagældende Myndigheder selv afgøre, dog saaledes at det ikke overskrider Grænsen for det humane.

Altsaa: Lovgivningsmagtens Myndigheder i alle civiliserede Lande burde snarest tage Problemerne – Ægteskab, Børnebegrænsning og Fosterdrab – op til en effektiv Behandling. Og naar disse Problemer bliver draget ind under bedre og helt nye Bestemmelser, da maa det ikke glemmes: at alle Børn¹, hvad enten de er født i eller udenfor legaliserede Ægteskaber, har Ret til lige Arv efter deres fædrene Ophav. Thi det saakaldte »uægte« Barn er – efter Guds Lov – med Hensyn til Arveberettigelse ligestillet med det »ægtefødte«. Bliver denne Guds Lov ogsaa en Menneske-Lov, da vil det snart vise sig: at Antallet af uægte fødte Børn vil aftage betydeligt.

Hermed overgiver vi saa til Menneskeheden denne Løsning af disse vanskelige Spørgsmaal, en Løsning som Menneskene maa tage, som de vil: rette sig efter den – eller lade den ligge, fordi de ikke ønsker Indblanding fra oversanselig Side i disse jordiske Forhold. –

Men glem ingen Sinde: **Som Loven er, saaledes er Folket!** –

¹) Da det er en Selvfølge, at de saakaldte »uægte« Børn har Arveret efter Moderen, nævnes det ikke ovenfor. –

Andet supplement
til
VANDRER MOD LYSET

FORORD

I første Supplement til »Vandrer mod Lyset«, udgivet i Sept. 1929, staar paa S. 28 f. n. følgende Note: Der er en Mulighed for, at endnu et Supplement kan gives. Men dette afhænger af, om der til dette eventuelle Supplement stilles et tilstrækkeligt Antal Spørgsmaal, medens den kvindelige Medhjælper endnu lever paa Jorden.

Da første Supplement var sendt ud, forelaa kun nogle faa Besvarelser som Grundlag for et nyt Supplement. Men ovenstaaende Note foranledigede en Kender af »Vandrer mod Lyset« til at indlevere paa een Gang ikke mindre end 28 Spørgsmaal, der snart fulgtes af nye Spørgsmaal fra ham og mange andre. Den 20. Oktober henvendte min Hustru sig da til sin aandelige Leder, der lovede at besvare dem. En Del blev udskudt som betydningsløse; men det endelige Resultat blev dog 66 Besvarelser, givne mellem 20. Oktober 1929 og Midten af Februar 1930 – endda med Fradrag af 3 Ugers Juleferie – en i Sandhed forbløffende Hastighedsrekord, især naar man betænker, hvor vanskelige og indviklede flere af de stillede Problemer er.

Gennem Intuition modtager min Hustru sin aandelige Meddellers Tankeinspiration, saaledes som det allerede mange Gange er forklaret (f. Eks. i Forordet og Efterskriften til »Vandrer mod Lyset«, i Forordet og i Svaret til det første Spørgsmaal i Supplement I). Der er altsaa ikke Tale om Trance, Automatskrivning og lign. spiritistiske Meddelelsesformer; min Hustru er fuldt bevidst; hun maa blot sørge for at holde sine egne Tanker borte, for at hendes Hjerne kan benyttes af den aandelige Meddeler.

Rækkefølgen af Besvarelserne er – som i Supplement I – ordnet fra oversanselig Side; hverken min Hustru eller jeg har haft det ringeste at gøre med den Side af Sagen.

Det er os meddelt, at med »Vandrer mod Lyset«, »Forsoningslæren og Genvejen« samt de to Supplementer er de Problemer behandlet, som Gud har ønsket belyste for Menneskeheden, og den Vejledning givet, som Menneskene bør følge. Altsaa vil der i Resten af min Hustrus Levetid ikke blive besvaret flere Spørgsmaal fra oversanselig Side; noget andet er, at min Hustru altid vil kunne modtage Hjælp, hvis det gøres nødvendigt, til Brevbesvarelser, Avispolemik o. l., paa Basis af det givne.

Som jeg skrev i Forordet til Supplement I, vil mange af Besvarelserne vække Modstand. Jeg maa da gentage: de er alle billigede og godkendte af Gud, vor Fader. Det bliver da Menneskenes egen Sag at modtage eller forkaste dem, alt efter hvad deres Samvittighed tilsiger dem.

19 Februar 1930.

Udgiveren.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Spørgsmaal	Side
1 angaar : Mark. 12, 29	13
2 — : Et eventuelt Urevangelium	14
3 — : Jesu Krav til Josef af Arimatea.	15
4 — : Jesu Søgen – paa det astrale Jordplan – efter Josef af Arimatea . .	16
5 — : Jesu Stilling til Kaifas' Spørgsmaal: om han var Guds Søn	18
6 — : Jesus betragtet som Brudgommen og Menigheden som Bruden . .	19
7 — : Daabens Betydning. (Johannes Døberen.)	21
8 — : Kristi Tale: om Aandens Udvikling gennem de jordiske Genfødsler	22
9 — : Inkarnationsrækkens Forlængelse	26
10 — : Det »guddommelige« Sprog.	27
11 — : Sprogenes Oprindelse	28
12 — : Sproget i »Ardors Beretning«	30
13 — : »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst i det danske Sprog.	31
14 — : »Vandrer mod Lyset«s Opbygning over Spørgsmaal fra menneskelig Side.	32
15 — : Sprogbehandlingen i Kommentaren til »Vandrer mod Lyset« og i de to Supplementer	34
16 — : Børnebegrænsningen	36
17 — : Børnebegrænsningen	37
18 — : Skilsmisse mellem Ægtefæller.	37
19 — : Det kønslige Renhedskrav	39
20 — : Begrebet Hor.	40

Spørgsmaal	Side
21 angaar : Antallet af Guds først skabte Børn i Forhold til Menneske- aandernes Antal	42
22 — : Spiritisternes Medier, og Aandernes Manifestationer	43
23 — : Menneskeaaandens frivillige Inkarnation	44
24 — : Mediers Kalden paa de »døde«	46
25 — : Chr. Wilsters Digt: »Memento«	47
26 — : Menneskene og det »tilfældige« i Livet	48
27 — : Varigheden af Menneskets Liv i Forhold til Ulykkeskatastrofer . .	49
28 — : Gengældelsesloven, og Menneskets fortidige Synder	50
29 — : Menneskets Forhold til lidende Medmennesker	52
30 — : Menneskers Kamp mod Ulykker og Lidelser i Forhold til Gengældelsesloven	53
31 — : Aandegemetets Udseende i Sfærerne	55
32 — : Grunden til, at det deforme Aandegeme beholder sit Præg . . .	60
33 — : Aandegemetets Præg af det fysiske Legemes Organer	61
34 — : Spørgsmaalet om det tilladelige i at hjælpe et Medmenneske af med Livet	62
35 — : Mer eller mindre skadelige Nydelsesmidler	63
36 — : »Forbudsloven« og »Afholdssagen«	64
37 — : Liberalisme contra Socialisme	64
38 — : Isolationslagets Tykkelse	65
39 — : Jordklodens Beliggenhed i Universet	66
40 — : Guds Børns ligeartede Oprindelse og forskelligartede Udvikling	66
41 — : De faldne Ældstes første syndige Tanke	67
42 — : De Ældste, og Ledelsen af de uskabte Lysvæsener	67
43 — : De Ældstes Behag i den nydannede Verden om Jorden	69
44 — : Menneskets Bøn for Ardor	70
45 — : Kristus og de Yngste i Forhold til Bonnen for Ardor	71
46 — : Guds Tjenere	72
47 — : Kristus og Ardor som Førere for de Yngste og de Ældste	73

Spørgsmaal	Side
48 angaar : En Rettelse til Supplement I: Hedensk Jul – kristen Jul	74
49 — : Forholdet mellem de Ældste og de Yngste i Guds Rige	75
50 — : Tidsbegrebet, Tidsrytmen i Lyset og i Mørket (= de to Urkræfter)	76
51 — : Stjernetaagerne	78
52 — : a) De Ældstes Fjernelse fra Jorden. b) De diskarnerede Ældstes Afspærring fra Omverdenen.	79
53 — : Nyskabelser af Menneskeaaender, og de laveststaaende Folkeracer	81
54 — : Antallet af Menneskeaaender	82
55 — : De oversanselige Væseners Størrelse. (Højde.)	82
56 — : Gaaden om det ikke skabte	83
57 — : Urtanken og Urvillien i Forhold til de to Urkræfter: Lys og Mørke.	84
58 — : Urtanken og Urvillien i Forhold til Urmørkets Ud- straalingsomraade	86
59 — : Tilværelsens Hensigt og Værdi.	87
60 — : Det Ondes Fremhæven af Verdensharmonien. (Lys og Skygge i et Maleri.)	89
61 — : Gud og Hans Fremadskuen. (Viden om Fremtiden)	91
62 — : Det aandelige Lysmoment, som, kommende fra de Ældste, gennemstrømmer den astrale Genpart	92
63 — : Den Gnist af »Guds flammende Væsen«, der knyttedes til »Skyggerne«.	93
64 — : Menneskets Tanke og Villie givet – af Gud – uden Mørkekomplekser	93
65 — : En eventuel Forøgelse af Menneskets Tanke- og Villiedel.	102
66 — : a) De nu inkarnerede Menneskeaaender i Forhold til de fra Jordelivet forlængst frigivne. b) De Yngstes Kaar sammen- lignet med Menneskeaaendernes. c) De faldne Ældste, som ikke deltog i de egenmægtige Inkarnationer, og de, der del- tog i disse Inkarnationer.	103

Spørgsmaal	Side
67 angaar : Den materielle Aarsagssammenhæng, og Sætningen om Materiens Bestaaen	106
68 — : Villiens Frihed, og Energisætningen paa det fysiologiske Omraade.	108
69 — : Guds »Hellighed«	108
70 — : Hvorvidt »Vandrer mod Lyset« kan betragtes som et Religionssystem = alle andre religiøse Systemer	111
71 — : Underbevidsthed og Overbevidsthed	114
72 — : Menneskehedens Fremtid	120
73 — : Guds personlige Fremtræden	122

AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

1.

Paa en Skriftklogs Spørgsmaal: hvilket Bud er det største af alle, svarer Jesus – ifølge Markus 12,29 – »Hør Israel, Herren vor Gud, Herren er een«. Da Jesus med stor Overbevisning her citerer en gammel hebraisk Læresætning, bør man saa ikke gaa ud fra, at Jesus selv var Talsmand for: at Gud er een?

Hvorledes kan da Kirken lære: at Gud er = tre sidestillede Væsener, Fader – Søn – og Helligaand, der tilsammen danner en Enhed?

DETTE Spørgsmaal burde egentlig stilles til Kirkens Mænd, thi de burde have alle Forudsætninger til at kunne besvare det i Overensstemmelse med Sandheden, selv om det ganske vist skulde synes vanskeligt nok at faa Jesu Ord til at stemme overens med »Treenighedsdogmet«. Men for ikke at gøre Kirkens Mænd nogen Ulejlighed, skal vi besvare det stillede Spørgsmaal ud fra den Viden, som vi er i Besiddelse af:

Jesus »troede« selvfølgelig ikke paa en treenig Gud, ja han kendte absolut intet til et saadant Begreb vedrørende den sande Guds Personlighed; for ham var Gud: Faderen – **den eneste ene!**

Treenighedslæren er Menneskeværk. Men bag den oprindelige Tanke til dette Dogme stod Ardor. – Sønnens Enhed med Faderen blev vedtaget paa Kirkemødet i Nikæa – efter den gængse Udregning – Aar 325 ef. Kr., altsaa længe efter Jesu Levetid. »Helligaanden« var i en Parentes medtaget som det tredie Led i Enheden. Men paa Kirkemødet i Konstantinopel – ligeledes efter den gængse Udregning – Aar 381: blev Parentesen slettet og »Helligaanden« sidestillet Faderen og Sønnen.

Som mange ved – men som alle burde vide – er der sket talrige Ændringer baade i de saakaldte synoptiske Evangelier og i Johannes' Evangeliet, hvorfor ingen af disse Evangelier fremtræder i den oprindelige Skikkelse. For at faa alle fire Evangelier til at passe ind i den daværende Kirkes Lære, blev der i de første Aarhundreder slettet og tilføjet – eller rettere tildigtet – adskilligt i de forskellige Haandskrifter, hvilket skete efter de vise Fædres bedste Skøn. Men igennem disse egenmægtige Udslettelser og Tilføjelser blev de op-

rindelige Modsigelser i Evangelierne end mere grelle, end de var fra første Færd. Det angivne Sted i Markus – 12, 29 – er simpelthen blevet overset¹ ved de foretagne Revisionsarbejder. Paa de tilsvarende Steder i Matt. 22, 37 og Luk. 10, 27 mangler den første Del af Jesu Svar, nemlig Sætningen: „**Hør Israel, Herren vor Gud, Herren er een**“². (At Ordene mangler, kan enhver overbevise sig om ved at slaa efter paa de opgivne Steder.) De vise Fædre har »overset« Markus 12, 29 – og da Fejlen blev opdaget, var det for sent at rette den. »Kamelen« maatte blive staaende! Og Slægt efter Slægt af Prælater har »slugt Kamelen« uden at føle sig foranlediget til at sætte Jesu Ord i Højsædet og udrense² Menneskeværket om Treenighedsdogmet i Kirkens Lære. Dog har disse Jesuord skabt megen Uro i følsomme Sind, og mange har, netop paa Grund af det oversete Citat, taget Afstand fra Kirkens Treenighedsdogme. –

Vi venter paa den Kirkens Mand, der, ud fra de oversete³ Jesuord og med Henblik paa Kirkemøderne i Nikæa og i Konstantinopel, har Mod nok til at foretage denne nødvendige Udrensning af Kristendommens Lære. –

2.

Nogle Bibelkritikere mener, at der maa have foreligget et Urevangelium, over hvilket de nu kendte Evangelier er dannede. Har der været et saadant Urevangelium?

De foreliggende Evangelier – baade de synoptiske og Johannes Evangeliet – er, saaledes som de fremtræder, kun Afskrifters Afskrifter. Som Grundlag for disse Skrifter fandtes, ikke eet Urevangelium – men adskillige »Urevangelier«.

Da det ikke er vor Opgave at føre Evangelierne⁴ tilbage til deres oprindelige Form og Ordlyd – hvilken Opgave forøvrigt vilde være

¹) Ligeledes er den Skriftkloges Svar til Jesus – Markus 12, 32 overset. Her bekræfter han nemlig: at Gud er een. Denne Bekræftelse er derimod slettet i de to andre synoptiske Evangelier.

²) I denne Sammenhæng betyder det intet, at der forskellige Steder er dannet sekteriske Foreninger og Sekter, der hævder Guds absolute Enhed. Der maa ske en fuldstændig Udrensning fra Kirkens Side – før hjælper det ikke. –

³) Flere andre Steder i Evangelierne og i »Brevene« findes oversete Jesuord, der ikke stemmer med Kirkens Lære. – De oprindelige Evangelister – de virkelige Forfattere af de »synoptiske« Bøger og af Joh's Evang. kan selvfølgelig ikke have Ansvar for de talrige Forvanskninger, Udeladelser og Tilføjelser. Det var disse oprindelige Forfattere, som i sin Tid fik Hjælp fra oversanselig Side. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 216, Afsnit 4–5.) Men trods denne Hjælp var de første Skrifter dog mangelfulde og ofte misvisende. –

⁴) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 216, Afs. 4.

ganske uudførlig – kan vi ikke her gaa i Detailler, men kun henvise til det, der, i »Vandrer mod Lyset« baade i Ardors Beretning og i Kommentaren samt i de to Supplementer, siges om Jesus, om hans Liv, Ord og Færden. Thi det, som staar i disse Værker, er Sandhed!

Dernæst maa vi henvise til: at Jesus selv kendte en Del til de ældre Mysteriereligioner¹, hvorfor han paa enkelte Punkter i sine Meninger og Udsagn var paavirket af Kendskabet til disse gamle Kulter. For en Bibelkritiker maa det derfor blive en halsløs Gerning at ville paavise, hvad der fuldtud er ægte eller uægte i de mange Tvivlsspørgsmaal. Thi trods de talrige Forvanskninger, egenmægtige Indskud og Udslettelser findes der dog **ægte Jesuord og Sandhedsglimt i alle Evangelierne.** –

3.

Hvorfor forlangte Jesus af Josef af Arimatæa, at han skulde give de fattige sine store Rigdomme og vende sig bort fra al Magt, Ære og Anseelse? (»Vandrer mod Lyset« pag. 52, Afsnit 8.) Kunde han ikke netop som den rige og ansete Mand have øvet stor Indflydelse paa sine Medborgere, hvis han havde erklæret sig for Jesu Tilhænger?

Skønt Jesus ikke tilhørte Essenernes Samfund, saa fandt han dog, at mange af deres Idéer var skønne og ophøjede, hvorfor han selv praktiserede en Del af dem. Saaledes var han fuldtud enig med Essenerne i: at alle burde være fælles om Livets Goder og at ingen maatte samle sig unødvendige Rigdomme. Han gik derfor ud fra sin rent menneskelige Opfattelse af: at de, der havde fuldt op af Livets Goder og Værdier, skulde dele med dem, der intet havde – de skulde være fattige blandt fattige. Ligeledes ud fra denne Opfattelse ringeagtede han al jordisk Magt og Anseelse.

Havde Jesus henstillet til Josef at anvende en Del af sine store Rigdomme til Fordel for de fattige, da havde han været i Overensstemmelse med Guds Tanke. Thi Gud kræver ingen Sinde af de rige, at de skal bortgive **alle deres Ejendele** og intet beholde for sig selv. Gud respekterer i højeste Grad den enkelte Ejendomsret. Og Josefs Stilling i det jordiske Liv var netop saaledes, at han, ifølge Guds Ønske og Hensigt, kunde have støttet Jesus ved sin Rigdom, Anseelse, Myndighed og Autoritet.

Jesus var saaledes her, i sit Krav til Josef, altfor menneskebundet, altfor rigoristisk. –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 193, Afsnit 2.

4.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 133 berettes, at Jesus maatte søge i Aarhundreder efter Josef af Arimatæa paa Jordplanet. Skal det forstaas saaledes, at Kristus i denne lange Tid var helt borte fra sin Gerning i 6te Sfære, eller var det kun lejlighedsvis, han søgte? I første Tilfælde maa det for menneskelige Øjne synes en urimelig haard Bod for den tilsyneladende ubetydelige Skyld, der i dette Forhold kunde tildeles Jesus. Hvorfor kunde han ikke ved Guds Hjælp langt hurtigere finde sin borteblevne Broder?

I den Tid den ældste af de Yngste = Kristus søgte efter Josef, kunde han, naar som helst han vilde det, opholde sig i sit Hjem i 6te Sfære. Ligeledes bestred han fuldtud den Gerning¹, som Gud havde betroet ham, nemlig den: at være Leder for de Yngste og for Menneskeheden. Men al den Tid, som han hver Dag kunde afse dertil, anvendte han til at søge efter ham.

I de Aarhundreder, som svandt, inden han fandt Josef, var han derimod ikke een eneste Gang i Faderhjemmet hos Gud. Sammenlign her Lignelsen om: »To Brødre«. Sønnen i Lignelsen siger til Faderen: »Fader, jeg vandrer ud og søger min Broder – jeg vender ikke tilbage, førend jeg fører ham med mig«. Det er saaledes en Bod, som Sønnen = Kristus paalægger sig selv – men ikke en Bod, der paalægges ham af Faderen = Gud. Thi i Lignelsen siger Faderen: »Tag din Vandringsstav og gaa tilbage; søg, til du finder den Broder, der ikke fulgte«. Her siges intet om: at Sønnen ikke maa komme tilbage, førend han medbringer Broderen.

Spørgeren mener: at det er en haard Bod for den tilsyneladende ubetydelige Skyld, der i dette Forhold kan tillægges Jesus.

Men saaledes saa Gud ikke paa det, som dengang skete i Jødeland mellem Jesus og Josef. Den Skyld, som Jesus i sit Jordeliv havde paadraget sig overfor »Broderen«, var – efter Guds Syn – en ikke helt ringe Skyld. Thi paa Grund af hans afvisende Holdning, stødte han Josef fra sig, i Stedet for at drage ham til sig, saaledes som det var Guds Bestemmelse.

Blandt de Yngste havde Gud udvalgt disse to, der kendes af Mennesker under Navnene: Jesus af Nazareth og Josef af Arimatæa, til at samarbejde under Jordelivet. Han havde udset dem til at støtte hinanden i den vanskelige Gerning, som Han havde givet dem at udføre; de skulde i Fællig imødegaa deres samtidiges Vrede, Had, Misforstaaelser, Modstand

¹) I Lignelsen staar: at han bar ingen Byrder – dette betyder kun: at han ikke var inkarneret. –

og Fordømmelser. Men ved Jesu Holdning, som han fastholdt, trods Samvittighedens manende Opfordring til at drage Josef til sig, blev Jesus saaledes for sit Vedkommende skyld i, at Samarbejdet glippede. Ligeledes kan han ikke helt frikendes for al Skyld i: at Josef gik Mørkets Veje, at han blev en Morder, for at hans gamle Tjener ikke skulde forraade, at han havde fjernet Jesu Lig fra Graven. – Muligvis synes denne Skyld mindre betydelig i Menneskers Øjne – men for Gud betød den en hel Del. Og den Bod, som Gud paalagde den ældste af de Yngste, var derfor kun retfærdig: **han skulde opsøge den forsvundne Broder og hjælpe ham at finde Vejen hjem til Faderen, fordi han i Jordelivet ikke havde bekymret sig om, hvad der blev af hans Arbejdsfælle, fordi han paa sin Vandringsvej ikke havde vendt sig for at kalde sin Fælle tilbage.**

Selvfølgelig vidste Gud, hvor Josef var at finde. Efter lange Tiders Omflakken paa det astrale Jordplan havde han søgt Skjul i »Helvedes« Mørke, draget dertil af sin Syndeskyld. Og selvfølgelig kunde Gud have meddelt dette til Kristus; men hvad havde det vel nyttet? Josef kunde dog ikke vende hjem, han kunde dog ikke frigøres for Mørkets Baand, førend Sorgen og Angeren bøjede hans Sind. Men der var en Mulighed for, at Kristi Søgen efter ham kunde fremkalde denne Sorg og Anger, naar Kristus pludselig stod foran ham, som den barmhjertige Samaritan, der søger efter den, han kan hjælpe og støtte. Og saaledes gik det: da Kristus med eet stod overfor Josef i Helvedes dybe Mørke, da Kristi straalende Skikkelse kastede et klart Lys paa alle de uhyggelige Omgivelser, da vaagnede i Josefs formørkede Sind en Længsel efter Faderens Tilgivelse. **Og han fulgte sin Broder.**

Men bag Kristi Søgen stod Guds Tanke, og i den Stund, da Gud saa den første Uhyggefølelse glide frem i Josefs Sind, da Han saa ham gribes af det første Rædselsgys ved Erindringen om sin Morddaad, ledte Gud Kristus til Broderens Skjulested. Thi Han vidste, at nu var der en Mulighed for, at den Søn, der var opslugt af Mørket, kunde bøjes af Sorg og Anger over sit forfejlede Jordeliv. Thi Han vidste: at nu var der en Mulighed for, at Sønnen vilde vende hjem for at bede om sin Faders Tilgivelse. –

Ifølge »Vandrer mod Lyset«¹ bekræftede Jesus overfor Kaifas, at han var den Højestes Søn. Mentte Jesus hermed, at han var Guds Søn i ligefrem Betydning² og saaledes væsensforskellig fra Guds andre Børn?

Igennem sine aandelige Kampe var Jesus naaet til den fulde Forstaaelse af, at han var Messias = Guds Udsending. Han havde en dunkel Erindring om: at han i den himmelske Verden havde en Særstilling som den udvalgte blandt sine Ligemænd. Han erindrede dunkelt: at Gud havde betroet ham Magt og Myndighed over Væsener, der levede og færdedes i »Himlene«³.

„**Mit Rige er ikke af denne Verden**“ er en af Jesus ofte gentaget Sætning, der klart viser hans Opfattelse af den Særstilling, som han indtog i den for Mennesker usynlige Verden. Men i Barneforholdet til Gud følte han sig ligestillet med alle andre. Naar Jesus talte om Gud, sagde han lige saa ofte: min Fader, som han sagde: eders eller vor Fader. Og i sin Lære pointerede han Gang paa Gang: **at Gud var alles kærlige Fader.** –

Paa det Tidspunkt, da Kaifas forhørte Jesus, var Jesus en træt Mand. Han vidste: at han var udset til at være »Offeret«, der, med sit Livs Fortabelse, skulde undgælde for Præsternes og for Synedriets⁴ Forsøg paa at rejse et Oprør mod det romerske Overherredømme. Han vidste: at det var ganske ligegyldigt, hvad han end svarede; thi Kaifas skulde nok vide at vende og dreje hans Svar, saa de kom til at udtrykke netop det, som han ønskede at høre, for at kunne sende ham videre til Pilatus. Synedriet vilde ham til Livs – **og Jesus vidste det.** Da Spørgsmaalet: om han var den Højestes Søn, lød til ham fra Kaifas, kunde

¹) Pag. 58, Afsnit 6. –

²) Se i Supplement I No. 47 om Jesus som Guds Søn i jordisk Forstand. –

³) Det var disse vage Erindringer om det Hinsidige, der bevirkede, at Jesus gennem sine aandelige Kampe var naaet til Forstaaelsen af: at han var den af Gud udvalgte, den »salvede« = Guds Udsending.

Hans Samvittighed (Guds Stemme) sagde ham bestandig: at han var Messias, sagde, at han skulde lære Jødefolket om Guds Kærlighed og Barmhertighed, at han skulde lede Folket bort fra og ud af Mose-Lovens Tvang. Men disse Tanker kunde Jesus ikke faa til at stemme overens med Folkets Forventning angaaende den kommende Messias' Gerning. Thi han følte sig hverken som værende »Kongen af Davids Æt« eller som værende den gudsendte »Frelser« for alt Folket. Derfor blev hans Optræden vaklende paa dette Punkt. Men hvis han – som det var Guds Hensigt – aabent havde erkendt: at han og ingen anden var den »lovede« Messias, var der kommet endnu større Myndighed over hans Fremtræden, og Jødefolket vilde da muligvis have forstaaet, at deres Opfattelse af Messias' Gerning ikke faldt sammen med Guds. –

⁴) Se i Supplement I No. 50 og 51. –

han, ud fra sin Lære, have svaret: Den Højeste er min Fader, som han er din og alles Fader! Men Jesus var som sagt en træt Mand, da han stod over for Kaifas, og hans Svar var derfor ikke gennemtænkt, men faldt saaledes: **at Synedriet i Svaret saa en Gudsbespottelse fra hans Side.** – Og dermed var Jesu Skæbne beseglet. –

6.

I Tillæget til Supplement I – pag. 104, Afsnit 2 – er der rettet en Bebrejdelse til Kirkens Mænd, fordi Udtrykket: Kристи Brud anvendes om Menigheden i Kirkens Terminologi. Men kan man bebrejde dem dette, da f. Eks. Joh. 3, 29¹ og Aabenb. 19, 7, 21, 9 og 22, 17 maa siges at være Forbilleder for denne Udtryksmaade?

De forskellige ovenstaaende Henvisningssteders Ordlyd har alle deres Udspring i de ældre Mysteriereligioner. De papegede Ord er ældgamle Ritualord – ganske vist ikke korrekt² gengivne – og som anvendtes ved de Fester, der var helliget til Frugtbarheds-Gudens Formæling med Jorden. Ved Festen var Frugtbarheds-Guden repræsenteret af en skøn Yngling, udvalgt – af Tempelpræsterne – blandt de unge Disciple, og Jorden var repræsenteret af en skøn, ung Kvinde – valgt af Præstinderne blandt de unge Tempeltjenerinder. Den udvalgte Yngling maatte i en længere Tid underkaste sig forskellige Ceremonier, for at hans Legeme kunde blive en værdig Bolig for »Guden«, saalænge som denne gæstede Jorden. Disse Ceremonier sluttede med en »Daab«, igennem hvilken Sjæl og Legeme rensedes for al Synd og jordisk Urenhed. Efter Daaben førtes han til Alteret, hvor han, knælende i en bestemt Stilling, indaandede narkotiske Dampe, der steg op fra Gløderne i et Metalbækken foran ham. Og i den Stund, da han sank sammen under Bedøvelsen, tog Guden Bolig i hans Legeme! Efter at være underkastet en Del Oplivningsmidler vaagnede han atter til Bevidsthed og blev – af Præsterne – hilst som den fra Himlen nedstegne Gud = **Brudgommen**. Udenfor Templet, som Midtpunkt i en Halvkreds, dannet af hvidklædte, blomstersmykkede Præstinder og Tempeltjenerinder, stod den udvalgte Brud – selv hvidklædt og blomstersmykket – ventende paa Brudgommens Komme. Ledsaget

¹) De Ord, der paa det angivne Sted tillægges Johannes Døberen, har han selvfølgelig ikke udtalt. I dette Evangelium findes talrige Ændringer fra Skriftets oprindelige Form. –

²) F. Eks. i Aabenb. 19, 7 stod oprindeligt: Gudens Bryllup er kommet . . . Guden blev senere erstattet med »Lammet«. Aabenb. 21, 9 stod Brudgommens Hustru og Aabenb. 22, 17 stod Brudgommen, hvor der nu staar »Aanden«. –

af Præsterne – under en dæmpet Korsang – førtes »Guden« hen til den ventende Brud. Foran hende standsede Præsteskaren, den øverste Tempelpræst traadte frem, løftede sin Stav og raabte med høj Røst: »Se Brudgommen er her, hvem er Brud?« Præstinderne svarede i en Korsang: »Jorden staar smykket som Brud, med Længsel hun venter Brudgommens Komme!« Atter raabte Præsten: »Brudgommen er her! Hvor er Bruden?« Da traadte den unge Kvinde frem, bøjende sig dybt for Guden. – Under vekslende Sang af Præster, Præstinder og Tempeltjenerinder blev derefter den udvalgte Brud overgivet til »Guden« = Brudgommen – – –

Den Mysteriekultus, hvorfra det her meddelte er taget, hører til de ældre Kulter, men vi har ikke Lov til at sige noget om, fra hvilket Folk eller fra hvilket Tidspunkt denne Kultus stammer. – I de ældre Tider var der en vis Renhed, Skønhed og Alvor over denne her skildrede Fest, eller snarere: over dette Skuespil. Kun de udvalgte – i Dramaet medspillende – var til Stede. Et tragisk Drama var det! Thi i den Stund Ynglingens Rolle som Frugtbarheds-Guden var udspillet, blev han dræbt af den øverste Tempelpræst. Dette var nødvendigt, for at den fra Himlen – i Ynglingens Legeme – nedstegne Guddom, atter kunde frigives, og for at det jordiske Legeme, der en kort Tid havde været Gudens Bolig, ingen Sinde skulde besmittes af Synd eller jordisk Urenhed.

Senere hen udartede ogsaa denne engang saa skønne, alvorsfulde Fest og blev et fuldkomment Orgie, i hvilket alt Folket deltog.

– Kristus sammenlignet med den himmelske Brudgom skriver sig saaledes fra en ældgammel Mysteriekultus. Og med ovenstaaende in mente bliver derefter Menigheden = Bruden **Udtryk for den jordiske Frugtbarhed.** –

Og naar man nu ved, at de i Overskriften angivne ny testamentlige Skriftsteder er Udløbere af en ældgammel hedensk Kultus, Symbol paa Frugtbarheds-Gudens Formæling med den blomsterspirende Jord, har man Ret til at sige: at det er uetisk, uæstetisk og usømmeligt at sammenligne Kristus med Brudgommen, der venter sin Brud = Menigheden. Og saafremt Kirken ikke havde draget Menneskers Ægteskabspagter ind under sit Domæne, vilde sikkert denne billedlige Omskrivning af Kristi Forhold til Menigheden forlængst have været udryddet af Kirkens Terminologi **som et Forargelsens Tegn.**

Hvad er Aarsagen til, at mange af Jesu og Apostlenes Tilhængere mente: at Daaben¹ (Johannes' Maade at døbe paa) ikke alene rensede for de begaaede Synder, men ogsaa for de fremtidige, skønt Jesus stedse forklarede, at Daaben kun var et Symbol?

Baade før Jesu Tid og paa Jesu Tid kendte den bredere Befolkning i hans Fødeland lige saa meget til nogle af de ældre Mysteriekulter, som Nutidens bredere Befolkning – f. Eks. her i Landet – kender til de ældre Tidens Jule- Nytaars- og Fastelavnsskikke. –

»Daaben« kendtes derfor af mange i Jødeland som en Indvielse, som en Rensning, der lutrede og helliggjorde det Menneske, der videde sit Liv i Mysteriegudens Tjeneste. Nu kom imidlertid Johannes Døberen og gjorde Daaben til et alment Eje, d. v. s.: han indviede med sin Daabsceremoni alle, der sluttede sig til hans Forkyndelse. Men naar han tog Vand fra Jordanfloden og gød det over sine Disciple, sagde han: »Som jeg med Vandet renser eders Legemer fra Jordens Støv og Smuds, saaledes vil Herren rense eders Hjerter med den himmelske Ild, rense eder fra Syndens og Ondskabens Smuds.«² Her var altsaa Tale om en dobbelt Tvætning, thi Hjertet, det sjælelige, skulde lutres med Herrens »himmelske Ild«. Mange mente derfor: at Herren lod sin Ild rense det sjælelige i Mennesket samtidig med, at Johannes udgød Flodens Vand over deres Legemer. Og naar Ilden havde lutret deres »Hjerter« for Syndens og Ondskabens Urenheder, kunde de saaledes dobbelt rensede ikke længer besmittes af Synden – selv om de syndede. En mærkelig Logik! Men saaledes var det. Og det var denne fejle Opfattelse, som Jesus søgte at udrydde ved at besvare Spørgsmaalet om Daaben med Ordene om den daglige Rensning, og som omtales i »Ardors Beretning« Kap. 19. –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 47, Fodnoten, og pag. 48, Kap. 20. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 35, Afsnit 2. –

8.

Kristus siger i sin Tale – se »Vandrer mod Lyset« pag. 103, Linie 7 fra oven: »Thi der er ingen Fremgang for eder, og I kunne ikke begynde et nyt Jordeliv, førend I have erkendt eders Fejl, førend I have angret eders Synder«. Men pag. 101, Linie 10 fra neden siger han: ». . . thi hvad I synde, maa I hver især fuldtud sone; men nægte I at oprejse, hvad I have nedbrudt – thi ingen tvinger eder til at gøre det rette – da standse I eders Fremgang mod Lyset og Hjemmet, da blive I gennem mange Jordeliv staaende paa det samme Sted . . . «
Er disse to Læresætninger ikke I Strid med hinanden?

Nej! Disse Sætninger harmonerer fuldkommen med hinanden, og de udfylder hinanden fuldtud.

I den først citerede Sætning siger Kristus: at Menneskeaaenden maa erkende og angre sin Syndeskyld, førend et nyt Jordeliv kan tiltrædes; thi ellers er der ingen Fremgang for Aanden, d. v. s. den kan ikke gaa videre i aandelig Udvikling. Hvert nyt Jordeliv skal normalt – efter Guds Inkarnationslov – bringe Menneskeaaenden fremad i Udvikling, i Viden og i Erfaringer. Det er dette, som Kristus pointerer ved at sige: »thi der er ingen Fremgang for eder«. Men – og dette pointerer Kristus i den anden citerede Sætning – der er heller ingen Fremgang mulig for den Aand, der nægter at gaa ind under Gengældelsesloven¹, d. v. s. nægter at sone sin Syndeskyld. Den Aand, der nægter at sone sin Skyld, kan – forudsat at den har angret sin Skyld – nok blive inkarneret til et nyt Jordeliv; men dette Jordeliv vil ingen Sinde bringe den fremad i aandelig Henseende, i aandelig Udvikling. Aanden bliver derfor staaende paa det Standpunkt, hvortil den var naaet, da den nægtede at sone de i den sidste normale Inkarnation begaaede Fejl og Forsyndelser.

I den sidst citerede Sætning – i Overskriften – der hører til Stykket om Gengældelsesloven, taler Kristus ikke om den forudgaaende Anger, han taler kun om de Aander, der nægter at oprejse, hvad de har nedbrudt, nægter at sone det, som de har syndet. I den anden citerede Sætning taler Kristus derimod om Angeren, den Anger, som enhver – før eller senere – maa igennem, inden et nyt Jor-

¹) Hvis Menneskesanden ikke kan opnaa sin Modparts Tilgivelse, gaar den ind under Gengældelsesloven og maa gennem de selvforskyldte Lidelser sone sin Synd. F. Eks. i de Tilfælde, der angaar Mord og Drab – hertil henregnes ogsaa Barnemord og Fosterdrab – kan Modpartens Tilgivelse for det meste ikke opnaas, fordi de »dræbte« opholder sig i en højere Slære end Drabsmanden, eller fordi disse er gaaet ind til nye Inkarnationer. Drabsmanden kan saaledes ikke stilles overfor sine Ofre i Sfærene for muligvis at opnaa deres Tilgivelse. –

deliv med fremadskridende aandelig Udvikling kan begynde.

Talrige Menneskeaaender er villige nok til at erkende deres Fejl og til at angre deres Synd, men selv om Angeren er aldrig saa dyb og ægte, vil mangan Aand dog forsøge paa at komme uden om Gengældelsesloven, uden om Soningen, og adskillige nægter rent ud at underkaste sig Lovens Bestemmelser. Da imidlertid ingen – efter den almindelige Lov¹ om Inkarnationer – inkarneres uden at give sit Samtykke dertil, maa den Aand, der nægter at sone sin Synd, forblive i sit Sfærehjem, uden at nogen som helst Fremgang er mulig for den. (Se »Vandrer mod Lyset« pag 169, Afsnit I.) Den deltager saaledes ikke i nogen forberedende Undervisning, der kan være den til Nytte i den kommende Inkarnation. Dog vil dette Liv i Lediggang og i Ensomhed i de fleste Tilfælde snart bringe Aanden til Fornuft, saa at den bliver villig til at underkaste sig Gengældelseslovens Bestemmelser. Men viser det sig – efter en bestemt Tids Forløb – at den paagældende ikke vil bøje sig for Loven, faar Aanden Tilladelse til at blive inkarneret i Stedet for at opholde sig i sit Sfærehjem. Denne Tilladelse er altid bleven modtaget; thi alle foretrækker at leve paa Jorden, som Menneske sammen med andre Væsener, fremfor at være absolut ene i Sfærehjemmet. Men den ekstraordinære Inkarnation bringer ikke dette Menneske frem i aandelig Henseende. I disse Tilfælde er mange Inkarnationer ofte nødvendige for at bøje den stædige. Men naar det tilsidst gaar op for Menneskeaaenden: at saa godt som alle af dens samtidige er naaet længere frem, er gaaet over i højere Sfærer, da føler den for Alvor Ensomhedens Tyngde og bøjer sig for det uundgaelige: **Soningsinkarnationen.**

Disse ekstraordinære Inkarnationer tæller ikke med i Menneskeaaendens Udvikling; og det er dette Forhold, som Kristus hentyder til med Ordene: » da blive I gennem mange Jordeliv staaende paa det samme Sted«.

I sin Tale – se »Vandrer mod Lyset« pag. 100, Afsnit 4 – siger Kristus: „**Jeg taler til eder om nogle af vor Faders Love!**“ Det er saaledes kun de aller vigtigste Love, der bliver omtalt i Kristi Tale, nemlig de Love, som hele Menneskeheden bør have Kendskab til. Men det siger sig selv, at der inden for Hovedlovene maa findes en Mængde Underparagraffer. Selv om disse Paragraffer hver

¹⁾ Se »Vandrer mod Lyset« pag. 252, Afsnit 5 om Loven for de Aander, som uden Tilladelse dertil gæster Jorden draget af Slægts, Venners og Mediers Krav. Se ligeledes Besvarelsen af Spørgsmaal No. 25 her i Supplement II. –

for sig har sin store Betydning for Menneskeandens fremadskridende Udvikling, saa er det dog ikke nødvendigt, at Menneskeheden lærer dem at kende. Skulde der gives Oplysninger vedrørende alle disse Lovparagraffer, da maatte der skrives bindstærke Bøger alene om dette Emne, hvilket er ganske ugørligt. Men der er dog een Undtagelsesparagraf, som vi her – fordi der i Supplement I No. 18 er hentydet dertil – skal gøre nærmere Rede for. Denne Paragraf, der findes under Hovedlovens almindelige Bestemmelser for Menneskeandens Inkarnationer, drejer sig om de »kristne« Aanders Stilling til Gengældelsesloven:

Langt Flertallet af de Menneskeander, som i deres sidste Inkarnation har levet og virket i kristnede Lande, indser – under Gennemgangen af Jordelivets Fejltagelser og Forsyndelser – hurtigere eller langsommere det fejlagtige i den kristne Læres Hoveddogme, nemlig: **Læren om Jesu Soningsdød**. De indser det meningsløse i, at en anden kan sone det eller lide for det, som de har gjort galt i Jordelivene. Og selv om talrige Skarer af Menneskeander med Suk og Sorg har maattet opgive Tanken om denne – for dem – saa bekvemme Soningsmaade, saa erkender de dog fuldtud: at en kærlig og retfærdig Guddom ingen Sinde vilde lade en »Kristus« lide for eller sone Menneskehedens Synder. Og de forstaaer – efter denne Indrømmelse – at kun de selv kan oprette deres Fejltagelser og sone deres Synd. Disse Aander gaar ind til deres Soningsinkarnationer paa normal Vis. Men blandt de »kristne« Menneskeander findes desværre adskillige, som ikke paa nogen Maade kan tales til Rette. Alle Argumenter preller af imod den ene – med forskellige Variationer – bestandig gentagne Sætning: Kristus-Jesus har sonet mine Synder, og ved Troen paa hans Soningsdød er jeg frelst og løst fra min Syndeskyld. Anger er der ikke Tale om for disse Væsener, de vil ikke angre, fordi de – som de hævder – forlængst har angret under den jordiske Altergang og igennem Nydelsen af Alterets Sakrament har modtaget »Syndernes Forladelse«.

Men naar Gud nu har set, at de paagældende under Jordelivet kun har udvist en overfladisk, alt andet end dybtgaaende Anger, ja, da maa de efter det jordiske Legemes Død gennemtænke det afsluttede Livs Fejltagelser og Forsyndelser, indtil de føler en virkelig sand og dyb Anger – dette er der ingen Vej uden om. **Thi Syndernes Forladelse gennem Alterets Sakrament har absolut ingen som helst Betydning overfor Gud**. Men disse stædige »kristne« Menneskeander vil altsaa ikke bøje sig, og i de aller fleste Tilfælde er de tillige særdeles misfornøjede med Opholdet i deres Sfærehjem: 1) Fordi det aandelige Jeg ikke »sover«, til »Dømmedag« indtræder, saaledes som mange tænker sig Tilstanden efter Legemets Død. 2) De befinder sig ikke i Pa-

radis – ganske vist er de heller ikke i det frygtede Helvede. 3) De ser ingen Engleskarer med store hvide Vinger, Musikinstrumenter eller Palmegrene. 4) Der er ingen Jubelsang, intet Hosianna, intet Hallejuja! 5) **Der er intet af alt det, som de har ventet, haabet paa eller troet paa.** Her er kun en graa, en trist Tilværelse,¹ en absolut Ensomhed og Tavshed, naar Samvittigheden ikke taler. Men en saadan Ensomhed og Tavshed kan de i Følge deres Tillid til den kristne Læres Sandhed absolut ikke finde sig i. Heller ikke kan de forstaa, at Ensomhed og Stilhed er nødvendig, for at Samvittighedens Stemme kan lyde i deres Indre, saa at alt fra det gennemlevede Jordeliv kan erindres og nøje gennemtænkes. Derfor grubler de først og fremmest paa: hvorledes de kan komme ud af denne ulidelige og for dem ganske ufattelige Tilværelse. Atter og atter raaber de højlydt: **at de vil tilbage til Livet paa Jorden!** Thi langt hellere vil de leve i den menneskelige Verden blandt andre Væsener fremfor i Ensomhed og i Stilhed at beskæftige sig med Fejltagelser og Forsyndelser, som, efter deres Mening, forlængst er tilgivet gennem Nydelsen af Alterets Sakrament og slettet ved deres Tro paa Jesu-Kristi Soningsdød. Naar da Gud efter en Tids Forløb kan se, at der intet er at stille op med disse Menneskeaaender, opfylder Han deres Forlangende: at vende tilbage til Jordelivet gennem en ny Inkarnation. Men skønt det bliver meddelt dem, at de i den nye Inkarnation selv maa sone de Synder, som de hverken vil gennemtænke eller angre, griber de dog alle med Begærlighed Udsigten til paa ny at færdes blandt andre Medskabninger. Thi de haaber alle: at de paa en eller anden Maade nok skal slippe uden om Soningen, naar de atter er Mennesker i et nyt Jordeliv. Og først naar de har gennemlevet eet eller flere Jordeliv, i hvilke de – under Gengældelsesloven – har maattet sone Fortidens Synd og Fejltagelser, falder de til Føje og indrømmer, at de har haft Uret i deres »kristne« Anskuelse. Men er denne Indrømmelse sket, da falder ogsaa den trodsige Stædighed, **og da indtræder Syndserkendelsen og Angeren.**

Det er unægtelig en Omvej, som disse »kristne Menneskeaaender« maa vandre; **men det er en nødvendig Omvej** og den maa vedblivende anvendes, indtil Menneskene har forstaaet: **at de Dogmer, Doktriner og Postulater, der bærer den kristne Religion, er fejlagtige.** Thi først da kan der blive Udsigt til, at alle Menneskeaaender, naar de i det Hinsidige stilles overfor det tilendebragte Jordeliv, vil blive mere medgørlige dér, hvor det gælder Bod og Soning for det menneskelige Livs Forsyndelser. Løvrigt henvises til No. 18 i Supplement I til »Vandrer mod Lyset«. –

¹) Denne Tilstand varer, til Sorgen og Angeren indfinder sig.

I Supplement I No. 36 pag. 52 meddeles, at den samlede Inkarnationstid herefter vil blive længere, end den tidligere har været. Man maa jo antage, at de Ældstes Arbejde blandt Menneskene i høj Grad har hæmmet og sinket Menneskenes Fremgang. Følgen af, at dette Arbejde indstilles, maa jo saa synes at blive den, at Menneskene derved naaede hurtigere frem, og dette maa vel atter hidføre, at Inkarnationstiden blev hurtigere afsluttet. Men af ovennævnte Oplysning ses, at det modsatte bliver Tilfældet: **Inkarnationstiden forlænges.**

Hvorledes kan dette forstaas og forklares?

Dette Spørgsmaal burde – uden yderligere Forklaringer – kunne forstaas ud fra det, der er sagt i Supplement I No. 36. Der staar tydeligt: at de Ældstes egenmægtige Inkarnationer har bragt Uorden ind i Menneskeandens rolige Udvikling gennem de jordiske Genfødsler. Og da det i »Vandrer mod Lyset« lige saa tydeligt er forklaret, hvori denne Uorden bestaar, burde enhver kunne fatte Aarsagen til: at Inkarnationsrækken og -Tiden bliver forlænget – men ikke forkortet. Men da det lader til: at Logikken i dette Problem er vanskelig at fatte for Mennesker, maa vi hellere give yderligere Forklaringer, selv om dette skulde synes at være unødvendigt:

Først og fremmest maa det erindres, at Millioners Millioner af Menneskeander i Aartusinder færdedes paa det astrale Jordplan og saaledes unddrog sig de normalt fortløbende Genfødsler. Disse Millioner maa derfor i de kommende Tider ikke alene sone, hvad de har forbrudt i de forlængst tilbagelagte Jordeliv, de maa tillige sone det, som de i den jordbundne Tilværelse har gjort sig skyldige i ved – gennem deres Tankepaavirkning – at være meddelagtige i Menneskers forbryderiske Handlinger, Ugerninger og Forsyndelser. Dernæst maa der tænkes paa de Forsyndelser o. s. v., som de Mennesker, der, igennem forskellige Inkarnationer, har levet paa Jorden i den Tidsperiode, i hvilken de Ældstes egenmægtige Inkarnationer har fundet Sted, har gjort sig skyldige i. Alle disse Forsyndelser, Ugerninger og Forbrydelser maa fuldtud sones, hvilket absolut maa betinge en længere Inkarnationsrække end den, som tidligere – før de Ældstes Selvinkarnationer begyndte – var tilstrækkelig for Menneskeandens jordiske Udvikling. Men nu skal Spørgeren ikke straks udbryde: »Jamen det er jo en himmelraabende Uretfærdighed!« Thi dette er ikke paa nogen Vis uretfærdigt, fordi en fuldkommen Retfærdighed ligger til Grund for denne Bestemmelse. Det maa erindres: at Individet staar fuld-

kommen frit med Hensyn til: om det vil lade sig paavirke af Mørke og Synd eller ej. Det maa erindres: at ethvert Menneske – som ofte sagt – ledes gennem sin Samvittighed. Og havde Menneskene – i den omtalte Periode – fulgt Samvittigheden og hverken ladet sig lokke af eller lede af de selvinkarnerede Ældste, havde der selvsagt ikke været nogen Grund til, at Inkarnationsrækken skulde forøges. Thi da havde Menneskene ikke forbrudt sig i den overvældende Grad, som de har gjort. (Enhver henvises til at studere Verdenshistorien lige fra den kendte Oldtid og op til Nutiden. Thi Verdenshistorien giver Udtryk for de skiftende Slægtleds Ugerninger og Forbrydelser.) Men da Menneskene er lette at lokke, lette at lede af Mørkets Repræsentanter, maa de ogsaa fuldtud sone, hvad de har syndet. Thi de havde ikke behøvet at gaa Mørkets Veje, de kunde – **hvis de havde villet** – have valgt Lysets Veje. – Men naar engang – om Aarmillioner – Soningen er fuldbyrdet, **thi Balance skal der være efter Guds Love**, da er det muligt, at Inkarnationsrækkerne atter kan afkortes. Og da de af Ardor inkarnerede Ældste om nogen Tid helt vil være fjernet fra Jorden, vil Menneskene, efter som Tiderne skrider, sandsynligvis faa bedre jordiske Kaar og Forhold at leve under og at sone under, end hvis de Ældste vedblivende kunde fortsætte deres ulovlige Inkarnationer.

I Supplement I No. 36, Afsnit 2 staar: ». . . . og da Menneske-aandens Inkarnationsrækker i Fremtiden bliver større end hidtil, vil Udviklingen paa Lysets Kloder blive kortere for disse Aander, end for de Aander, der er løst fra Jordelivene, og som nu lever paa Lysets Kloder«. Aarsagen hertil er selvfølgelig den: at disse først nævnte Aander – gennem de talrige Genfødsler – lærer mangt og meget at kende, som var ukendt paa Jordkloden, da de tidligere løste Aander gennemlevede deres jordiske Lære- og Udviklingstid. –

10.

Ordet i de Former, der kendes af os, er af jordisk Oprindelse. (»Vandrer mod Lyset« pag. 3, Afsnit 3.) Benytter oversanselige Væsener da ikke et hørligt Sprog til Sang og Tale? I bekræftende Fald taler da alle aandelige Væsener samme Sprog?

Alle aandelige Væsener kan benytte et hørligt Sprog til Tale og Sang; men alle kan tillige anvende Tanken som »Korrespondance-middel« baade paa korte og paa uhyre lange Afstande.

Det Sprog, som Gud, Hans Tjenere og Hans først skabte Børn – de Ældste og de Yngste – anvendte og anvender indbyrdes, er

meget forskelligt fra de jordiske. Nøjere Oplysninger herom vil ikke blive givet.

Menneskeaaenderne i Sfærerne taler de jordiske Sprog, som de er fortrolige med, men de kan tillige, hvis de ønsker det, meddele sig til hverandre ved Hjælp af Tanken. De kender intet til det Talesprog, der benyttes af Gud, Hans Tjenere og af Hans først skabte Børn. Naar disse »taler« til Menneskeaaender, er Tanken som Regel Meddelelsesmidlet, eller ogsaa anvendes det Sprog, som den paagældende Aand, der tales med, kender fra sit sidste gennemlevede Jordeliv. (Se om Guds Talen til Menneskeaaender i Sfærerne, »Vandrer mod Lyset« pag. 170, Afsnit 3–4. –)

Naar Menneskeaaenderne er løst fra de jordiske Inkarnationer for at fortsætte Udviklingen i de fjerne oversanselige Verdener, vil de ogsaa dér faa Kendskab til det »guddommelige Sprog«. **Og saaledes vil alle Guds Børn, naar de engang er samlede i Faderens Rige, tale det samme Sprog.** Men de vil tillige kunne benytte Tanken, og, hvis de ønsker det, de engang anvendte jordiske Sprog til indbyrdes Samtale. –

11.

De Yngste lærte Menneskene at tale. (»Vandrer mod Lyset« pag. 18, Afsnit 2.) Hvorfor er Sprogene da saa forskellige og saa indviklede i grammatisk Henseende?

Kan det fra oversanselig Side meddeles Menneskene, om de som fælles Hjælpesprog bør indføre et Kunstsprog eller et af de bestaaende Sprog?

Da nogle af de Yngste levede deres første Jordeliv, knyttede til de af Ardor skabte Menneskelegemer, stod de med Hensyn til Intelligens uendelig lavt. For at de Yngste kunde sættes i Stand til at leve og færdes blandt Urtidens Menneskedyr, maatte deres mægtige Intelligens nedsættes og begrænses til det mindst mulige. Det aandeligt livgivende Baand, der korresponderer mellem den psykiske og den fysiske Hjerne, sattes derfor kun i Berøring med nogle faa skarpt afgrænsede Centre i disse Yngstes psykiske Hjerne. De første Forsøg i sproglig Retning maatte saaledes blive i høj Grad famlende, svage og mangelfulde. Og da disse Yngste var inkarnerede paa forskellige Steder af Jordkloden, ofte langt fra hverandre, kunde der umuligt være nogen indbyrdes Korrespondance mellem disse Menneskehedenens første Førere. Enhver maatte derfor – ledet af Skytsaanden – tænke og handle ud fra sin egen medbragte Intelligens. Det var saaledes ganske ugørligt at danne og opbygge en Taleform, der kunde være fælles for alle Mennesker. Da imidlertid de Yngste,

ved de jordiske Genfødsler, bestandig fik det livgivende Baand indflettet med flere Centre i den psykiske Hjerne, steg deres menneskelige Intelligens for hver Gang med nogle faa Grader. Derved blev de i Stand til at udvide deres Medmenneskers aandelige Horizont, de opnaaede større Talefærdighed, formaaede at skabe nye Ord, at forme en bedre Sætningsbygning, at udfinde nye Betegnelser, o. s. v. Men det gik uendelig langsomt, famlende og vaklende. Bestandig byggedes der videre paa de engang anlagte men forskellige Former for Talesprog. Senere hen, da Menneskenes Intelligens for Alvor begyndte at vaagne, tilførte ogsaa Menneskene selv – indenfor hvert Folkeslag – det af dem anvendte Sprog nye Ord, nye Betegnelser for Brugsgenstande, Dyr, Planter, Naturfænomener, o. s. v., o. s. v. Endnu senere begyndte de diskarnerede Ældste, gennem deres Tankepaavirkning, at blande sig i det, som de Yngste lærte Menneskene, hvorfor de Ældstes Tanker ogsaa satte Spor i de forskellige Sproggrupper. Under de mange og lange Vandringer fra Sted til Sted i Menneskehedens Urtid, i den forhistoriske og i den ældre historiske Tid, laante Menneskene atter og atter Ord og Betegnelser fra hverandres Taleformer, optog det laante i deres egne og byggede i mange Tilfælde videre paa Laanet.

Og da de Ældste c: 12000 Aar f. Kr. inkarnerede sig paa Jorden, tilførtes der – gennem disse Personligheders mægtige Intelligens – flere af de da anvendte Sprog adskillige Forbedringer, Udvidelser og grammatiske Regler. Og i Aartusinders Løb byggedes der videre paa de Ældstes Grundlag eller paa de Ældstes Nyskabelser i sproglig Retning. De mange Nationers og Folkeslags Former for Tale er saaledes ikke skabt paa een Gang. De er alle langsomt udviklede gennem Tiderne fra svage, famlende og usikre Forsøg paa at bygge en Bro mellem de menneskelige Individuer indbyrdes. En Bro, ad hvilken Tanken kunde vandre frem i Ord, der kunde samles til Sætninger og klinge i lydelig Tale og saaledes delagtiggøre andre i Individets Tanker og Følelser, tolke dets Glæder, Sorger, Lidenskaber og Smerte. –

Menneskene maa selv afgøre, om det er formaalstjenligt eller ønskeligt at anvende et Kunstsprog som et for alle Nationer fælles Meddelelsesmiddel, eller om et af de levende, bestaaende Sprog bør anvendes. –

Man har forundret sig over, at Ardor bruger en ældre Tids Sprog, navnlig Flertalsformer for Udsagnsordene. Er det fordi Ardor har været mest fortrolig med dette Sprog, eller fordi Sproget derigennem fik en mere højtidsfuld og Bibel-lignende Klang?

De gamle Taleformer har Ardor anvendt, ikke for at give sin Beretning en Bibel-lignende Klang, men for at gøre den mere højtidsfuld, idet disse gamle Former klinger langt højtideligere end de nu anvendte Enkeltalsformer, særlig naar det gælder Højtlesning.

Selvfølgelig kunde han have formet sin Beretning efter den nu gængse Sprogbrug, men da han ønskede at give den et personligt Præg, ønskede at vise, hvor skønt det danske Sprog kunde formes og kunde klinge, naar en højtudviklet aandelig Intelligens stod bag det givne, formede han sin Beretning saaledes, som den foreligger.

At sammenligne Sproget i Ardors Beretning med Bibelens vil ikke falde heldigt ud for det sidstnævnte Værks Vedkommende. Hele Ardors Beretning, fra det første Ord til det sidste, er givet i en skøn, malende, billedlig Form. (Dette kan ingenlunde siges om Bibelen, der er et i høj Grad uensartet og sammenflicket Værk.) Særlig de første Kapitler i Ardors Beretning er givet saaledes, at ethvert blot nogenlunde poetisk betonet Menneske ikke alene vil glædes over det enestaaende skønne Sprog, men tillige klart, for sit indre Øje, i Billeder vil kunne »se« det, hvorom han beretter. Efter som han naar ind paa historisk Grund, bliver hans Sprog mindre bundet, mere fortællende uden dog at miste det for ham karakteristiske Ordvalg eller den for ham karakteristiske Sætningsbygning.

Naar danske Litterater og Sprogkendere engang i Fremtiden indgaaende vil beskæftige sig med »Vandrer mod Lyset«, vil dette Værks skønne, poetiske Form først ret blive forstaaet af Menigmand; thi det er ikke enhver givet – uden Fingerpeg – fuldtud at fatte dette Værks Skønhed i sproglig Henseende. –

Kristus har, for muligvis derigennem at blive kendt, som den han engang var – Jesus af Nazareth – givet sin Tale et Præg af den Sprogform, der anvendes i det ny Testament. Men en opmærksom Læser vil meget hurtig se, at Kristi Tale i Form og i Ordvalg er langt mere poetisk betonet, end det ny Testament er. Hans Tale er myndig, skøn og klangfuld i oratorisk Henseende og staar paa alle Punkter højt over det ny Testaments ret vulgære Taleform.

Men man kan ikke vente, at Folk i al Almindelighed vil kunne dømme om »Vandrer mod Lyset«s Skønhed i sproglig Henseende;

engang vil dog Værket ogsaa paa dette Punkt fuldtud blive anerkendt, og dette vil ske, naar Tidsaanden er moden til at forstaa og til at anerkende »Vandrer mod Lyset«s **enestaaende Betydning for den hele Menneskehed.** –

13.

Man har spurgt om, hvorfor »Vandrer mod Lyset« ikke blev givet paa et Verdenssprog som Engelsk, hvor Værket uden Oversættelse kunde forstaaes af mange flere Mennesker. Er Grunden til Værkets Fremkomst i Danmark af samme Art som Grunden til, at Jesus blev sendt til Jødeland?

Da Gud i sin Tid inkarnerede en Skare af de Yngste – baade mandlige og kvindelige – for at de kunde være menneskeliggjorte Hjælpere for Kristus i hans specielle Arbejde med at vinde Årdor tilbage, blev disse inkarneret i alle civiliserede Samfund Jorden over. Men foruden mange andre Hensyn maatte der ogsaa tages Hensyn til Årdors Æteroptegnelser, hvoraf nogle netop i den Tidsperiode, i hvilken disse inkarnerede Yngste skulde yde deres Hjælp ved Kristi vanskelige Gerning, stod meget truende i det menneskelige Livs Horizont. Vi hentyder her til den saakaldte Verdenskrig, der var planlagt og forudbestemt af Årdor – men som fremkaldtes til Virkelighed gennem Menneskers Initiativ. Og da Gud saa, at der var en Mulighed – om end kun svag – for, at Danmark kunde bevare sin Neutralitet, sendte Han til dette Land nogle af de Yngste, som i tidligere Inkarnationer havde vist sig at være særlig skikkede til at lade sig lede gennem »Samvitighedens« Stemme. Og blandt disse lykkedes det Kristus at finde den fornødne Støtte¹. Derfor blev »Vandrer mod Lyset« og de dertil hørende Værker givet paa det danske Sprog. Men med det Kendskab, som Nutidsmennesker sidder inde med til de forskellige Nationers Sprog, vil det ikke blive saa vanskeligt at faa Værkerne oversat af dertil egnede Mennesker, saa at Kendskabet til dem med Tiden kan blive universel, blive et Fælleseje. –

¹) Da disse Yngste kun skulde være jordiske Hjælpere for Kristus i hans specielle Op-gave, blev de inkarnerede paa en saadan Maade, at deres menneskelige Personlighed kun stod nogle faa Grader over den fremskredne Menneskeands Niveau. –

Hvorfor er »Vandrer mod Lyset« opbygget over Spørgsmaal, der er stillet fra menneskelig Side? Havde det ikke været nemmere for de aandelige Intelligenser at skabe Værket ud fra deres Kendskab til de Sandheder, der kunde være af Betydning for Menneskeheden?

Der kan svares baade Ja og Nej til dette Spørgsmaal.

Det vilde have været en uhyre Lettelse, hvis de aandelige Intelligenser havde maattet handle saaledes. Men hvis Værket var blevet fremstillet alene fra oversanselig Side, vilde der have frembudt sig en meget stor og antagelig uovervindelig Vanskelighed, ved at faa det »omstillet« til den jordiske Verden. Den eneste Maade, paa hvilken dette muligvis kunde være udført, er denne: Vor Medarbejder paa Jorden maatte da – under talrige natlige Søvnfrigørelser¹ fra sit menneskelige Legeme – Side for Side have lært Manuskriptet udenad. Og, Side for Side, maatte de aandelige Intelligenser de paafølgende Dage have reproduceret det udenad lærte fra Medhjælperens psykiske Hjerne til den fysiske. Altsaa den samme Fremgangsmaade, som i sin Tid blev anvendt af nogle »afdøde« danske Digtere ved Gengivelsen af de Digte, der blev samlet i »Hilsen til Danmark« som et Bevis paa: **at de „døde“ levede og kunde sende en Hilsen til deres sidste Fædreland og dets Befolkning.** Men vilde den første Del af Arbejdet – Fremstillingen, Opbygningen af »Vandrer mod Lyset« – have været særdeles let for de paagældende diskarnerede aandelige Intelligenser, saa kunde de mange natlige Søvnfrigørelser¹ blive til stor Skade for den jordiske Medarbejder, ligesom Reproduceringen fra den psykiske til den fysiske Hjerne vilde have været meget vanskelig, muligvis ganske udførlig. Og da det drejede sig om saa mange betydningsfulde Sandheder og vigtige Forklaringer, der skulde gengives nøjagtig, som de forelaa i de sfæriske Manuskripter, var det for risikabelt at begynde paa en Arbejdsmetode, som, efter al Sandsynlighed, ikke kunde gennemføres. Men gøre Rede for disse mange og store Besværligheder, det kan vi ikke, vor Redegørelse vil dog ikke blive forstaaet. Vi kan kun erindre om: at Hjernevævet i den menneskelige Hjerne altid med Aarene vil miste en Del af den oprindelige Elasticitet, saaledes, at der i dette specielle Tilfælde sikkert var fremkommet adskillige »Huller« i Manuskriptet ved dets Overføring fra den jordiske Medarbejders psykiske Hjerne til den fysiske. Og da det er meget tvivlsomt, om der kunde tilføres de afslappede fysiske Hjerneceller og -Centre ny og nødvendig Elasticitet, saa at de eventuelle »Huller« i Manuskriptet kunde udfyldes ved at gentage Reproduktionen af de

¹) Se Efterskriften til »Vandrer mod Lyset« pag. 321, Afsnit 2. –

manglende Sætningsdele eller Afsnit, maatte der dog være anvendt en anden Fremgangsmaade for disse Afsnits Vedkommende. Men i saa Tilfælde var der kun »Tankediktagen« at ty til, d. v. s. den Fremgangsmaade, der, for største Delen, blev benyttet ved Værkets Fremstilling i det danske Sprog, altsaa: den inspiratoriske og intuitive Fremgangsmaade. (For øvrigt henvises til Efterskriften i »Vandrer mod Lyset«.)

Men der er endnu en Side af Sagen, som der maa tages Hensyn til, nemlig denne: Var det lykkedes at overføre Værket til den menneskelige Verden efter et af aandelige Intelligenser udarbejdet Forbillede, da kunde Menneskene med Rette sige: hvad skal vi egentlig med dette Værk? Vi har saamænd nok af »Aabenbaringer«, lad os bare være fri for mere af den Art, o. s. v. – Dette paapegede Gud overfor de Yngste, der af Ham var udset til at skabe »Vandrer mod Lyset«. Han sagde derfor til dem: »Led eders jordiske Medhjælper og hendes nærmeste Venner ind paa Spørgsmaal af religiøs, etisk, videnskabelig og filosofisk Art. Sig til dem, at de inden for disse Rammer maa spørge om alt det, som de mener kan være af Interesse for dem og for deres Medmennesker. Thi da kan I give dem Svar paa det, som de spørger om; thi da kan de faa Svar paa det, som de mener er nødvendigt at vide Besked om; da kan Menneskene faa Løsning paa nogle af de Gaader, som de i Aartusinder og mere har grundet over uden at finde den rette Løsning paa«. Efter Guds Ønske blev det saaledes overladt til nogle enkelte Mennesker at stille Spørgsmaal, hvorover »Vandrer mod Lyset« kunde formes og udarbejdes af de dertil udvalgte aandelige Intelligenser. Men det blev tillige i videste Maal overladt til disse Intelligenser, at lede de udpegede Mennesker ind paa – i hvert Tilfælde – de nødvendigste Spørgsmaal. Ingen har derfor Ret til at sige: Værket vedkommer ikke os Mennesker, det indeholder ikke det, som vi har Brug for at vide, det giver langt fra de Oplysninger, som interesserer os, det hele er ganske betydningsløst, vore egne Fortolkninger er meget bedre, o. s. v. Thi det, som nu er givet Menneskeheden – gennem Ardor og flere af de diskarnerede Yngste, **er netop Svar paa det, som der er spurgt om fra menneskelig Side.** Og de, der har stillet Spørgsmaalene, viser – gennem disse Spørgsmaal – at de staar som Repræsentanter for den Del af Menneskeheden – ganske vist kun en mindre Del – hvis aandelige Standpunkt er højere end Gennemsnitsmenneskets. Det vil altsaa sige: at kun faa Mennesker – faa i Forhold til Jordens Indbyggerantal – vil være i Stand til fuldtud at forstaa de givne Svar. Men den øvrige, den største Del af Menneskeheden kan engang i Fremtiden, gennem talrige Inkarnatio-

ner, naa til at indtage samme aandelige Stade, **hvis alle vil følge det givne „Budskab“.**

Ved det Tidspunkt, da vor jordiske Medarbejder udtalte: at nu havde hun og hendes Kreds intet mere at spørge om, blev Værket foreløbig afsluttet. Men da Gud havde set, at der endnu var mangt og meget, som kunde være af Betydning for Menneskeheden, og som ikke var bleven belyst, fordi intet Spørgsmaal var stillet i saa Henseende, besluttede Han at udvide det givne Værk med eet Supplement, eventuelt med to Supplementer. Gud gav derfor nogle af de Yngste den Opgave – i et nærmere fastsat Aaremaal – at lede de Mennesker, der sluttede sig til »Budskabet«, eller som viste Interesse for det, ind paa at stille skriftlige eller mundtlige Spørgsmaal til vor jordiske Medhjælper, for derefter – gennem disse Yngstes Inspiration og hendes Intuition – at besvare dem. Disse Yngste blev saaledes Medhjælpere for den aandelige Leder, der var givet vor jordiske Tolk eller Oversætter.

Saaledes er Supplement I og II ligeledes byggede op over Spørgsmaal fra Mennesker. Kun Tillæget til Supplement I blev – efter Guds Ønske og Anvisning – udelukkende givet fra oversanselig Side¹, fordi det ikke lykkedes, inden Supplementets Afslutning, at lede nogen ind paa at stille Spørgsmaal, der direkte angik det seksuelle Liv. –

Saaledes er der arbejdet Haand i Haand af diskarnerede aandelige Intelligenser og af Mennesker. Og saaledes vil der blive arbejdet, indtil den Stund indtræder, der af Gud er sat som den yderste Grænse for det Aaremaal, der er givet til eventuelle Besvarelser af Spørgsmaal angaaende aandelige, sfæriske og jordiske Forhold. – Men kan vi fremskaffe de endnu manglende Spørgsmaal og besvare dem, inden den af Gud fastsatte Tid er naaet, da bliver Værket endelig afsluttet uden yderligere Tilføjelser. –

15.

Da nogle mener, at Sprogbehandlingen i Kommentaren til »Vandrer mod Lyset« og i »Spørgsmaal og Svar« ikke er ganske ens, spørges der: om det er den samme Intelligens, der har givet begge Dele, eller om de skyldes forskellige Intelligenser?

For at kunne besvare dette Spørgsmaal maa vi gaa tilbage i Tiden til den Stund, da »Forsoningslæren og Genvejen« blev sluttet. Med

¹) Paa samme Maade som f. Eks. Guds Tjeners Tale i »Vandrer mod Lyset« samt Kristi og Ignatius Taler i »Forsoningslæren og Genvejen«. Bag disse Taler staar ingen Spørgsmaal fra menneskelig Side. –

dette Skrifts Afslutning var Løftet til vor jordiske Medarbejder om en Gave bestaaende af »tre gyldne Frugter«¹ opfyldt. Men, som det er meddelt i Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal, fandtes der endnu en Del væsentlige Problemer, der burde klarlægges, for at Menneskene kunde faa et fyldigere Billede og en fyldigere Forstaaelse af de oversanselige Forhold samt af de Forhold, der ligger til Grund for Menneskeaaendens individuelle Personlighed. Ligeledes fandtes i »Vandrer mod Lyset« Besvarelser, som, ud fra nye Spørgsmaal, eventuelt kunde uddybes og udvides og saaledes hidføre en klarere Forstaaelse af det alt givne. Vor Fader udvalgte da – som tidligere sagt – nogle af de diskarnerede Yngste til at være Hjælpere for vor jordiske Medarbejders aandelige Leder. Og Han paalagde dem ved de Midler, der stod til deres Raadighed, at fremkalde de manglende Spørgsmaal hos de Mennesker, som sluttede sig til »Vandrer mod Lyset« og som forstod dette Værks Betydning. Fristen for Spørgsmaalenes Besvarelse blev, med vor jordiske Medarbejders Billigelse, sat til at vare saa længe, som hendes Jordeliv varede – længere kunde den jo ikke blive. Men saafremt det maatte lykkes i en kortere Tid at fremkalde og besvare de manglende Spørgsmaal, vilde Arbejdet blive endelig afsluttet, hvorved al fremtidig Besvaren af eventuelle andre Spørgsmaal vilde ophøre, selv om vor Medhjælperes Jordeliv endnu ikke var endt.

Da »Vandrer mod Lyset« samt »Forsoningslæren og Genvejen« blev givet, var de aandelige Intelligenser til Stede i vor Midlers jordiske Hjem. Usynlige for hende stod vi hver især ved hendes Side og gav det, der skulde gives, ved Hjælp af vor Tanke – men Tankeord og Tankesætninger **var formede i det danske Sprog.**² Sprogbehandlingen var saaledes direkte Udtryk for de til Stede værende aandelige Intelligensers individuelle Personlighed. Men denne intensive og koncentrerede Arbejdsmaade kunde selvfølgelig ikke anvendes for de senere tilkommende Spørgsmaals Vedkommende, fordi disse Spørgsmaal, af de udvalgte Yngste – den aandelige Leders Hjælpere –, skulde fremkaldes i flere forskellige Menneskers Tanke, førend de kunde besvares af den aandelige Leder. Vor Fader oprettede da **en direkte aandelig radiofonisk Forbindelse mellem vor Midler og hendes Leder.** Hvor han end opholdt sig i de aandelige³ eller i de sfæriske Verdener, vilde han saaledes til alle Tider være i Stand til at besvare de – gennem Midleren – stillede Spørgsmaal. Svarene blev som sædvanlig givet pr. Tanke – **men i**

¹) Se »Nogle psykiske Oplevelser« pag. 26.

²) Enkelte Afsnit af Værkerne maatte vor Midler dog lære udenad under natlige Søvnforhold; se Efterskriften til »Vandrer mod Lyset«. –

³) Lyskloderne, hvor de fra det jordiske Liv løste Menneskeaaender lever. –

det „guddommelige Sprog“¹. Naar den aandelige Leders Tankemeddelelser naaede vor jordiske Medarbejders psykiske Hjerne, omsatte og omsætter hendes Tanke² ganske mekanisk de givne Ord og Sætninger til det danske Sprog. Og paa Grund af denne „Oversættelse“ er der fremkommet mindre Afvigelser fra Sprogbehandlingen i Kommentaren, der blev givet i hendes Modersmaal². –

16.

Saafermt hele Menneskeslægten fulgte den i Tillægget til Supplement I antydede Udvej og undlod at avle Børn – logisk vil der jo intet være til Hinder for at tænke sig en saadan Mulighed – hvorledes vilde det saa gaa med Rein-karnationsloven? Den maatte jo strande og dermed Menneskeslægten's Udvikling ad den Vej standse?

En Opfordring til Børnebegrænsning er ikke det samme som en Befaling om: ikke under nogen Omstændigheder at maatte sætte Børn i Verden. I Spørgsmaalet fremsættes den Anskuelse: at der logisk set intet vil være til Hinder for at tænke sig den Mulighed, at hele Menneskeslægten vilde ophøre med at avle Børn paa Grund af den i Supplement I værende Henstilling til Menneskene om en Børnebegrænsning. Kan man ærlig talt kalde dette en logisk Tanke? Vi mener Nej! 1) Fordi det glemmes at tage Individets Trang til at have Børn, Trang til at give sin Kærlighed til Væsener af sit eget Kød og Blod med i Betragtning. Thi denne Trang kan ikke udryddes af Menneskeslægten ved et Magtsprog, endsige ved en Henstilling om Børnebegrænsning. Dette er ganske udelukket. 2) Dernæst glemmes det at tage de vilde Folkeslag med i Beregningen, glemmes f. Eks. at regne med den kinesiske Races Millioner af uciviliserede Mennesker, o. s. v. 3) Ligeledes regnes der ikke med den hvide Races Selvopholdelsesdrift. Thi denne Race har sikkert ikke godvillig i Sinde at udrydde sig selv til Fordel f. Eks. for den gule Race.

Altsaa: Gud forlanger ikke af Menneskene, at de under ingen Omstændigheder maa sætte Børn i Verden, da et saadant Forlangende i høj Grad vilde være i

¹) Se om dette Sprog i Supplement II Spørgsmaal Nr. 10. –

²) Selv om de fremsatte Tankemeddelelser blev givet i det danske Sprog, kan der dog findes Tilfælde – f. Eks. naar der foreligger Synonymer – hvor Midlerens Tanke tager det i den psykiske Hjerne nærmest liggende Ord og anvender det under Gengivelsen af »Tankedik-taten«, selv om et andet Ord blev benyttet af Meddeleren og derfor var mere brugbart end det af Midleren valgte. Dette kan ske, hvad enten »Tankedik-taten« gives i det danske eller i det »guddommelige Sprog«. –

Strid med Guds Kærlighed til sine Børn og i Strid med Hans Retfærdighedssans. Men Han kræver: at intet Menneske maa avle flere Børn, end det er i Stand til fuldtud at forsørge. **Og dette Krav er absolut berettiget.**¹ –

17.

Man kunde tænke sig Børnebegrænsningen praktiseret paa en saadan Maade, at Menneskeslægten med Tiden vilde uddø. Hvorledes vilde man fra Guds og de Yngstes Side se paa en saadan Eventualitet eller paa en stærk Formindskelse af Antallet af Mennesker paa Jorden?

En stærk Formindskelse af Antallet af Mennesker paa Jorden vilde kun følges med Glæde baade af Gud og af Menneskehedens Foregangsmænd – de Yngste. Thi en saadan Formindskelse vilde i alle Maader skabe bedre Kaar og Tilstande for Menneskeheden. At Menneskeslægten paa Grund af Børnebegrænsning skulde gaa sin Undergang i Møde, er der sandelig ingen Fare for i de første mange, mange Tider. Men skulde det vise sig, at der engang i Fremtiden virkelig blev Tale om en saadan Uddøen, da behøver dette Spørgsmaal paa ingen Maade at bekymre Menneskeheden, thi Gud skal sikkert vide at finde de nødvendige Udveje til, at Menneskeandernes Udvikling og Opdragelse vedblivende kan fortsættes efter Hans Planer og Ønsker. Og denne eventuelle Fortsættelse vil da blive af en saadan Art, at den absolut ikke vil skabe uretfærdige Forhold med Henblik paa de Menneskeaaender, der, til dette Tidspunkt eventuelt indtræder, har gennemgaaet deres jordiske Udvikling. –

18.

Nogle vil finde en Uoverensstemmelse mellem »Vandrer mod Lyset« pag. 309, hvor Skilsmisse nævnes som »det allersidste Middel, der bør gribes til«, og den i Supplementet anbefalede lette Adgang til Skilsmisse. Bør det forstaas saaledes, at det første stadig gælder som det moralske Krav, og at den lette Adgang til Skilsmisse kun kræves, fordi Friheden styrker Ansvarsfølelsen, og for at lette Skilsmissen i de absolut berettigede Tilfælde?

Den Sætning – i »Vandrer mod Lyset« – der hentydes til i ovenstaaende Spørgsmaal: angaaende Skilsmisse mellem Ægtefolk

¹⁾ Se endvidere Besvarelsen af næste Spørgsmaal. –

som det sidste Middel, der bør gribes til, skal ikke forstaaes som et moralsk Krav, men bør betragtes som en Norm for Ægteskabet, et Maal, som alle Ægtefolk bør stræbe efter at naa til. Det, som siges i »Vandrer mod Lyset«, er saaledes **Idealet** for de menneskelige Ægteskaber. Men dette Ideal peges der ogsaa paa i Supplement I pag. 106, Afsnit 1. – Menneskene kan virkeliggøre dette Ideal, og det er virkeliggjort i talrige Ægteskaber baade i Fortid og i Nutid. Men saa længe som Mennesker bindes gennem rigoristiske Bestemmelser for en Ægtepagts Opløsning, saa længe Ægteskabet betragtes som et Sakrament, og saa længe det i al Almindelighed betragtes som en Skam at søge ægteskabelig Skilsmisse, kan Gennemsnitsmennesket ikke naa frem til at virkeliggøre dette Ideal. Mennesket bør ogsaa her staa frit i sit Valg med Hensyn til en Opløsning eller til en Fortsættelse af Ægteskabet. Jo vanskeligere det er at opnaa Skilsmisse, desto mere tyngende vil det »ægteskabelige Aag« blive enten for den ene Part eller for begge Parter. Thi det maa ikke glemmes, at Gennemsnitsmennesket endnu i mange, mange Henseender staa saa lavt, at det er ganske urimeligt at baste og binde det gennem rigoristiske Bestemmelser for Ægteskabets Opløsning. Kun Vrede, Had og ondt Sind kommer ud af den Art Bestemmelser. Mange Ægtefolk, der kunde have opnaaet et lykkeligt og fredeligt Samliv med en anden Fælle end den først valgte, er forsumpet i Livet, er gaaet helt til Grunde baade i moralsk og i aandelig Henseende, fordi Ægteskabet betragtedes som et Sakrament, fordi dets Opløsning betragtedes som en Skam, eller fordi den ene Part krampagtig holdt fast ved sin »Ret«. Mennesket – særlig Manden – maa se at komme bort fra den ældgamle Betragtningssmaade: **at Ægtefæller er hinandens Ejendom. Thi efter Guds Love har Manden ingen Ejendomsret over Kvinden, lige saa lidt som hun har det over Manden.** Begge Parter skal staa lige frit overfor hinanden – men kan de ikke det, maa de langt hellere skilles, først og fremmest hvis der er Børn i Ægteskabet. Thi Børnenes aandelige Habitus kan forringes i en betydelig Grad, hvis de bestandig skal være Vidner til Forældrenes Strid og Skændsmaal.

Spørgeren har Ret i: at den absolutte Frihed i de ægteskabelige Spørgsmaal styrker den enkeltes **Ansvarsfølelse**, og Ret i: at en let Adgang til Skilsmisse bør kunne kræves **i alle berettigede Tilfælde.** –

Mange vil sikkert ogsaa finde en Modsætning mellem det ofte fremsatte Krav om Renhed og den i Supplementet anbefalede lette Adgang til præventive Midler. Bør man forstaa det saaledes, at Afholdenhed – ogsaa indenfor Ægteskabet – er at foretrække, naar den kan forenes med legemlig og sjælelig Sundhed?

Den lette Adgang til præventive Midler skal ses ud fra Synspunktet: Børnebegrænsning. Thi efter Guds Love har Menneskene kun Ret til at give Livet til det Antal Børn, som de fuldtud kan forsørge og opdrage.

Renhedskravet har intet at gøre med Børnebegrænsning og intet at gøre med kønslig Afholdenhed. Og ingen Steder i »Vandrer mod Lyset« findes nogen Fordømmelse af den legemlige Forening. Denne Forening har det menneskelige Legemes Skaber een Gang for alle givet Menneskeheden, **som Basis for dens Formering**. Kønndriften og dens naturlige Udløsning maa tages med i det menneskelige Liv paa samme Maade som Legemets øvrige Funktioner. Mennesket kan saaledes ikke undlade at indtage Næring, selv om dette kan være en uæstetisk Foreteelse, med mindre det ønsker at udsætte sig for Sultedøden. Og det kan ikke i Legemet tilbageholde de Affaldsstoffer, som normalt skal udskilles. Thi handler Mennesket mod Naturens Orden, da ødelægger det simpelthen sit Legeme – selv om der handles ud fra tilsyneladende æstetiske Synspunkter. Det er nødvendigt for enhver at respektere sit Legemes forskellige Krav og Funktioner, det er kun af det onde at ville se bort fra dets naturlige Indstilling, den Indstilling, som det i de jordiske Tidens Morgen har modtaget fra sin Skaber. Men alle kan – i Kraft af den Villie, som Gud har givet enhver – svække og forædle den Legemet iboende „dyriske“ **Kønndrift**. I Kraft af sin Villie kan Mennesket saaledes beherske og regulere det seksuelle Liv, saa at Individet ikke giver efter for Driften baade i Tide og i Utide. Thi søger Mennesket ikke at blive Herre over Driften, da kan den give sig Udslag baade i atavistiske Henseender og i unormale Handlinger, samt give sig Udslag i en for Individet forbryderisk Selvtægt.

Gud kræver saaledes ikke den legemlige Afholdenhed opstillet som Udtryk for »Renhed«. Thi et saadant Krav er ganske absurd, set ud fra Menneskelegemets een Gang givne naturlige Indstilling. Men det, som Gud kræver af Mennesket, er: **Renhed i Sind og i Tanke!** Ogsaa hertil kan Villien anvendes. Thi i Kraft af sin Villie kan enhver rense Sindet og Tanken for alt det, som giver urene, amoralske og obscøne Tanker, Billeder og Forestillinger. Men de Mennesker, som er underkastet Afholdenhedstvang, f. Eks. gennem

Catholicismens Cølibatsløfter, har kun i meget sjældne Tilfælde rene Sind og rene Tanker. Thi i det skjulte oplever de – ofte ikke alene i Tanken, men ogsaa i Virkeligheden – det, som Cølibatsløftet nægter dem.

Kan Mennesket indenfor Ægteskabet udvise Afholdenhed, uden at dette skader den aandelige og den legemlige Sundhed – og begge Parter fuldtud er enige – da har Gud intet at sige hertil. **Men han opstiller ingen Sinde kønslig Afholdenhed som Udtryk for „Renhed“, hverken overfor gifte eller ugifte.**

Altsaa: Renhedskravet – efter Guds Love – er: **Renhed i Sind og i Tanke!** Men dette betyder ikke, at Mennesket skal tvinge sit Legeme til at give Afkald paa Kønsdriftens Udløsning. Det betyder: at enhver, i Kraft af sin Villie, bør søge at holde Legemets Drift indenfor de rette normale Grænser og ikke blive en Slave af Driften, saa at den leder den paagældende til at begaa utugtige, ukyske, atavistiske, unormale eller forbryderiske Handlinger.

Enhver maa saaledes følge sit Legemes Krav indenfor det, som Jeget og dets Samvittighed mener er de rette Grænser for Kønsdriftens Udløsning eller Ikke-Udløsning. –

20.

Hvorledes bør man rettelig forstaa, og hvor vidt rækker Betydningen af det gamle Bud¹: Du skal ikke bedrive Hor?

Det, som Betegnelsen Hor eller Horeri i gammeltestamentlig Betydning dækker over, er mange- og forskelligartede Foretelser. I den saakaldte 3die Mosebog Kap. 20, Vers 10–21 nævnes forskellige Forsyndelser og Forbrydelser mod Sædeligheden, begaaede dels udenfor, dels indenfor Ægteskabet. De Forsyndelser – indenfor Ægteskabet – som her omtales, og hvis Straffedomme opremses, maa først og fremmest bedømmes ud fra Datidens meget strenge Syn paa Mandens absolutte Ejendomsret over sin Kvinde eller sine Kvinder, samt bedømmes ud fra Datidens Syn paa det utilladelige og umoralske i nærbeslægtedes² kønslige Forbindelse.

Menneskenes umoralske, unormale, utugtige, atavistiske og forbryderiske Handlinger mod Sædeligheden var langt større og mere

¹) Selvfølgelig har Gud ikke skrevet de 10 Bud paa Lovens 2 Stentavler, som det gamle Sagn fortæller. De 10 Bud skriver sig fra Mennesker; ganske vist stod Guds Tanke bagved nogle af dem. F. Eks. bag det Bud, der siger: Du maa ikke ihjelslaa. –

²) Beslægtede baade gennem Fødsel og gennem Ægteskab. –

udbredt i de Tider, end det er Tilfældet i Nutiden. Hvorfor der, set fra menneskelige Synspunkter, maatte gives strenge Straffe for disse forskellige Arter af Sædelighedsforsyndelser og -Forbrydelser.

I nytestamentlig Betydning gøres ikke alene den gammeltestamentlige Synsmaade gældende; her kommer ogsaa et nyt Moment til, nemlig Jesu Ord¹: »I have hørt, at det er sagt: Du maa ikke bedrive Hor. Men jeg siger eder, at hver den, der ser paa en Kvinde, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte«.

Som tidligere sagt sluttede Jesus sig i mangt og meget til Essenernes Dogmer og Idéer. Han var dybt greben af Tidens Usædelighed og fandt, ud fra sin egen sædelige Renhed, at Essenernes Krav om kønslig Afholdenhed maatte være berettiget. Men han saa dybere end sine samtidige, han forstod, at ikke alene Gerningen var det afgørende, men at ogsaa det, der gik forud for Gerningen, det, som dannede Baggrunden for den, havde sin store Betydning, nemlig: Sindets Følelser og Tankens Begær. Her er Jesus saaledes inde paa det, som Gud kræver af Menneskene: **rene Tanker, rent Sind, rene Følelser!** Thi er Sind og Tanke rene, drages Mennesket ikke længer mod det urene, mod Utugt, mod kønslig Selvtægt, mod kønslige Forbrydelser o. s. v. Men Jesus forstod ikke: at selv om Mandens Begær kan vækkes ved Synet af en attraaværdig Kvinde, saa kan dette Begær dog være rent, saa kan hans Tanker og Følelser dog være rene.

Derfor: selv om Jesus her naaede et Skridt frem ved ogsaa at tage Sindet, Tanken, Hjertet med i Bedømmelsen af det, som Udtrykket Hor dækker over, saa naaede han dog ikke til **at kunne skelne mellem rent og urent Begær, mellem rene og urene Tanker.**

Hver Tid har sine Love for Utugt, Usædelighed og kønslige Forbrydelser. Hver Tid har sine Synsmaader paa disse Foretelser, men kun Gud alene kan afgøre, hvor dybt disse Sædelighedsforsyndelser og -Forbrydelser bundes i Egoets Sind og Tanker. Derfor kan der ikke fra oversanselig Side gives en nøjere Specificering af Begrebet Hor, der fuldtud kan gælde for alle Folkeslag og fuldtud gælde for alle Tider. Kun saa meget kan siges: at enhver først og fremmest maa udrense Tanke, Sind og Følelser, thi er det gjort, **da vil Mennesket² staa fast i sin Renhed overfor alle seksuelle Udskejelser, overfor alle unormale eller utugtige Foretelser i sædelig Retning.** –

¹) Matt. 5, V, 27–28. –

²) Her tales kun om det normale Menneske, men ikke om de sygeligt abnorme, der ikke er i Besiddelse af deres fulde Fornuft.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 4, Afsnit 18 staar: at Gud skabte Tusinder og atter Tusinder af skønne Skikkelser – aandelige Væsener – Englene. Senere hen i Værket tales om Menneskenes Skytsaander, og igennem de givne Oplysninger kan man se, at »Englene« i det mindste maa tælles i Millioner. Udtrykket: Tusinder og atter Tusinder bliver saaledes et meget vagt Talbegreb. Kan der ikke opgives en bestemt Talstørrelse paa Mængden af Guds først skabte Børn?

Nej! Den virkelige Talstørrelse vil ikke blive opgivet.

Da Ardor gav dette Afsnit af sin Beretning, vidste han – fra en Samtale med Gud – at denne Talstørrelse ikke maatte opgives. Men Gud gjorde ham tillige opmærksom paa: at da Antallet af Menneskeaaender staar langt, langt over Tallet af Guds først skabte Børn, maatte han anvende en Talstørrelse, der kunde paavise denne Forskel. Og dette har Ardor gjort, da han om »Englene« anvendte Udtrykket: Tusinder og atter Tusinder og om »Skyggerne«: Legioners Legioner. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 16, Afsnit 6.)

Her er dog kun Tale om »Skyggernes« Mængde sammenlignet med de Ældste og de Yngste – Guds først skabte Børn.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 16, Afsnit 7 fortæller Ardor, hvorledes Skyggerne blev forvandlet til Menneskeaaender, nemlig derved: at Gud gav dem en Gnist af sit eget flammende Væsen = Tanke og Villie. Men i Aarmillionernes Løb blev dette første Kontingent af Menneskeaaender atter og atter forøget gennem talrige Nyskabelser, hvorimod Antallet af Guds først skabte Børn eengang for alle var fikseret.

I Følge Guds Ønske vil der ikke blive givet flere Oplysninger om disse Forhold. Menneskene maa derfor nøjes med hver paa sin Vis at forestille sig den samlede Enhed af alle Guds Børn. Først naar Menneskehedens Pilgrimsgang til Guds Rige er endt, vil den eksakte Talstørrelse blive opgivet; thi den menneskelige Tanke er for svag og for lidet omfattende til at kunne omsætte dette Tal i levende Væsener. –

Skønt der – efter »Vandrer mod Lyset« – ikke længer findes jordbundne Aander, kan Spiritisternes Medier dog til alle Døgnetts Tider have Forbindelse med alle Arter af Aander. Men det kan da ikke tænkes: at de inkarnerede Ældste – under den natlige Søvnfrigørelse – kan paatage sig alle disse Manifestationer?

Spiritisternes Medier har som ofte meddelt ikke længer Forbindelse med »jordbundne Aander«, da den Art Væsener ikke længer findes paa det astrale Jordplan. De ægte Manifestationer skyldes derfor de inkarnerede Ældste under deres natlige Søvnfrigørelser samt en Del Menneskeaaander fra 5te og til Dels fra 6te Sfære. Men disse Menneskeaaander har ingen Tilladelse til at gæste Jordplanet, hvorfor de maa sone deres Ulydighed gennem en Inkarnation, der vil indtræde paa et langt tidligere Tidspunkt end den skulde efter normale Forhold¹.

En yderligere Forklaring paa ovenstaaende Spørgsmaal er denne: blandt Medierne findes adskillige, hvis aandelige Jeg repræsenteres af de Ældste. De talrige »Frigørelser« ved disse Ældstes ulovlige² Ekskursioner under Nattesøvnen har for manges Vedkommende bevirket, at Aandens Tilknytning til Legemet er bleven mer eller mindre slap i Aarenes Løb. Og da flere af disse Ældste under Jordelivet tillige virker som Medier (i spiritistisk Forstand) kan de samtidig optræde baade som Medium og som manifesterende »Aand« eller »Aander«. Det er endda ikke nødvendigt, at disse Medier er i Hel- eller Halvtrance. De kan godt være fuldkommen vaagne, tilsyneladende normale, fordi der stadig – om end svagt – foregaar en Korrespondance mellem den paagældendes Aand og dens menneskelige Legeme. Den Art Medier kan saaledes, som det synes, have Forbindelse med »flere forskellige Aander«. I Virkeligheden er det Mediets egen Aand, der løses fra Legemet og »frigjort« imiterer eller agerer forskellige Aander. Selv om Mediet i det daglige Liv synes at være tillidvækkende i sit Væsen, er dette dog ingen Garanti for, at hans (hendes) Udsagn om de mange aandelige Manifestationers Oprindelse er korrekt. Thi talrige Mennesker har en vis Evne til overfor andre at skjule – maskere – deres sande Væsen og derfor synes at være af en anden Støbning, end de virkelig er. I nogle Tilfælde er Mediet selv i god Tro, men i andre er vedkommende vidende om Bedraget. Imidlertid siger det sig selv, at saadanne ulovlige Frigørelser af den Aand, der normalt skal være fast knyttet til det synlige Legeme, i Længden maa virke slappende

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 232, Afsnit 3. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 274, Afsnit 3. –

paa Korrespondancen mellem Aandens psykiske og Legemets fysiske Hjerne. Fortsættes disse ulovlige Frigørelser i et længere Aaremaal, kan Resultatet blive: Sindssyge for en kortere eller længere Tid – muligvis for Resten af vedkommendes jordiske Liv.

Alle Medier, der optræder i Ly af Spiritismen, handler imod Guds Lov, hvorfor det ikke ofte nok kan gentages: **at intet Menneske – paa spiritistisk Vis – bør optræde som Bindeled mellem de „døde“ og de „levende“.** –

23.

I »Vandrer mod Lyset« staar pag. 169, Afsnit 1: at Menneskeaaandens Inkarnation maa ske frivilligt. Men i samme Værk pag. 232 nederst paa Siden staar: at de Aander, som mod bedre Viden og uden Tilladelse dertil vender tilbage til Jorden, vil for hver Gang dette sker faa et Tidsrum, der svarer til eet jordisk Aar, fradraget den Tid, der ellers er dem beskaaret til Hvile og Udvikling i Sfærerne. Hvorledes kan disse to Meddelelser harmonere med hinanden?

Indtil Foraaret 1918 skete Menneskeaaandens nye Inkarnationer saaledes, som det er meddelt i »Vandrer mod Lyset« pag. 168, Afsnit 5 til pag. 169, Afsnit 2. Men da der under Verdenskrigen blev Fare for, at et nyt Aandeproletariat kunde dannes paa Grund af Aandernes ikke tilladte, men hyppige Besøg paa Jordplanet, blev de Bestemmelser, som omtales pag. 232, vedtaget.

I første Instans skyldes disse Bestemmelser en Anmodning fra en talrig Skare af de Aander, som færdedes paa Jordplanet uden den nødvendige Tilladelse dertil. Disse Aander var i høj Grad trætte og forpinte af de stadig gentagne Jordbesøg, hvortil de blev – vi kan næsten sige – »tvunget« gennem Slægts, Venners og Mediers krævende Tanker og Ønsker. Flere Aander indsaa klart, at de ikke evnede at sætte deres Villie tilstrækkeligt fast imod den stærke »Jorddragning«, som de udsattes for. Og de henvendte sig derfor til Gud om at maatte modtage en effektiv Hjælp. For at stramme deres Villie op til en større Ydeevne, gav Gud da en midlertidig Lov for disse Væsener, der havde saa svært ved at holde sig fra at gæste Jorden. Og denne Lov blev sanktioneret af dem alle, skønt den gik ud paa: at hvert ulovligt Jordbesøg fradrog eet Aar af deres Hvile- og Læretid i Sfærerne. Gud valgte denne Fremgangsmaade, fordi Han vidste, at Udsigten til en afkortet Opholdstid i Sfærehjæmmene vilde bevirke, at de paagældende af al Evne vilde kæmpe imod den stærke jordiske Dragning. Og en saadan Villiesanspæn-

delse vilde da i de fleste Tilfælde resultere i, at de forblev i Sfærerne trods Slægts, Venners og Mediers krævende Tanker.

Denne Lovparagraf gælder saaledes kun de Menneskeaaender, som, skønt de véd at Jordbesøg ikke er tilladt, dog gæster Jordplanet. De véd i Forvejen, at de forsynder sig mod en Lovbestemmelse, og de véd, at Følgen bliver en tidligere Inkarnation end normalt, en Inkarnation uden nogen Forberedelse til det Jordeliv, der venter dem, en Inkarnation, der ikke vil bringe dem frem i aandelig Henseende. Med den Viden, som de sidder inde med, bliver det deres egen Sag, om de vil kolliderer med den omtalte Lovparagraf eller ej; **thi det drejer sig kun om en Villiessag**. Villien kan jo frit vælge mellem de to Alternativer: Jordbesøg uden Tilladelse dertil med paafølgende tidlig Inkarnation – eller en rolig Forbliven i Sfærehjemet med paafølgende Inkarnation til normal Tid. –

I de forskellige jordiske Samfund er Menneskene omgivet af alle Slags Love med dertil hørende Paragraffer, og dog er de frie Mennesker, indtil de paa en eller anden Vis forsynder sig mod Samfundets Love, hvilke Forsyndelser kan koste dem Friheden for en længere eller kortere Tidsperiode. I et civiliseret Samfund véd alle, at de ikke maa myrde, røve, stjæle o. s. v., o. s. v. Men naar Mennesket alligevel af egen fri Villie handler imod disse Love, maa det underkaste sig den Straf, der følger med Lovbruddet. Straffen er en naturlig Konsekvens af Menneskets Misbrug af den frie Villie. Og de Inkarnationer, som Menneskeaaenderne paadrager sig ved deres ulovlige Jordbesøg, kan kun betragtes som „**en midlertidig Fængselsstraf**“, d. v. s. en Soning fremkaldt ved deres Kollision med den ovenfor omtalte Lovparagraf. –

De Menneskeaaender, som virkelig er umyndige paa Grund af en lidet udviklet Villie, hjælper Gud paa en anden Maade; disse bliver holdt tilbage af en Barriere lagt henover Lysvejen til Jorden. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 232, Afsnit 2.) Barrièren blev lagt efter disse Væseners eget Ønske, da de i sin Tid henvendte sig til Gud om Beskyttelse mod den menneskelige, den jordiske Dragning.

Barrièren og den omtalte Lovparagraf er saaledes **kun midlertidige Foranstaltninger**, som engang i Fremtiden vil blive ophævet, naar Menneskene har lært: **at ingen maa paakalde de „døde“** – men der kan muligvis gaa Aarhundreder, førend dette kan opnaas til Fuldkommenhed. –

I Svaret til Spørgsmaal 6 i Supplement I staar der: »Daglig drages Tusinder af Menneskeaaender til Jorden, og daglig henter Lysets Aander de ulydige tilbage til Sfærehjemmene«. Hvorledes kan Mediernes kaldende Tanker saa let faa disse forholdsvist langt fremskredne Aander (fra 5te og 6te Sfære) til at begaa Lovbrud og overvinde den Hindring, som Lysbarrièren frembyder? Hvis man sammenligner det med jordiske Forhold, kan man dog ikke tænke sig, at Mennesker paa Grund af en Tankepaavirkning udefra vil rejse Hundreder af Mile for at begaa en Lovovertrædelse.

Den i Spørgsmaalet benyttede Sammenligning – mellem de sfæriske og de jordiske Forhold – kan ikke anvendes i dette specielle Tilfælde, fordi Tankepaavirkning fra eet Menneske til et andet gaar efter andre Love, end de Love, der ligger til Grund for Tankepaavirkning fra eet Menneske til en diskarneret Aand eller vice versa. I den jordiske Verden vilde derimod f. Eks. et afsendt Ciffertelegram eller en Telefonsamtale efter et aftalt Ciffersystem i mange Tilfælde virke paa samme Maade. Der findes tilstrækkelig mange Mennesker, der, ved en saadan Opfordring, vilde rejse Hundreder, ja Tusinder af Mile for at gøre sig skyldig i en Lovovertrædelse.

Er der Tale om Tankepaavirkning fra et spiritistisk Medium overfor diskarnerede Aander, maa det tages med i Betragtning: at disse Medier meget ofte er af de »Ældste«, hvis Tankekonzentration er uhyre stor sammenlignet med almindelige Menneskers¹. – Mange Menneskeaaender længes selv meget efter de paa Jorden efterladte Slægtninge og Venner. Disse lader sig derfor meget let drage tilbage til Jorden, til de jordiske Hjem eller til spiritistiske Séancer, sædvanligvis kun for at meddele: at de lever! Men andre kommer atter og atter, fordi hvert Jordbesøg forøger Længselen efter det jordiske Liv, og fordi Mørket paa Jorden faar større Magt over dem paa Grund af Besøgenes ulovlige Karakter. For disse Aander, der selv vil til Jorden, er Lysbarrièren² ikke nogen særlig vanskelig Hindring at overvinde. Derimod er den vanskeligere at besejre for de Aander, der drages til Jorden mod deres Villie; ofte naar de kun til den, betænker sig og vender tilbage til Sfærehjemmet. Men andre modstaar ikke Kaldet fra Jorden, naar det lyder fra et Medium, der er en af de Ældste. Og naar de staar foran Lysbarrièren bryder de igennem i Kraft af deres Villie². Det er sørgelige Tilstande for mange

¹) Angaaende Menneskers indbyrdes Tankepaavirkning henvises der her baade til »Vandrer mod Lyset« pag. 291, Afsnit 1–2 og til Supplement I, Spørgsmaal 1. –

²) Se om Lysbarrièren i »Vandrer mod Lyset« pag. 232, Afsnit 1–3. –

Menneskeaaender, og de bedres ikke, førend den Tid kommer, da Menneskene har lært at være mindre egoistiske i deres Sorg over de mistede kære; de bedres ikke, førend alle spiritistiske Séancer op-hører for stedse. Først da vil der ogsaa paa dette Punkt kunne skabes bedre Forhold baade for de »døde« og for de »levende«. –

25.

I Chr. Wilsters Digt »Memento« – »Hilsen til Danmark« pag. 30 – forekommer følgende Passus: »Jeg fulgte mit Liv fra Fødsel til Død, ej synlig en Haand holdt mig fast«. Da Mennesket og Menneskeaaenden har en fri Villie, hvorledes kan da »en usynlig Haand« holde ham fast, naar han ikke selv vil granske sine »Livsbilleder«?

Erindringen om det tilendebragte Jordelivs mangfoldige Faser dukker ganske mekanisk frem i Aandens Tanker; ingen – hverken Gud eller Skytsaaenden – tvinger den paagældende til at »lytte« til de fremdukkende Tanker eller til at »se« paa de Livsbilleder, der viser sig for Øjet. Hvis Aanden ikke vil gennemtænke sine Handlinger og ikke vil betragte sine Livsbilleder, da kan den – i Kraft af sin Villie – trænge alt dette tilbage. Men Tid efter anden dukker det atter frem og maner til Eftertanke. Det er denne Selvgranskningstilstand, som Wilster poetisk ligner med: en usynlig Haands fastholdende Greb.

Den mekaniske Opdukken af disse Livsbilleder og -Erindringer skyldes Menneaaendens **guddommelige Oprindelse**. Thi det guddommelige Element vil altid reagere overfor en hvilken som helst slet, ond eller forbryderisk Tanke og Handling, som den paagældende Aand bærer i sin Erindring fra det jordiske Liv. Det, der sker, er saaledes det aandelige Jags eget Forsøg paa at rense sig fra det jordiske Mørke og at afkaste Syndeskyldens tyngende Aag. –

Under Inkarnationen er Skytsaaenden nødvendig for Mennesket, da Guddomsgnisten i Jeget ofte er saa svag, at dens »Protester« ikke formaar at gennemtrænge det Mørke, der omgiver den Aand, som er knyttet til det menneskelige Legeme. Skytsaaenden er derfor Menneskets »forstærkede Samvittighed«. Men naar Aanden er frigjort fra sit menneskelige Legeme og befinder sig i sit Sfærehjem langt borte fra det jordiske Mørke, da er Guddomsgnisten – det guddommelige Element – stærkt nok til at reagere overfor det afsluttede Livs Mørkefaser.

Skytsaaendens Opgave bliver saaledes i Sfærehjemmet den: at

hjælpe og støtte sin Myndling under hans (hendes) Selvgranskning. Den søger da kærligt og taalmodigt at tale sin Myndling til Rette, søger at overbevise ham om, at alt fra Jordelivet maa gennemtænkes, erkendes og angres, **førend Sindets Fred og Hvile kan indtræde.** –

26.

Naar Mennesket selv ved sine Gerninger bereder sig sit Jordeliv, hvilken Rolle spiller da Tilfældet gennem Sygdomme, Forbrydelser og Ulykker af forskellig Art? Eller gives der intet tilfældigt?

Da Jorden først og fremmest er en Mørkets Verden, maa Livet dér ifølge Mørkets Natur være fuldt af Tilfældigheder, og talrige af disse Tilfældigheder er uafvendelige.

Den gamle Sætning: **ingen Spurv falder til Jorden uden min Faders Villie** passer ikke paa de jordiske Forhold. Thi Spurvene falder til Jorden Dag ud og Dag ind, uden at Guds Villie har det ringeste med den Sag at gøre. **Og Tusinder og atter Tusinder af Mennesker dør daglig, længe inden den af Gud fastsatte Dag og Time er naaet – altsaa uden Guds Villie!** –

I Lignelsen: »To Brødre«¹ siger Faderen til sine hjemvendte Børn: »Mange af eder ere komne, før jeg kaldte«² Denne Udtalelse hentyder netop til, at talrige Menneskeaaender vender hjem, inden den fastsatte Tid for det jordiske Legemes Død er naaet. Ingen Sinde forudbestemmer Gud Døden for Mennesker gennem Forbrydelser, Krige og Naturkræfternes Rasen, eller ved Trafikulykker, hvad enten disse sker paa Havet, paa Land eller i Luften. Men udsættes Mennesket – uden egen Skyld – for Døden ved Naturkatastrofer, gennem Sygdomme, gennem Ulykker af hændelig eller tilfældig Art, eller ved Forbrydelser, da vil Gud altid anvende det skete til en Afbalancering af Fortidens Syndeskyld. (Se »Vandrer mod Lyset« pag. 287, Afsnit 2.)

Mørkets blindtvirkende Kræfter tages af Gud ikke direkte med i Hans Udkast for Menneskeaandernes Jordeliv. Hvis en Menneskeaaand af en eller anden Aarsag skal leve Livet under Gengældelsesloven, da bliver Aanden som Regel knyttet til et Menneskefoster, der skabes i Slægter, hvor Sygdomskim hviler latent eller er virksomme i Legemer eller i Hjerner. De fødes saaledes til Livet i Hjem, eller i Omgivelser, der kan fremkalde

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 129. –

²) Fortsættelsen hentyder til de mange »jordbundne« Aander, der kom for sent hjem til Sfærerne. –

netop det, som Gengældelsesloven betinger: et sygeligt, deformt Legeme, Aandssvaghed eller dyb Idiologi, eller et Liv i Fattigdom, Nød og Elendighed.

Har et Menneske ifølge Gengældelsesloven gjort sig fortjent til at rammes af en Ulykkeskatastrofe, da bestemmer Gud ikke, at den paagældende skal rammes af den eller den Ulykke. Han overlader til »Tilfældet«, naar og hvorledes det skal ske. Et saadant Menneske bliver derfor ikke advaret¹ af sin Skytsaand, hvis det under Jordelivet staar overfor en pludselig indtrædende Katastrofe. Dør den paagældende saaledes, inden Livet normalt skulde slutte, bliver det manglende Aaremaal lagt til Hviletiden i Sfærerne.

Øg skal et Menneske, der er under Gengældelsesloven, frelse et Medmenneske fra Døden, da bestemmer Gud heller ikke: at paa det eller det Tidspunkt skal der ske en Ulykke, for at vedkommende kan blive i Stand til at udføre sin Sonebod. Men Gud siger til Aanden – inden Inkarnationen begynder –: Livet paa Jorden er saa fuldt af mangeartede Ulykker, se, om du kan finde en Lejlighed til at frelse et Medmenneskes Liv. Din Skytsaand vil hjælpe dig med at finde en Stund, da dette muligvis kan ske. – Hvis Aanden da i det kommende Jordeliv udfører sin Bod, inden den for hans Legeme fastsatte Dødsdag indtræder, og mister Livet ved at frelse et Medmenneske fra Døden, og saaledes vender tidligere tilbage til Sfærerne, end han skulde, da bliver denne for tidlige Hjemkomst ikke bebrejdet ham. Det manglende Aaremaal bliver ligeledes her lagt til Aandens Hviletid i Sfærehjemmet.

Men dør Mennesket til den fastsatte Tid uden at have udført sin Bod, da bliver dets aandelige Jeg – naar dets Regnskab er opgjort – paa ny inkarneret til et Jordeliv, der anlægges parallelt med det nylig afsluttede. Thi til disse parallele Inkarnationer behøves ingen Læretid. –

27.

Naar Gud har bestemt Varigheden af Menneskenes Liv paa Jorden og deres Dødsmaade (»Vandrer mod Lyset« pag. 169), hvorledes forklares da de mange Dødsfald ved tilsyneladende tilfældige Ulykker?

De mange Dødsfald, der skyldes tilfældige Ulykker, f. Eks. Død fremkaldt ved Lynnedslag eller ved andre Naturkatastrofer, ved Sø- og Kørselsulykker, Nedstyrtning- og Brandkatastrofer o. m. a. bliver af Gud anvendt til Afbalancering af Fortids- eller af Nutidslivets

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 235, Afsnit 4. –

Syndeskyld – hvis Mennesket ikke selv er skyld i det skete. **Thi i saa Tilfælde sker der ingen Afbalancering.**

Er Mennesket paa en eller anden Maade selv skyld i, at Livet afbrydes før Tiden, maa det fuldtud bære Ansvar for det skete. Og paa den Dag, der af Gud var bestemt til at blive Menneskets sidste, bliver den Aand, der var knyttet til det før Tiden afdøde Legeme, inkarneret til et nyt Jordeliv, parallelt med det ufuldendte. Den Tid, som Aanden tilbringer i sit Sfærehjem mellem disse to paralleltløbende Inkarnationer, bliver betragtet som en Hviletid uden Læretid. (Se om Selvmorderens Ophold i Sfærehjemmet: »Vandrer mod Lyset« pag. 103, Afsnit 7, samt pag. 169, Afsnit 2–3.)

Selv om Gud har bestemt Varigheden af hvert Menneskes Liv, saa bliver langtfra altid den af Gud bestemte Dødsdag naet. (Se Besvarelsen af det foregaaende Spørgsmaal.) Her maa først og fremmest Mørkets blindtvirkende Kræfter tages med i Betragtning, dernæst Ardors Udkast for Menneskets Livsførelse og for Nationernes som Helhed betragtet, og tilsidst Menneskets Letsindighed, Dumdristighed, Rekordjageri, Mangel paa Ansvarsfølelse, o. s. v., **samt dets Overhøring af Skytsaandens Advarsler.** –

28.

Ifølge Svaret til Spørgsmaal No. 16 i Supplement I synes Gengældelsesloven i dens fulde Strenghed kun i sjældnere Tilfælde at komme til Anvendelse, da den kun anvendes mod dem, der ikke angrer rettidigt. Hvorledes kan da al den uhyre Sum af Lidelser forklares som Gengældelse for fortidige Synder?

Alle Lidelser i Verden kan ikke forklares som: værende Gengældelse for de fortidige Synder. Det er ofte forklaret: at Menneskene for en meget stor Del selv er skyld i uhyre mange og ganske overflødige Lidelser. 1) Lidelserne er overflødige, fordi de kunde være undgaaede, hvis der var udvist større Paapasselighed og mindre Letsindighed. (Se Supplement I, Spørgsmaal No. 63.) 2) Dernæst maa der tænkes paa Ardors »Fremtidsbilleder«, som, ved Menneskers Skyld, kaldes frem til Virkelighed paa Jordplanet, og, 3) der maa tænkes paa de tilfældige Lidelser, fremkaldt f. Eks. gennem Naturkatastrofer. Alt dette skyldes paa ingen Maade Gengældelsen. **Men noget helt andet er det: at Gud anvender disse tilsyneladende »uforskyldte« Lidelser til at afbalancere Menneskenes Fortidsskyld.** (Se Besvarelsen af No. 26 og 27 her i Supplement II.)

Ved Udtrykket: rettidigt forstaar Spørgeren sikkert ikke det samme, som det i Virkeligheden betyder. Thi den Betydning, som det har efter Guds Love, er denne: at Mennesket under Jordelivet fuldtud angrer sin Syndeskyld baade overfor Gud og overfor sine Medmennesker. Det betyder: at enhver i det foreliggende Jordeliv – altsaa i det, i hvilket der syndes – beder baade Gud og Mennesker om Tilgivelse; **thi da er der ingen Gengældelse, naar Gud og Mennesker har tilgivet den skyldige.** Men hvor mange beder om Tilgivelse? En Del kan under Jordelivet naa til at føle og til at angre deres Syndeskyld overfor Gud. Men er der Skyld mellem Mennesker indbyrdes, bliver Vreden og Hadet dem imellem snarere forøget end formindsket under det fælles Jordeliv, fordi kun de færreste vil bede Modparten tilgive det skete. Og kan disse ikke i det Jordeliv, i hvilket de har forsynet sig mod deres Medmennesker, angre og bede om Tilgivelse, **da er det rette Tidspunkt forspildt.** Og da bliver de i det Hinsidige stillet overfor deres Forsyndelser, deres ubetænksomme, onde, slette eller forbryderiske Gerninger. Men da er det som oftest for sent til at kunne opnaa Modpartens Tilgivelse, selv om Synderen modtager Guds. (Se Supplement I pag. 37, Afsnit 1.)

Lad os her tage nogle Eksempler fra Livet paa Jorden.

Hvor mange Forbandelser har ikke i Tidernes Løb lydt fra Fædre og Mødre mod vanartede Sønner og Døtre, der vandrede ind paa de krogede Stier eller som gled længere og længere ned i Synd og i Mørke? Hvor mange Fædre og Mødre har ikke i deres Egenretfærdighed, i Forbitrelse og i Vrede, stænget Hjemmets Dør for en udskejende Søn eller Datter? Hvor mange Sønner og Døtre har ikke forladt Hjemmet paa Trods af deres Forældres Ønsker og Bønner? Hvor mange er vendt angrende tilbage til Hjemmet for at søge Far's og Mor's Tilgivelse? De kan med Lethed tælles, **thi Antallet er ikke stort!** Og hvor mange Fædre og Mødre har i Jordelivet kaldt de Sønner og Døtre tilbage, som de har forbandet, kaldt dem tilbage for at tilgive og velsigne dem, inden Døden afsluttede Jordelivet? Ogsaa de er let talt; **thi heller ikke dette Antal er stort!**

Og hvor mange Ægtefæller har ikke forladt hinanden i Trods, i Vrede og i Had? Men hvor mange har, medens de endnu levede her paa Jorden, bedt hinanden om Tilgivelse for det, hvormed de har forbrudt sig? Disse er endnu lettere at tælle, **thi Antallet er forfærdende ringe!**

Lad os tage andre Eksempler fra det daglige Liv.

Har et Menneske ved sin Mangel paa Ansvarsfølelse, ved Letsindighed, Dumdristighed el. lign. været skyld i, at eet Medmenneske eller flere Medmennesker bliver lemlæstede, saarede og vansirede o. s. v., beder Vedkommende da sine Ofre om Tilgivelse for det, som de har maattet lide ved hans Skyld? I sjældne Tilfælde sker det, men

i de fleste gaar Sagen kun Rettens Vej gennem Sagsanlæg mod den skyldige, og han maa da ifølge Dom give de skadelidte en passende Erstatningssum o. s. v. – men at han tillige, eller rettere først og fremmest, burde bede sine Ofre om Tilgivelse, det tænker han ikke paa. Og tænker han paa det – muligvis i lange Tider – da kvier han sig, fordi han synes, det er under hans Værdighed at gaa til sine Ofre og fremkomme med en Undskyldning for sin Gerning. Men gør han det ikke, **ja, da er den rette Tid forspildt.**

Eller hvor mange Forbandelser har ikke lydt over de Mænd, til hvem det er betroet at forvalte Formuer og Gods, naar disse har svigtet den udviste Tillid, har bedraget og plyndret baade rig og fattig, baade Enker og faderløse Børn? Har disse Mænd bedt deres Ofre om Tilgivelse? Nej! kun i meget sjældne Tilfælde er det sket! Men ved deres Færd har de skabt en Uendelighed af Sorg, Fortvivlelse, Vrede og Had. Og i mange, mange Tilfælde bliver disse Mænd Selvmordere for at undgaa den jordiske Retfærdigheds Dom og Straf. **Ogsaa disse har forspildt det rette Tidspunkt for Angeren og for Tilgivelsen.**

Saaledes kunde der vedblivende oprulles Billeder paa alle mulige Livsforhold, hvor Mennesker, i Stedet for at angre rettidigt, i Stedet for i rette Tid at bede om Tilgivelse, flygter fra deres Forpligtelser, flygter fra Dom og Straf – eller tager deres eget Liv. Men for alle disse Mennesker kommer – i et fremtidigt Liv – **Gengældelsen under en eller anden Form.**

Forhaabentlig vil Menneskene engang i Fremtiden fuldtud forstaa: hvad den enkeltes **Ansvar** betyder, og fuldtud forstaa: hvad **den rettidige Anger** betyder. **Men da vil der ogsaa blive færre aandelige og legemlige Lidelser, mindre Fattigdom, mindre Elendighed, færre Ulykker, færre Forsyndelser og Forbrydelser i det jordiske Liv.**

Lad os haabe: at den Tid ikke maa være altfor fjern, da **dette kan blive til Virkelighed.** –

29.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 287 staar: »Thi det maa staa klart for alle: at intet Menneske, hverken aandeligt eller legemligt, lider mere, end hvad det selv har forskyldt i de fortidige Tilværelser«. Kan Bevidstheden herom ikke bidrage til at afstumpe Menneskenes Medfølelse med deres lidende Brødre og Søstre, eller endogsaa faa dem til at komme med Bebrejdelser for de ukendte fortidige Synder?

Det burde være udelukket, at noget saadant kunde ske. Vilde ikke snarere Synet af andres Lidelser forøge Menneskets

Medfølelse, dets Medlidenhed? Vilde mon ikke de fleste tænke som saa: Hvad har jeg selv forbrudt i Fortiden? Hvilke Forsyndelser har jeg i mit nutidige Liv gjort mig skyldig i? Muligvis har jeg engang selv gennemgaaet de samme Lidelser, de samme Sorger – muligvis vil jeg i et fremtidigt Liv komme til at gennemgaa en lignende pinefuld Elendighed. Mon ikke disse Tanker vilde kalde Medlidenheden frem i Sindet? Og mon ikke Synet af andres Lidelser vil bringe Mennesket i en nøjere Kontakt med sin Samvittighed? I hvert Tilfælde burde Bevidstheden om: at intet Menneske lider mere, end hvad det selv har forskyldt, bringe enhver til at grunde lidt mere over den mulige Skyld i sit eget Nutidsliv, end det hidtil har været Tilfældet, fremfor at spekulere over Næstens eventuelle Fortidsforsyndelser. Men eet er givet: at de, som selv har lidt paa Grund af Fortidens Syndeskyld, vil føle den dybeste Medlidenhed med de lidende, med de sørgende, fordi de har en vag Erindring om Lidelsens og Sorgens udviklende og opdragende Betydning.

Men bliver det først fuldtud forstaaet, hvad den frie Villie og hvad Ansvarbet betyder for hver enkelt, da vil Mennesket udvise langt større Paapasselighed i alle Livets Forhold. Da vil man ikke vente paa: at Næsten skal forbedre sig, for saa **muligvis at efterligne ham. Nej, Egoet vil da begynde med at forbedre sig selv, vil søge at blive et lysende Forbillede for Næsten og haabe: at han vil følge det givne Eksempel.** Saaledes burde det være – og saaledes vil det engang blive, **naar Menneskene fuldtud har tilegnet sig den religiøse og etiske Lære, som gives i „Vandrer mod Lyset“.** –

30.

Hvorledes virker Menneskenes Kamp mod Ulykker og Lidelser, deres Bestræbelser for at forbedre Verden, i Forhold til Gengældelsesloven? Hvis Summen af de menneskelige Lidelser formindskes, kan Menneskene da slippe med en mindre Bod, end de ellers havde fortjent?

Ingen Sinde slipper Mennesket – naar det ikke angrer – med en mindre Bod, end det fortjener. **Tungen paa Guds Vægtskaal viser ingen Sinde fejl.** Syndeskyld og Sonebod vil altid opveje hinanden. Men sørger Mennesket over sig selv, angrer det fuldtud sin Syndeskyld, beder det Gud og sine Medmennesker om Tilgivelse, da ophæves Soningen under Gengældelsesloven; **thi da er den overflødig.**

Efter som Menneskene bedre og bedre forstaaer Ansvarbet Betydning, efter som de bliver mere paapasselige med Hensyn til Tanker,

Ord og Gerninger, saa at de sjældnere og sjældnere gør sig skyld i ubetænksomme, slette eller forbryderiske Handlinger o. s. v., vil Livet paa Jorden blive relativt lysere og bedre ikke alene for den enkelte, men for alle. Syndeskylden bliver saaledes mindre, og Soringen staa da i Forhold til den mindre Skyld.

Naar alle de nu inkarnerede Ældste gennem Døden fjernes fra Livet paa Jorden, vil Menneskeheden ikke længer tynges saa stærkt af Mørkets Paavirkning, saaledes som det hidtil har været og endnu er Tilfældet. Men da vil Menneskene – i Forhold til deres Aands Udvikling – modtage mindre Hjælp gennem Samvittigheden, end de hidtil har modtaget. **Thi ogsaa her vil der ske en Afbalancering.**

I de c: 14000 Aar¹, i hvilke de Ældste, saa at sige enevældigt, har hersket over Menneskeheden, drog de atter og atter store Mørkehobe ud af Lysets Indkapsling og samlede dem tæt om Jorden, for at de kunde staa stærkere i Kampen mod de Yngstes Indflydelse paa det jordiske Liv. Derfor var det nødvendigt, at »Samvittigheden« bestandig maatte være aarvaagen, for at den til alle Tider kunde gribe ind, retlede og vejlede den Aand, der var knyttet til Menneskelegemet. Men naar den Stund indtræder, da de Ældstes Herredømme paa Jorden helt er til Ende, da kan der ikke længer tilføres Kloden »nyudskilt« Mørke. Og de Mørkehobe, som er udskilt, vil – uendelig langsomt – elimineres baade gennem de Yngstes og gennem Menneskeandernes Liv paa Jorden. **En ny Epoke i Menneskehedens Historie oprinder!** Men i denne nye Tidsperiode maa ethvert Menneske udvise større Paapasselighed med Hensyn til selv at tage sig i Agt for Mørkets Paavirkning og dets Fristelser.

Altsaa: naar de Ældstes Herredømme paa Jorden er bragt til Ophør, vokser Menneskets Ansvar for dets Selvudrensning. Og i Kraft af den Jeget iboende Viden om det Onde, maa enhver i højere Grad end hidtil søge at fjerne sig fra Mørkets Indflydelse, thi kun i særlig vanskelige Tilfælde vil Skytsaanden faa Tilsladelse til at yde sin Hjælp som »forstærket« Samvittighed. **Men ingen Sinde bør Mennesket glemme: at en Bøn til Gud om Hjælp altid vil bønføres, hvis Bønnen er dyb og inderlig.** –

¹) De Ældstes Inkarnationer begyndte for c: 14000 Aar siden. –

Aanden antager i Sfærerne det Udseende, som Menneskelegemet havde i 30–40 Aars Alderen. (»Vandrer mod Lyset« pag. 176, Afsnit 1.) Skal det forstaas saaledes, at Aandelegemet kommer til at lide af de samme Mangler og Deformiteter, som Menneskelegemet maaske har været behæftet med?

Da Gud lovede nogle af sine faldne Børn at tage sig af Menneskeheden – d. v. s.: give ethvert Menneske Tanke og Villie – maatte Han tillige give disse – i aandelig Henseende – svage, uudviklede Individualiteter en legemlig Iklædning til Brug for Opholdet i Sfærerne mellem Inkarnationerne. Gud formede da af Lysets Materie en smidig og elastisk Substans, med hvilken Han beklædte de aandelige Individualiteter, idet Han samtidigt gav hvert enkelt Lyslegeme en plastisk Form. Ligesom Forbilledet for Blomsten er skjult i Frøets Kim, saaledes skjuler Gud i denne plastiske Form et æterisk »Noget«, der er mere end et Forbillede for Egoets sande legemlige Iklædning. En Iklædning, der først træder synlig frem i den Stund, da det aandelige Ego for stedse løses fra de jordiske Genfødsler. Denne Legemliggørelse af Tanke og Villie er bestandig gaet forud for hver »ny Aands« Indtræden i den jordiske Verden. Og hver eneste Aand bærer derfor i det synlige¹ Legeme et usynligt¹ æterisk Forbillede for sin sande Skikkelse. **Gud præger saaledes i det skjulte sit Barn til Evgighedslivet i Faderhjemmet.**

Paa Grund af Lyssubstansens Smidighed, dens Elasticitet og dens plastiske Evne – d. v. s.: Evne til at følge, til at afspejle enhver Form, dens Evne til Udvidning og til Sammentrækning – bliver Aandelegemet i Stand til, ved de jordiske Genfødsler, at antage det nyfødte Menneskebarns Legemsform. Ligeledes kan denne Substans – efter Aandens Tilknytning til Menneskefosteret – efterhaanden som Fosterets Dannelse skrider frem, antage en taageagtig Tilstandsform. Det vil sige: at Aandelegemet ganske mekanisk gøres rede til – i Barnets Fødselsstund – at antage det lille Legemes Form og Udseende. Er det nyfødte Barnelegeme deformt i en eller anden Retning, antager Aandelegemet til de mindste Enkeltheder det samme deforme Udseende. I Kraft af Lyslegemets Udvidningsevne retter det sig bestandig efter det menneskelige Legeme, medens dette vokser og antager større Dimensioner. Naar Menneskelegemet »dør« – ligegyldigt i hvilken Alder dette end sker – vil det tilsvarende Aandelegeme fremtræde som en i alle Enkeltheder nøjagtig Copi af det døde Legeme. Det vil saaledes enten være

¹) Synligt og usynligt efter oversanselige Begreber. –

ældet og præget af Alderdommens forskellige Kendetegn, eller ungt og smidigt med skønne, mindre skønne eller uskønne Ansigtstræk, o. s. v., eller det vil være deformt, som det blev, da det tilsvarende menneskelige Legeme fødtes til Liv. Dør et Barn lige efter Fødselen, eller i Barnealderen, vokser¹ Aanden op i den Sfære, i hvilken dens Hjem er beliggende. Og dens Legeme formes og udvikles – alt som det antager større Dimensioner – efter det Anlægspræg, som det har modtaget, da det tilsvarende jordiske Legeme fødtes. –

Bliver Menneskelegemet under Jordelivet udsat for – gennem kirurgiske Indgreb, ved Ulykkestilfælde, under Naturkatastrofer eller under Krige, o. s. v. – at miste Dele af et Lem, at miste Arme, Ben, Øje, Næse eller Øre, o. s. v., og Mennesket overlever det skete, svinder det tilsvarende bort paa Aandelegemet. Den Substans, hvoraf disse Dele er dannede, opløses ikke, men trækker sig ganske langsomt ind i den øvrige Substans, der er forbleven uskadt. Dør Mennesket derimod ved en pludselig indtrædende Katastrofe, f. Eks. ved Lynnedslag; paa Grund af Legemets Sønderrivning gennem eksplosive Stoffers Sprængning eller ved Overfald af vilde Dyr; knuses Menneskelegemet af tunge Genstande; ødelægges det ved Forbrænding; eller dør Mennesket lige efter et kirurgisk Indgreb; efter et Ulykkestilfælde, hvor Arme, Hoved eller Ben afrives; søderskæres Legemet af skarpe Hjul, eller sønderflænges det ved en Forbrydelse; dør Mennesket ved Skudskaar, Bajonet- eller Knivstik, o. s. v., o. s. v.: da udløses Aandelegemet ganske mekanisk – **hvor massakreret det tilsvarende menneskelige Legeme end er** – og modtager saaledes intet Men, intet Præg af det skete. Det fremtræder derfor i den Skikkelse, som det havde, førend den dødbringende Katastrofe indtraadte. (Se senere hen om Selvmord.)

Er Dødsmaaden Halshugning, Hængning eller afbrydes Livet af en elektrisk Strøm, udløses Aandelegemet ligeledes ganske mekanisk. Men er disse Dødsmaader dikteret gennem en jordisk Domstols Myndighed, **vil Aandelegemet præges af den lidte Overlast**. Dog vil det aandelige Lyslegeme ikke miste sit Hoved, men dør, hvor Hugget ramte, dannes en mørkerød Ring om Halsen. Er det aflivede Menneske bleven udsat for et saakaldt Justitsmord, **da bærer Aandelegemet intet Præg af den udøvede Voldsakt**, men fremtræder i den Skikkelse, som det havde, førend Døden indtraadte for det menneskelige Legeme.

Tager Mennesket selv sit Liv, ligegyldigt under hvilke Former² dette end sker, da bærer Aandelegemet – hvis Selvmordet ikke er sket i Febevildelse eller i Sindsforvirring – tydelige Spor² af

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 174, Afsnit 4. –

²) Sker Selvmordet ved Hjælp af forskelligartede Gifte, henligger Aandelegemet ganske

den udøvede Selvtægt. Tager Mennesket sit Liv ved Hjælp af eksplosive Stoffer, saa at Legemet splittes i Atomer; overhælder det sig med brændbare Vædsker, antænder disse og Ilden fuldstændig eller delvis fortærer Legemet; kaster det sig foran et Jernbanetog og Legemet sønderkæres af de skarpe Hjul, o. s. v., o. s. v.: da udløses Aandelegemet paa normal Vis i Dødsstunden, **men antager kort efter en sort, taageagtig Tilstandsform.** Sker Selvmordet ved Bøsse- eller Revolverskud og Dele af eller hele Hovedet bortsprænges, antager Aandelegemets Hoved – mer eller mindre – **et sort, taageagtigt Udseende.** I alle Selvmordstilfælde – undtagen ved Selvmord, der sker i Vildelse – **vedbliver Tanken ustandselig at afspejle det skete.** Og denne Tilstand, i hvilken Aanden befinder sig efter det menneskelige Legemes Død, vedvarer til den Stund, der normalt skulde have været Menneskets sidste. Selvmorderens frygtelige Udseende vedvarer ligeledes, indtil denne Stund er naaet. **Udseendet bibeholdes saaledes ofte i lange Aaremaal.**

Altsaa: Enhver Dødsmaade, der sker i Kraft af Individets egen Villie, vil tydelig afsætte sit Spor paa Aandelegemet. –

Naar Aanden ved Døden løses fra det menneskelige Legeme, bringes den af Skytsaanden¹ til Sfærehjemmet, hvor den efter en kortere eller længere Søvn vaagner til Bevidsthed. Det Præg, som Aandelegemet medbringer fra det jordiske Liv, bevares da, indtil Aanden har opgjort sit Regnskab overfor Gud. Men skønt de Aander, som i Jordelivet var knyttede til blinde, døve, lamme eller aandssvage Mennesker, ligeledes bevarer et Præg af disse Lidelser, indtil Regnskabet er opgjort, kan de dog i deres Sfærehjem se, høre, tale, tænke og bevæge sig fra Sted til Sted. Men Grunden hertil er den: at Gud i den plastiske Substans, hvoraf Han dannede og danner Aandens Legeme til Livet i de sfæriske Verdenser, **har skjult et „Forbillede“ til Aandens sande evigtvarende Legeme.** Og ved Hjælp af Forbilledets psykiske Syns- Høre- Tale- og Tænkeorganer samt Bevægelsesevne kan de forhen saaledes defekte Mennesker – som Aander – se, høre, tale, tænke og bevæge sig.

ubevægeligt i Selvmorderens Sfærehjem. Men Tanken er »vaagen« og gennemtænker bestandig det skete, indtil det paagældende Menneskes normale Dødsstund er naaet – muligvis først efter mange Aars Forløb. –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 170, Afsnit 2–4. –

Naar Regnskabet er aflagt, naar Aanden fuldtud har sørget over sig selv, fuldtud har angret sine Fejl, Forsyndelser eller Forbrydelser, da antager Aandelegemet det Udseende, som det havde i 30–40 Aars Alderen. Er Mennesket død i en yngre Alder, bevarer Aandelegemet det yngre Præg. Alle de Præg og Mangler, som det er blevet beheftet med gennem Menneskets Færd og Virken i Jordelivet, bortslættes og udglattes af Gud. De mistede Lemmer eller Organer udtrages og udformes i Kraft af Guds Villie, og saaledes modtager Aandelegemet atter **et normalt Udseende**. Men de Aander, hvis menneskelige Legemer – ifølge Gengældelsesloven – var født mer eller mindre deforme, lamme eller med et aandssvagt Udseende, beholder – ifølge samme Lov – et mildnet Præg af disse Deformiteter eller af det aandssvage Udseende.

De Aander, som i lange Tider ikke vil angre, beholder det jordiske Legemes af Alderdom, Lidelser og Elendighed prægede Udseende, indtil Angeren engang melder sig – maaske først efter mange Aars Ophold i Sfærehjemmet. I de Tilfælde, hvor Aanden kræver en tidligere Inkarnation end normalt¹, bevares dette Udseende til den Stund, da Kravet om ny Inkarnation kan opfyldes. Og de Aander, der som Mennesker begik Selvmord, faar, i Lighed med alle andre, det ødelagte Aandelegeme rekonstrueret efter Regnskabets Aflæggelse og Angerens Fuldbyrkelse. Men i de Tilfælde, hvor hele Aandelegemet eller Dele af det har antaget en mørk, taageagtig Tilstandsform, beklæder Gud atter Tanken og Villien med en ny Lyssubstans², hvorefter et nyt Aandelegeme kan dannes. Og Aanden knyttes straks efter til et Menneskefoster for at gennemleve et Jordeliv, der anlægges parallelt med det – ved Selvmordet – brat afbrudte. Selv om Gud beklæder Tanken og Villien med en ny plastisk Lyssubstans, betyder dette ikke: at det aandelige Ego maa begynde forfra med sine Inkarnationer. Det betyder kun: at Gud sætter Tanken og Villien = det aandelige Ego i Stand til at kunne fortsætte den engang paabegyndte Udvikling gennem de jordiske Genfødsler.

Altsaa: Alle deforme, vansirende Præg, som Aandelegemet har modtaget gennem det tilsvarende menneskelige Legemes Liv, Færd og Virken i den jordiske Verden, bliver udlignet og udglattet, de mistede Lemmer rekonstrueres, det af Sygdom og Lidelser prægede Legeme modtager sit Ungdomspræg fra 30–40 Aars Alderen eller fra en tidligere Alder o. s. v. Dette sker først, efter at Aanden har opgjort sit Regnskab, har sørget over sig selv og angret sin Synde-

¹) Se i Supplement II Nr. 8. –

²) Det »æteriske Forbillede«, kan ingen Sinde ødelægges, hvor opløst Aandelegemet end er. – Se endvidere om det »æteriske« Forbillede = Aandens sande Legeme, d. v. s. Evighedsform i Svaret til Nr. 33. –

skyld. Men alle Deformiteter, som Aandegemet – ifølge det aandelige Jags Karma¹ – er beheftet med fra det tilsvarende menneskelige Legemes Fødsel, bibeholdes, om end i en mildnet Form, indtil en ny Inkarnation indtræder. –

Hvis Mennesker – under Nationernes Krige, ved Brandulykker eller ved andre Ulykkesformer fremkaldt gennem et eller flere Medmenneskers Skyld – faar Legemet vansiret og ødelagt indtil Ukendelighed, men overlever den ilde Medfart, selv om kun en deform »Kødklump« er tilbage, da præges Aandegemet paa samme uhyggelige Maade af det skete. **Men her griber Guds Kærlighed og Barmhjertighed ind.** Hans inderlige Medfølelse med disse ulykkelige Menneskevragts Skæbne og Lidelser ophæver derfor de bestaaende Love baade for Aandegemet Destraktion og Rekonstruktion, samt for Menneskeandens Inkarnation. Og naar Døden indtræder for disse elendige Væsener, bringes Aanden – i den søvnliggende Tilstand – ikke tilbage til sit Sfærehjem, men bliver straks knyttet til et Menneskefoster, for at tiltræde en ny Inkarnation. Aanden bliver da genfødt i et Hjem, hvor alle tilstedeværende Betingelser kan give det nyfødte Menneske **et lyst og lykkeligt Liv.** Ligeledes faar vedkommende Aand en rigelig Del af Fortidens Syndeskyld afbalanceret gennem de udstandne legemlige og aandelige Lidelser. Naar den da vender tilbage fra dette ekstraordinære Jordeliv, maa den gøre Regnskab baade for det nylig afsluttede og for det foregaaende.

Hvis et Menneske, under Gengældelsesloven, ved sit Forsøg paa at frelse et Medmenneske fra Døden – eller hvis dette Forsøg er sket ud fra Individets eget Initiativ – har faaet Legemet vansiret eller ødelagt, men overlever det skete, vil vedkommende ligeledes, straks efter Dødens Indtræden, blive genfødt til lysere og lykkeligere Livsforhold.

Altsaa: **Ifølge Guds Medlidenhed, Kærlighed og Barmhjertighed bliver disse omtalte ulykkeligt stillede Væsener, gennem en, efter Legemets Død, hurtig paafølgende Inkarnation, fjernet saa langt fra de udstandne legemlige og aandelige Lidelser, at Aanden med større Ro kan skue tilbage paa det forudgaaende Jordeliv. –**

¹⁾ Se i Besvarelsen til Nr. 33. –

I Svaret til Spørgsmaal No. 31 staar, at de Menneskeleger, som fødes deforme, ogsaa i Aandeverdenen beholder det deforme Udseende. Hvorfor giver Gud ikke disse Væsners Aandelegerne en normal Form, naar de paagældende har opgjort deres Livs Regnskab overfor Gud?

1) Den Form, det Præg, som Aandelegemets plastiske Substans¹ har modtaget ved det tilsvarende menneskelige Legemes Fødsel, kan ikke ændres, førend en ny Genfødsel = en ny Inkarnation indtræder, da først sker der en Ændring baade for det aandelige Egos og det menneskelige Legemes Vedkommende. Denne Ændring fremkommer gennem den Slægtsarv, som den genfødte Aand modtager – saavel i aandelig² som i legemlig Henseende – fra Forældrene og fra deres Forfædre.

2) Hvis Gud gav de fra Fødselen deforme »Aandeleger« et normalt Præg, et normalt Udseende, naar de paagældende Aander har aflagt deres Regnskab, vilde disse Væsener blive »fremmede« for sig selv, ligesom Slægt og Venner fra Jordelivet ikke vilde genkende dem, de engang elskede, værnede og plejede med Omhu og Nænsomhed, naar de atter mødtes i det Hinsidige.

3) Dernæst maa Spørgsmaalet ses ud fra Gengældelsesloven, thi det deforme Præg³ skyldes en Karma³, som den paagældende er underkastet.

I de forskellige Sfærer findes Plejehjem for den Art ulykkeligt stillede Væsener. Her forbliver de under kærlige Plejeres og Plejerskers Omsorg, indtil den nye Inkarnation skal tiltrædes.

Altsaa: Det Præg, som Menneskeaaanden – i aandelig og i menneskelig Henseende – modtager gennem en jordisk Fødsel, bevares baade i det foreliggende Jordeliv og i Sfærerne, indtil en ny Inkarnation indtræder, hvorved der tilføres Aanden et nyt Præg saavel i aandelig som i menneskelig Forstand. –

¹) Se Svaret til Spørgsmaal Nr. 31. –

²) Igennem den astrale Hjerne. –

³) Se Besvarelsen af Spørgsmaalet Nr. 33. –

Da den til Menneskelegemet knyttede Aand ifølge »Vandrer mod Lyset« lægger sig lig en Kappe om det nyfødte Barnelegeme, hvorledes kan da Aandelegemets Organer tage Præg eller Form af det jordiske Legemes tilsvarende Organer?

Det maa erindres: at det synlige Menneskelegeme er indenfor de jordiske tre Dimensioner, hvorimod det usynlige Aandelegeme – dannet af en plastisk Lyssubstans – er indenfor den fjerde Dimension. Set fra oversanselig Side fremtræder Menneskelegemet som en taaget¹, uvirkelig Form. Udenom denne Form dannes det astrale Aandelegeme, men da dette, som sagt, er indenfor den fjerde Dimension, trænger den plastiske Lyssubstans tillige ind i Taageformen og dannes ganske mekanisk helt og fuldt efter Taagens indre og ydre Former. Ligeledes ganske mekanisk dannes af Lyssubstansen et Isolationslag, der skiller det astrale Aandelegemes indre Dele fra Menneskelegemets. Dette Lag udskydes og afkastes ved det jordiske Legemes Død, men bliver ved Aandens paafølgende Inkarnation erstattet gennem Tilførsel af ny Substans, der gives samtidig med, at Aanden knyttes til Fosteret. I den Stund, da det astrale Legeme har dannet sig efter Barnelegemets ydre og indre Former, stivner de Dele, der gengiver Knoglesystemet og bliver derved ligesaa fast, som det tilsvarende Knoglesystem i det fysiske Legeme, set fra jordisk Side. Men Aarenettet er kun tilsyneladende blodførende, i Virkeligheden findes ingen Vædske i Aarerne. Det astrale Aandelegemes Levedygtighed er saaledes baseret paa andre Love end det fysiske Legemes. Disse Love kan ikke forklares. Skjult i Lyssubstansen hviler Aandens sande, af Gud formede og opbyggede, **Evighedslegeme**; men da dette er indenfor en af Mennesker ukendt Dimension, har det ingen rumopfyldende Evne i den firdimensionale Verden (= den astrale) og berøres saaledes ikke af det astrale Legemes forskellige Metamorfoser. Dette sande Aandelegeme – for at undgaa Misforstaaelser kan det benævnes det »æteriske Legeme« – er i dets indre Opbygning ens for alle af Gud skabte Væsener og er identisk med det Aandelegeme, som er beskrevet i »Vandrer mod Lyset« pag. 171, Afsnit 5 til pag. 172, Afsnit 6. – Naar de Yngste har opgjort deres Jordelivs Regnskab overfor Gud, afkastes og opløses ganske mekanisk det astrale Aandelegeme, i hvilket deres sande Jeg var skjult under Jordelivet. De fremtræder derfor i deres Hjemsteder – paa sidste Plan i 6te Sfære – i det »æteriske Legeme«, som er deres Evighedsform. Men naar de Yngste arbejder i Sfærerne – altsaa under deres Lærer

¹) Endnu mere taaget end det menneskelige Legeme er, saaledes som det fremtræder paa et Rontgenfotografi. –

gerning – nedsætter de i Kraft af deres Villie det æteriske Legemes Svingninger og bliver derigennem synlige for deres Myndlinge. I de enkelte Tilfælde, hvor de Yngstes menneskelige Legemer har været misdannede – ifølge en eller anden Karma – afkastes den misdannede Form ligeledes, naar deres Regnskab er opgjort overfor Gud. Dette kan ske, fordi deres æteriske Legemer har rumopfyldende Evne indenfor det Plan i 6te Sfære, hvor deres Hjemsteder er beliggende, hvorimod Menneskeandens tilsvarende æteriske Legeme ikke har rumopfyldende Evne indenfor Sfærernes firdimensionale Verdenser. **Derfor maa Menneskeanden beholde det deforme Udseende, indtil den følgende Inkarnation giver det en ny Form.** Dette Forhold anvendes af Gud overfor Menneskeander, der soner under Genældelsesloven. –

34.

Nogle mener, at det er berettiget at hjælpe et Medmenneske af med Livet, naar dets Lidelser er meget store, og det dog gaar Døden i Møde. Hvorledes bør man se paa dette Spørgsmaal? Selv om det vel er uberettiget at hjælpe et Medmenneske af med Livet, i hvor høj Grad er det da tilladeligt at anvende smertestillende Midler, selv om disse muligvis forkorter Livet?

Efter Guds Love er det ingen Sinde tilladt at berøve et Medmenneske Livet¹, heller ikke efter vedkommendes Ønske og Opfordring. Lider et Menneske af en smertefuld Sygdom, lider det efter Operationer eller af Saar og Kvæstelser, der skriver sig f. Eks. fra Ulykkestilfælde o. s. v., maa Lægen anvende smertestillende Midler i saa vid Udstrækning, som han mener at det er forvarsomt. Men i de Tilfælde, hvor den syges Legeme er mere svækket, end Lægen – ud fra sit bedste, sit ærligste Skøn – maa formode at det er, og Døden derfor fremskyndes gennem de anvendte smertestillende Midler, vil den paagældende Læge ingen Skyld paadrage sig. Er han derimod klar over, at den syges Legeme ikke taaler de ordinerede Doser, da betragtes han – efter Guds Love – **som en Morder**. Den samme Synsmaade gør sig gældende overfor de Mennesker, som af »Medlidenhed« dræber en Slægtning eller Ven for at spare vedkommende for en Sygdoms langvarige Lidelser. Og det Menneske, som, ved et Medmenneskes »barmhjertige Hjælp«, er bleven dræbt for at undgaa de jordiske Lidelser, **bliver**

¹) Er en svanger eller fødende Kvindes Liv i Fare, maa Fosterets Liv ofres for Moderens Liv. Se Tillægget til Supplement I pag. 111, Afsnit 5. –

betragtet som en Selvmorder. Den paagældende maa da i sit Sførehjem – ligesom andre Selvmordere – gennemgaa de Lidelser, som han flygtede fra, og lide, indtil den Stund indtræder, der normalt skulde have været det jordiske Legemes sidste. Sker Drabet, uden at den syge selv har fremsat en Anmodning derom, da har han selvfølgelig ingen Skyld i det skete. Ansvar et lægges da kun paa den, der udførte det »barmhjertige Drab«. –

35.

Hvorledes bør man se paa Brugen af Alkohol, Tobak, Kaffe og andre mer eller mindre skadelige Nydelsesmidler? Kommer disse Forhold i Betragtning, naar Mennesket efter Døden skal gøre Rede for sit Liv paa Jorden? Og hvorledes forholder det sig, hvis man derved afkorter sit Liv og saaledes kommer tilbage til Sfærerne før den fastsatte Dødsdag?

Der skal efter Døden gøres Rede for hele det jordiske Livs Forløb – ogsaa for eventuelle Misbrug af Nydelsesmidler.

I »Kristi Tale« – »Vandrer mod Lyset« pag. 117, Afsnit 8 – siger Kristus: »Værer varsomme med alle rusende Drikke og sløvende Gifte; thi I skulle vide, at I selv fuldtud maa bære Ansvar et for de tabelige, onde og slette Handlinger, I udøve, naar I, ved Uagtsomhed eller slet Vane, mister Herredømmet over eders Forstand og eders Villie«. – Mennesket henvises her til at omgaaes varligt med visse Nydelsesmidler. Det forbydes ikke at benytte dem, men der siges, at de bør anvendes saaledes, at disse Midler ikke skader Helbredet og ikke skaber en slet Vane, eller saaledes, at Mennesket ikke mister sin Selvkontrol.

Hvad Tobak, Kaffe og The angaar, saa er disse »Gifte«, anvendt med Maade, ikke ødelæggende for Legemet. Men hvis alkoholige Drikke og andre Nydelsesmidler bruges til Overmaal, saa at de virker nedbrydende paa Legemet og bliver skyld i, at Mennesket, ifølge dette Misbrug, vender tidligere hjem, end det normalt skulde, vil dette ikke blive betragtet som Selvmord. I disse Tilfælde dømmes der ud fra den af Guds Love, der siger: **at ingen maa omgaaes sit jordiske Legeme med Letsindighed.** Og de, der forsynder sig imod denne Lovparagraf, vil blive inkarnerede paa Steder og under Forhold, der kan virke i forbedrende og opdragende Retning, saa at de paagældende kan lære at tage sig i Agt for at benytte Nydelsesmidler til Overmaal. –

Stiller man Loven mod spirituøse Drikke – »Forbudsloven« – op mod »Afholdssagen«, kan man da med nogen Ret hævde: at Forbudsloven har sin Rod i Mørket, hvorimod Afholdssagen har sin Rod i Lyset?

Ja, med fuld Ret kan man udtale sig paa ovenstaaende Maade.

Ingen Regering har – efter Guds Love – Myndighed til gennem en saa rigoristisk Lov, som Forbudsloven er, at binde et Folks Villie. Thi en Lov, der baster og binder den frie Villies Initiativ, er af det onde og vil kun skabe uholdbare Tilstande, da alle, der ikke vil lade sig binde, nok skal finde Udveje til at skaffe sig det, som Loven gaar ud paa at nægte dem. Derimod vil et effektivt Oplysningsarbejde om, hvilke Ulykker, Lidelser og Forbrydelser en umaadeholden Nydelse af spirituøse Drikke kan forvolde, altid være paa sin Plads; det bliver da hver Mands Sag at holde sig inden for de rette Grænser. Ligeledes bør Straffen for de Ulykker og Forbrydelser, der forvolde under Drukkenskab, skærpes betydelig, da det absolut ikke er nogen Undskyldning for de paagældende, at de i Ulykkesøjeblikket eller under Udøvelsen af deres Forbrydelser ikke har haft det fulde Herredømme over deres Aandsevner¹ eller deres Villie.

Kan de Mennesker, som har en svag Villie, finde Styrke og Støtte ved at indmelde sig i Afholdsforeninger, da er der intet at sige hertil. Kun maa en saadan Indmeldelse ske efter Individets eget Ønske og ikke gennem en aandelig Tvang fra Slægts og Venners Side, gennem en Domstols eller gennem en Arbejdsgivers Paabud. – Iøvrigt henvises til Kristi Tale i »Vandrer mod Lyset« pag. 117, Afsnit 8, samt til Guds Tjeners Tale i samme Værks pag. 125, Afsnit 3, der lyder saaledes: »Thi Gud den Almægtige tvinger ingen, og ingen skal tvinge sin Næste. Men beder alle eders Fader styrke eders Villie, at den kan sejre over det onde og bære eder fremad mod Lyset!« –

Hvorledes bør man se paa de politiske Principper: Liberalisme contra Socialisme?

De politiske Stridigheder maa Menneskene selv se at ordne indbyrdes. Det enkelte Menneske vil dog her, som paa alle andre Omraader, altid kunne faa den nødvendige Vejledning

¹) Selvfølgelig maa der her tages et vist Hensyn til mentalt defekte Mennesker; ovenstaaende gælder kun de normale, hvis Aandsevner er slørede af spirituøse Drikke. –

gennem sin Skytsaand, sin Samvittighed. Men eet kan siges med Bestemthed fra oversanselig Side: **at alle politiske Stridigheder er af det onde.** Nationernes og Samfundenes styrende og lovgivende Myndigheder har igennem »Kristi Tale« – »Vandrer mod Lyset« pag. 113–115, Afsnit 1 – modtaget en Rettesnor, der klart viser, i hvilke Retninger Guds Ønsker gaar. Bliver hele »Kristi Tale« – i Aand og i Sandhed – den Rettesnor, som alle vil følge i det jordiske Liv, da vil det snart vise sig: at alle politiske Retninger med det evige Tovtrækkeri mellem de forskellige Partiførere og Ledere **er ganske overflødig og kun virker skadelig.** Skadelig, fordi der ikke paa nogen Maade **kan skabes Arbejdsfred og Arbejdsro for de Mennesker, paa hvilke Ansvar**et hviler. –

38.

Kan der gives nogen Forklaring paa, hvorfor Maalet paa Isolationslagets Tykkelse, $\frac{1}{8}$ Millimeter, er opgivet i »Vandrer mod Lyset«? Tilsyneladende er det en overflødig og nytteløs Oplysning, da den unddrager sig menneskelig Erkendelse og Kontrol.

»Vandrer mod Lyset« er et Budskab til den hele Menneskehed; hertil maa ogsaa henregnes de Menneskeaaender, som opholder sig i de forskellige Sfærer. Der findes derfor flere tilsyneladende »nytteløse« Oplysninger i Værket, nytteløse for Mennesker – men betydningsfulde for Menneskeaaender. Hertil hører f. Eks. Opgivelsen af Maalet $\frac{1}{8}$ Millimeter for Isolationslagets Tykkelse. Fra jordisk Side vil Rigtigheden af denne Meddelelse ingen Sinde blive konstateret. Men fra oversanselig Side er det meget let at undersøge, om det opgivne Maal nøjagtig svarer til Virkeligheden. Denne Oplysning kan saaledes blive af stor Værdi f. Eks. for en tvivlende Menneskeand, idet Lederne ved de forskellige sfæriske Lærestalter kan medtage deres Myndlinge til et Besøg paa Jordplanet og lade dem overvære et Menneskes Død. Thi efter et Legemes Død er det let at undersøge det udskilte Hylster = Isolationslaget og kontrollere det opgivne Maals Nøjagtighed. Ligeledes vil det endnu en Del Aar frem i Tiden kunne paavises for Menneskeaaender: at Tykkelsen paa de Mørkeisolationslag, som de Ældste anvendte ved deres egne Inkarnationer, ogsaa svarer til det opgivne Maal c: $\frac{1}{2}$ Millimeter¹.

I »Vandrer mod Lyset« findes der saaledes Beviser for Sandhe-

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 184, Afsnit 4, og Tekstnoten samme Steds.

den af det dér meddelte, baade for tvivlende Mennesker og for tvivlende Menneskeaaander.

For øvrigt blev der fra menneskelig Side spurgt om Isolationslagets Tykkelse. –

39.

Var der nogen særlig Grund – f. Eks. Klodens Beliggenhed – til, at Gud udvalgte Jorden¹ til fremtidig Bolig for de Lysvæsener, som Han tænkte at skabe?

Ja, der var overordentlig mange særlige Grunde til dette Valg. Men der vil ikke blive givet en nærmere Forklaring² over disse Forhold. Kun saa meget kan siges: at Jordens Beliggenhed i Universet var en af Hovedgrundene. –

40.

Skønt Guds først skabte Børn var skabt lige³, udviklede de sig forskelligt. Kunde de da ogsaa, hver paa sit Omraade, gavne og glæde de andre gennem deres Aands særegne Ydelser, f. Eks. som Videnskabsmænd, Digtere og Kunstnere? Kunde de i Lighed med, hvad der finder Sted under jordiske Forhold, vinde Berømmelse blandt deres Brødre og Søstre?

Forholdet mellem Guds først skabte Børn, inden det store Skisma indtraf, var i alle Henseender fuldkommen ideelt. De glædede og berigede i høj Grad hverandre gennem deres videnskabelige eller kunstneriske Ydelser. De anerkendte fuldtud hverandres særegne Ydelser – uden Misundelse; thi Misundelse var og er et ganske ukendt Begreb i Guds Rige. Men en Berømmelse, saaledes som Mennesker kender den, fandtes ikke blandt disse Brødre og Søstre. Thi en jordisk »Berømthed« har gerne næsten lige saa mange Misundere, som han har forstaaende Venner og Tilhængere; men i Guds Rige findes, som sagt, ingen Misundelse. –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 6, Afsnit 5–10. –

²) Grunden til, at nærmere Forklaringer ikke bliver givet, er den: at Menneskene selv kan tænke sig til nogle af de Aarsager, der dannede Grundlaget for Valget af Jordkloden. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 151, Afsnit 6–8. –

41.

Hvad var egentlig den første syndige Tanke, som gjorde de Ældste saarbare for Mørkets Angreb? Og hvad er egentlig Syndens Væsen?

Den første Paavirkning af den »Mørkehob«, som Gud efter Samtalen¹ med sine Børn, sendte ind over dem – uden at de vidste det² – fremkaldte hos de videnskabeligt betonedede den **selvbeundrende Tanke** og med den **Hovmodsfølelsen**. Men omtrent samtidig vagnede **Magtbegæret** = Visheden om: at deres Fader maatte overgive Herredømmet og Ledelsen over de kommende – i aandelig Henseende – kun svagt udrustede Lysvæsener til dem, fordi de, efter egen Indbildning, i Viden og i Ydelser stod langt over deres kunstnerisk betonedede Søkende. Da de øvrige af Guds Børn ikke blev paavirkede af den Mørkehob, som Gud havde udskilt af Lysets Indkapsling, stod disse ganske uforstaaende overfor de videnskabeligt betonedede Brødres og Søstres Særopfattelse af dette Spørgsmaal.

Der kan ikke gives nogen eksakt Forklaring af Syndens Væsen; kun dette kan siges: at dér, hvor Mørket, og med Mørket Synden, vinder Indpas, dér er der en Mulighed for, at det ædle, gode og skønne i Tanken kan forvanskes og nedbrydes. Ligeledes er der en Mulighed for, at Villien vil gaa i ond Retning. Mørket virker saaledes **forvrængende, splittende, opløsende og nedbrydende** paa Tanke og Villie. Men den inderste Kerne i Tanke og Villie, der har deres Udspring fra Guds eget Væsen, **kan ingen Sinde destrueres af Mørkets Kræfter**. Der vil saaledes altid være Muligheder til Stede for, at en af Mørket ødelagt Personlighed, ved Guds og Lysets Hjælp, paa ny kan genopbygge og genoprette det engang nedbrudte og ødelagte. –

42.

Hvorledes kunde Ledelsen af de uskabte Væsener³ paa Jorden være en saa tillokkende Gerning for de Ældste, at Ønsket herom kunde bringe dem til at gaa mod Guds Advarsel og faa dem til at risikere at komme ind under Mørkets Magt?

Havde de da i de forløbne Aarmillioner intet lært af Gud og Hans Tjenere om Mørkets Natur og Magt?

Grunden til, at Gud vilde give sine først skabte Børn den Opgave: at lede umyndige Væsener i deres Udvikling, var først og frem-

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 6, Afsnit 12. –

²) Se det følgende Spørgsmaals Besvarelse. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 6, Afsnit 12 og 13, samt pag. 7, Afsnit 1–13.

mest den: at faa en Anledning til at stille dem direkte overfor Mørkets Paavirkning. Derfor sagde Han intet om, hvem Han vilde udvælge dertil. Om denne Opgave vilde være af nogen Betydning for dem, set ud fra hver enkelts Tanker og Følelser, derom kunde Gud – ifølge sin Selvbegrænsning – intet vide. Han maatte overlade til dem selv: at gøre sig deres egne Tanker og Forestillinger om den Opgave, som Han vilde give dem. Og Han havde da valgt dem, hvis Lyst gik i Retning af at paatage sig Arbejdet. Men der er forskellige Maader, paa hvilke Individets Lyst til at lede andre kan vise sig. Ligeledes kan Iveren efter at paatage sig en saadan Gerning ytre sig meget forskelligt. Havde de videnskabeligt betonedede af Guds Børn tænkt saaledes: vi vil meget gerne være værdige til vor Faders Tillid, vi ønsker meget at paatage os dette Arbejde, thi vi længes efter at delagtiggøre umyndige Væsener i vor Viden, delagtiggøre dem i vore Glæder, aabne deres Øjne for alt skønt og herligt og at vække deres Tanke- og Følelsesliv, da havde de handlet ret, da havde deres Tanker og Ønsker været rene og upaavirkede af Mørket. Men saaledes tænkte de ikke. De tog sig ikke i Vare for det fremdragne Mørke; derfor blev de Ældstes første Tanke om det stillede Problem: **en Selvbeundring** = den første Spire til **Hovmodet** og til **Magtbegæret**. Hvorfor det blev saaledes, kan der ikke gøres Rede for; thi dette bunder i de paagældendes Tanke og Villie, **hvis inderste Natur er uforklarlig, og derfor uforstaaelig for Mennesker**.

Med dyb og inderlig Sorg saa Gud: at Mørket havde sejret over nogle af Hans Børn – og Han advarede dem. Saaledes begyndte det store Skisma mellem de Ældste og de Yngste, saaledes begyndte Mørkets Magt over de Ældste. Og trods alle Guds Advarsler lod de sig af Mørket lede længere og længere bort fra Ham; dybere og dybere blev deres Fald; mere og mere nedbrød og forvrængede Mørket deres engang saa straalende lyse, skønne og harmoniske Personligheder. –

Alle Guds først skabte Børn havde af Gud og af Hans Tjenere modtaget Forklaringer angaaende Mørkets Natur og Kræfter, de havde faaet Kendskab til de onde Muligheder, som det indebar. Men den Viden, der blev givet dem, blev ikke ledsaget af Eksperimenter. Thi Gud vilde ikke stille dem direkte overfor Mørkets Paavirkning, førend det Tidspunkt var naaet, da der efter al Sandsynlighed kunde være berettiget Haab om, at de alle kunde være i Stand til – i Kraft af Tanke og Villie – at gyse tilbage for Mørkets Udstraalinger og derigennem vinde den første Sejer over det. Og var de alle gaaet upaavirkede ud af dette første Møde med Mørket, med det Ondes Muligheder, da havde Gud lidt efter lidt ladet dem paavirke af Urkraftens mangeartede Udstraalinger og ladet dem – under sin Ledelse – eks-

perimentere med dets mangfoldige Kræfter og Udstraalinger, for at de kunde lære alle dets Udslag at kende.

Skønt Gud havde meddelt dem, at Han engang – **uden at de kendte Tidspunktet** – vilde stille dem direkte overfor en udskilt Mørkehob, lod de videnskabeligt betonedede af Hans Børn sig dog paavirke af dens Udstraalinger; de glemte at »gyse« tilbage for det onde, der kom dem i Møde. Og trods Guds Advarsler om: ikke at indlade sig med det onde og ikke lade sig besejre af det, der var uværdigt for Jeget at lytte til, forsøgte de dog ikke at frigøre sig for Mørkets Indflydelse. **Guds Advarsler var forgæves.** –

Saaledes gaar det ogsaa i det jordiske Liv. Gang paa Gang bliver Mennesket advaret af sin Samvittighed, men atter og atter gaar det sine egne Veje, atter og atter falder det for Mørkets Paavirkning, falder det for Mørkets Fristelser. Gang paa Gang fortaber Mennesket sig i Selvbeundring, i Hovmod og i Magtbegær. Men disse Fald, disse Mørkets Sejre drager Mennesket længere ind under Mørkets Magt, længere bort fra Guds Veje. **Og kun den intensive Sorg og Anger kan løse de faldne fra de tyngende Lænker og lede dem ind paa den rette Vej tilbage til Gud.** –

45.

Hvordan kunde de Ældste finde saa stort Behag i den nydannede Verden omkring Jorden, at de i saa lange Tidsrum vilde undvære Guds Rige og deres Brødrers og Søstres Selskab?

Var Guds Rige da ikke et fuldkomnere Opholdssted end den ny Verden? Eller var Guds Rige maaske blevet dem saa velkendt, at de kedede sig der?

Ingen af Guds først skabte Børn har nogen Sinde følt Kedsomhed i Faderhjemmets Verden. Dette Begreb er fuldkommen ukendt dér.

Selv om den nyskabte Verden uden om Jorden var som en Perle af stor Skønhed, saa kunde den dog ikke sammenlignes med Guds Riges Herlighed. Thi dette Rige er – i Opbygning, i landskabelig Afveksling og i Farvepragt – fuldkomment indtil det sublime. Men den egentlige Grund til, at de Ældste fandt saa stort Behag i at opholde sig dér, var først og fremmest den: at de, naar de var i Hjemmet, følte Faderens Sorg strømme sig i Møde; de følte, at deres Kærlighed til Ham og til deres kunstnerisk betonedede Søkende var forringet; de følte sig utilpas i de hjemlige Omgivelser – derfor droges de af den lille, skønne Verden uden om Jorden. **Den blev et Fristed for dem.** Thi ved at opholde sig her, unddrog

de sig deres Faders sorgfulde Blik, unddrog de sig deres Søskenes sorgfulde Bebrejdelser. Og Opholdet i den nyskabte Verden blev af længere og længere Varighed, skønt denne Verden langsomt omformedes af det Mørke¹, som deres Væsen indebar efter Faldet. Gang efter Gang kaldte Gud paa dem og bad dem om at vende tilbage, inden Mørket helt fik dem i sin Magt. Men Egenraadigheden bandt dem. Og for en Tid maatte Gud miste nogle af sine elskede Børn. —

44.

Da Gud sagde til Ardor, at hvis han skabte Væsener af Mørket, vilde dette binde ham og hans Hjælper, til deres Børn lærte at ynke dem, var det da en vilkaarlig Betingelse, som Gud stillede for de Ældstes Frelse, eller var det en ifølge Mørkets Natur nødvendig Betingelse for, at de Ældste kunde løses af Mørkets Baand?

Gud vidste, at de Ældste, saafremt de formaaede at skabe levedygtige Væsener af Mørket, vilde bindes til disse Børn gennem et livgivende Baand. Og kort før det Tidspunkt indtraf, da Gud advarede de faldne mod at skabe af Mørket, havde Han set, at nogle af de Ældste begyndte at føle Længsel efter det fjerne Faderhjem. Og Han forudsaa da, at disse, hvis der blev skabt Væsener af Mørket, vilde henvende sig til Ham om Hjælp, naar de saa, hvor mislykkede deres Skabninger var blevne. Og ud fra sin Viden om: at Han engang vilde yde denne Hjælp ved at give de eventuelle Skabninger Tanke og Villie = aandeligt Liv, fremkaldtes Hans Ord til Ardor: om Mørket, der vilde binde ham og hans faldne Søsken, indtil hans Skabninger havde lært at ynkes over dem. —

Det var saaledes ikke en vilkaarlig Betingelse, som Gud her stillede. Ifølge Mørkets Natur maatte det — ved et Baand — binde Skaberens til sine Skabninger. Et Baand, der kun kunde løses gennem Sorg og Anger, enten fremkaldt gennem »Skaberens« opdukkende Erkendelse af det syndefulde i den udførte Handling — eller fremkaldt gennem Skabningens medlidende Følelser med den for Mørket faldne Skaber. Og da Gud saa, at Ardors Personlighed paa dette Tidspunkt var saa gennemsyret af Mørket, at der var al Mulighed for, at han ikke selv vilde kunne forstaa Omfanget af den syndefulde Handling,

¹) Først senere hen, da de Ældste selv søgte at udskille Mørke — af Lysets Indkapsling — for at »skabe« deraf, blev Riget om Jorden helt formørket og ødelagt. Intet af den tidligere Skonhed blev tilbage. —

som han tænkte paa at udføre, pegede Gud ved sine Ord paa en Genvej til Sorg og Anger for ham og hans faldne Søsken. En Genvej dannet af hans Skabningers Medlidenhed med ham, med hans Liv i det dybeste Mørke, i Synd og i Lidelser. Thi enhver medfølede Tanke drager Lyset til det Væsen, der er Genstand for Tanken. Og det Lys, der omstråler den paagældende, vil da skabe en Mulighed for at nedbryde Individets Trods og derigennem fremkalde Sorgen og Angeren.

45.

Beror Betydningen af den Forbøn for de Ældste, som Kristus og andre af de Yngste skulde forsøge under deres Inkarnation, paa den i foregaaende Spørgsmaal omtalte Betingelse for Ardors Frelse?

Betragtes de Yngste i Menneskelegemer som Ardors Børn, og virkede deres Bøn derfor virkningsfuldere, end hvis den fandt Sted, naar de var diskarnerede?

Ardor og de Ældste havde ved deres Fald absolut ikke forsynet sig overfor deres øvrige Søsken; derfor kunde en Forbøn fra deres Side ikke løse de Ældste fra Mørket; men den kunde fremkalde en Hjælp, der muligvis kunde fremskynde en Forstaaelse hos de Ældste af deres Synd mod Gud og saaledes vække Sorgen og Angeren. (Se om denne Hjælp i »Vandrer mod Lyset« pag. 9, Afsnit 11 og pag. 159, Afsnit 2.)

Da Gud henvendte sig til de Yngste for at opfordre dem til – i menneskelig Iklædning – at være Ledere for de Ældstes Skabninger, naar Han havde aandeliggjort »Skyggerne«, d. v. s. givet dem Tanke og Villie, skete denne Henvendelse af tre Grunde: 1) Fordi Han vidste, at den Hjælp, som de Yngste kunde yde Menneskeheden, ved, paa alle Punkter, at være Foregangsmænd, kunde afkorte Menneskeandernes Vandring til Hans Rige med talrige Aarmillioner. 2) Fordi de Yngste gennem Jordelivene vilde lære Mørket at kende i dets mangeartede Former og Udslag, lære fuldtud at afvise dets Angreb og fuldtud at sejre over det. 3) Fordi de Yngste ved at knyttes til Ardors Skabninger blev stillet lige med Menneskeandene med Hensyn til at ynkes over, d. v. s. til at fatte Medlidenhed med Menneskelegemets Skaber og Skabere. Og da de Yngste, alle som een, elskede deres faldne Søsken og inderligt længtes efter at vinde dem tilbage, skabtes

der – da de paatog sig den af Gud stillede Opgave – en Mulighed for, at een eller flere af dem under et Jordeliv vilde fatte Medlidenhed med de faldne og igennem en Forbøn hidføre en Fremkaldelse af den nødvendige Sorg og Anger. Forbønnen vilde saaledes ske paa et langt tidligere Tidspunkt, end det kunde tænkes, at en Menneskaand vilde være i Stand til at føle Medlidenhed med de faldne og, ifølge sin Medlidenhed, bede Gud tilgive Menneskelegemets Skaber og Skabere. – **Gud stræbte saaledes paa alle Maader at gøre Genvejen til Faderhjemmet saa kort som muligt for alle de faldne Ældste.** –

46.

Maa vi faa en større Viden om og et større Kendskab til vor Faders Hjælperes, de tolv Tjeneres Liv og Færden, end vi har faaet i »Vandrer mod Lyset«?

Og hvilken Betydning har deres mægtige Personlighed, deres store aandelige Viden og deres Kærlighed for de Yngstes Arbejde for Menneskeandernes Udvikling?

Guds tolv Tjenere eller Hjælpere er alle mægtige Personligheder. Deres Skikkelser er unge, skønne, lysende og straalende. Af Væsen er de rene, kærlige, forstaaende og hjælpsomme. De har til alle Tider været og de vil til alle Tider være de Yngstes Hjælpere i deres saa vanskelige Gerning som Menneskehedens Foregangsmænd. Atter og atter har disse lysende Personligheder været Skytsaander og Ledere for de Yngste under de jordiske Inkarnationer; særlig i de Tilfælde, hvor der skulde bringes Menneskeheden noget nyt paa de videnskabelige, de kunstneriske og paa Opfindelsernes Omraader.

Inden det store Skisma mellem de Ældste og de Yngste indtraadte, var Guds tolv Hjælpere Lærere og Opdragere for Hans først skabte Børn, der alle elskede dem baade for deres milde, kærlige Væsen og for den Viden, de Lærdomme, som de modtog gennem deres Vejledning.

Da det store Skisma var sket og de tolv saa deres kære Herres og Mesters dybe, uendelige Sorg, drog de alle som een til Riget om Jorden, for muligvis gennem deres Indflydelse at kalde de faldne tilbage til Faderen. Men deres Ord var forgæves. **Mørkets Magt var for stor!** Atter og atter kom de til de faldne – baade før og efter Menneskehedens Skabelse – for at tale med dem, for at erindre dem om Skønheden, Glæden og Livet i deres Faders Rige. Var Ordene forgæves, **da sørgede de, som deres kære Herre sørgede.** Men af og til, naar deres sørgmodige

Ord klang til de Ældste, naar deres lysende, straalende Skikkelser kastede et blændende Skær hen over det »ødelagte« Riges rædselsvækkende Udseende, da lykkedes det for dem at kalde Mindet om Guds Herlighedsrige frem i nogle af de Ældstes formørkede Sind og Tanker. **Og da var deres Glæde dyb og inderlig.** Og de bragte disse angrende, nedbøjede Børn tilbage **til deres Faders Favn.** –

Da den første Skare af Menneskeaaender fuldtud havde gennemgaaet deres jordiske Inkarnationer, og fuldtud havde løsrevet sig fra det jordiske Mørkes Magt, bragte de tolv Hjælpere disse Aander til en af de fjerne Lyskloder, som Gud havde udpeget til at være deres foreløbige Opholdssted. Her blev de tolv Hjælpere skiftevis deres Lærere og Opdragere. Men siden den Stund er talrige Menneskeaaender – frigjort fra de jordiske Genfødsler – paa Vandring fra Lysklode til Lysklode fremad mod deres Faders Hjem, under deres kærlige Vejledning og Omsorg. Ogsaa de Ældste, der er internerede paa fjerne Kloder, er under de tolv Hjælperes Værn og Pleje. Deres Gerning er derfor nu saa stor og omfattende, at flere af de diskarnerede Yngste – mellem deres Inkarnationer – deltager i dette opdragende, vejledende og værnende Arbejde. Ja, de tolv Gerning er nu saa stor, at kun een eller to ad Gangen kan opholde sig i deres Herres Hjem, for at Han ikke for meget skal føle **Ensomhedens Tynge** i sit mægtige, udstrakte Rige. –

47.

Da alle Guds Børn var skabt lige, hvordan var da Ardor blandt de Ældste og Kristus blandt de Yngste blevet saa langt mægtigere end deres Brødre? Vil denne Forskel bevares i al Evighed?

Blandt de videnskabeligt betonedede af Guds Børn var Ardor den, der var naaet længst frem i Viden, og blandt de mere kunstnerisk-, mere følelsesbetonedede var han, der kaldes den ældste af de Yngste, den, der stod højest. Derfor blev disse to gennem deres Dualers Tanker – henholdsvis de selvbeundrende og de medlidende Tanker – Førere for hver sin Gruppe af Guds Børn. (Se iøvrigt om dette Spørgsmaal i »Vandrer mod Lyset« pag. 165, Afsnit 4–5 og 7, samt pag. 166, Afsnit 2–3.)

Den Forskel, som dengang var saa fremherskende og som endnu er fremherskende, vil antagelig – med Bestemthed kan det ikke siges – være udslettet, naar Guds først skabte Børn samles med Men-

neskeaanterne i Guds Rige. **Men de individuelle Forskelle vil selvfølgelig bevares til evige Tider.**

Ligeledes vil antagelig baade de »Ældste« og de »Yngste« samt Menneskeaanterne i al Evighed bevare stor Kærlighed til den ældste af de Yngste ved Mindet om hans dybe, rene og trofaste Kærlighed til dem alle, ved Mindet om hans – af Mørket – uovervindelige Taalmod, hans store Uselvskhed, **hans ingen Sinde svækkede Tillid til Guds Ledelse**, hans indre Styrke og Evne til at hjælpe og støtte, hvor hans Hjælp var ønsket og nødvendig. –

Hver eneste Menneskeand vil paa Lysets Kloder, dér, hvor deres videre Udvikling foregaar, engang – om Aarmillioner – blive stillet overfor Ardor og hans Dual for igennem lange Tidens Samvær at lære: at fatte en dyb og inderlig Kærlighed til dem begge. Og har de lært fuldtud at elske disse to, der var den første og egentlige Aarsag til Menneskehedens Skabelse, da vil de hurtig og let kunne overføre denne Kærlighed til alle de Ældste, selv om de først senere hen lærer dem at kende, efter som disse genvinder den mistede Lyspersonlighed. Thi længe før den Tid indtræder, da alle de Ældste har genopbygget deres Personlighed, vil enhver Menneskeand fuldtud være naaet til Forstaaelsen af: at har deres talrige Jordelivs Lidelser, Sorger og Kampe i den jordiske Mørkeverden været svære at gennemleve, saa kan intet af alt det, som de har maattet gennemgaa, sammenlignes med de Ældstes Elenighed, Synd og Lidelser. Og ud fra denne Forstaaelse vil der i deres Sind og Tanke – om end langsomt – **skabes en rig, dyb, inderlig og varig Følelse for de ældre Brødre og Søstre.** –

48.

Hedensk Jul – kristen Jul.

Paa Grund af en overset Korrekturfejl i Supplement I Nr. 48 er en Sætning pag. 64, Afsnit 1 bleven ganske misvisende, hvorfor det pagældende Afsnit skal gengives her i den oprindelige Form:

»Desuden bør enhver huske: at Julen kun er en sidste Levning af den gamle hedenske Offerfest til Solen. Ved Kristendommens Indførelse i Norden gik denne Fest – Solfesten – ved et stille Kompromis fra Kirkens Side over til at blive et Forbillede for de Kristnes »Jul«, der afholdtes paa det fikserede Tidspunkt for Jesu Fødsel«¹. –

¹) I Supplement I Nr. 48 lyder Sætningen saaledes: »Ved Kristendommens Indførelse i Norden gik denne Fest – Solfesten – ved et stille Kompromis fra Kirkens Side over til at blive det fikserede Tidspunkt for Jesu Fødsel«. –

Var Forholdet mellem de Yngste og de Ældste i Guds Rige køligt, siden der kunde hengaa Aarmillioner, uden at de først nævnte savnede de sidste?

De Yngstes Kærlighed til de faldne Søskende blev ikke forringet ved, at disse trak sig tilbage fra dem. De længtes dybt og inderligt efter de fraværende. De saa, at deres Fader sørgede, og de sørgede selv over det skete. Men de forstod ikke det fulde Omfang af det indtrufne Skisma. Og naar der tilsyneladende gik saa lange Tider, inden de henvendte sig til Guds Tjenere for at faa den fulde Viden om de Ældstes Forsvinden, da maa disse Aarmillioner ikke bedømmes ud fra et jordisk Skøn. Thi dette Tal er kun opgivet for ikke at bringe Forstyrrelse ind i den menneskelige Forstaaelse af det uhyre Tidsrum, der, jordisk set, gik forud for Menneskehedens Skabelse – efter de Ældstes Fald – i hvilket Tidsrum alle jordiske Livsmuligheder blev omformet eller helt ødelagt af det over Jorden indstrømmende Mørke. Disse Aarmillioner maa derfor betragtes ud fra det gamle Ord: Een Dag er for Herren som tusinde Aar og tusinde Aar som een Dag. Endnu nærmere vil Menneskene dog komme Sandheden, hvis de i Stedet for: »tusinde Aar« siger: Millioner af Aar. Det, i »Vandrer mod Lyset« pag. 159, Afsnit 3, opgivne Tidsrum, der, efter menneskelig Opfattelse, er saa ubegribeligt, saa stort, var, for de Yngste i Guds Rige, i Virkeligheden kun en kort Tidsperiode.

Og hvad der iøvrigt staa meddelt i Ardors Beretning og i Kommentaren – henholdsvis pag. 9, Afsnit 2–12 og pag. 159, Afsnit 3–4 – tyder ikke paa, at de Yngstes Forhold til de Ældste var køligt eller kølnet. Ingen Sinde er de Yngstes Kærlighed til de faldne Søskende bleven forringet. End ikke de mange lidelsesfulde Jordeliv, som de Yngste har maattet gennemgaa, har mindsket denne Kærlighed; langt snarere har de ustandne Lidelser og Sorger uddybet og styrket deres Kærlighed. Thi igennem deres egne Sorger og Lidelser fik de en virkelig Forstaaelse af de faldnes Elendighed og uhyggelige Liv i Mørke og i Hæslighed langt borte fra deres fælles Fader. De opnaaede – gennem deres Inkarnationer – en Forstaaelse af deres Søskendes Liv og Færden – en Forstaaelse, **som de ellers ingen Sinde havde opnaaet.**

Men den Sorg, som de Yngste i Guds Rige følte, da de fik Sandheden at vide angaaende de faldne, de elskede Brødres og Søstres Forsvinden i Mørket, vil intet Menneske kunne forestille sig. Thi i Menneskets Sorg over afdøde, bortgangne Slægtninge og Venner blander der sig altid eet eller flere egoistiske Momenter. Saaledes var det ikke for de Yngste; deres Sorgfølelse var fuldkommen

uegoistisk, ren, dyb og inderlig. Havde det modsatte været Tilfældet, havde de ingen Sinde turdet vove – igennem de jordiske Inkarnationer – at give sig i Kast med Mørket for at sejre over det, **for at vinde de elskede og savnede Søskende tilbage til Livet i Faderhjemmet.** –

50.

Kan der fra oversanselig Side forklares noget nærmere til Forstaaelse af den forskellige Opfattelse af Tidsbegrebet? Naar de Yngste kun følte de Ældstes Fraværelse som en kort Tid (Svaret til Spørgsmaal Nr. 49), følte de Ældste, der befandt sig i den nye Lysverden omkring Jorden, da Tiden som Aarmillioner? Eller beror Tidsopfattelsen ikke paa Opholdsstedet, men paa vedkommende Intelligensers Natur?

Begrebet Tid er et meget relativt Begreb, i høj Grad forskelligt for de forskellige Væsener og i høj Grad forskelligt for de to Urkræfter – Lysets og Mørkets – **Tidsrytme.** Muligvis kan der fra oversanselig Side kastes et Strejflys over dette Forhold, men en eksakt Forklaring kan ikke gives, da Mennesker, selv de mest begavede, ikke kan fatte den inderste Kerne af Problemet: **Lys' og Mørkes forskelligartede Tidsrytme.**

1) De to Urkræfter Lys og Mørke er naturforskellige, idet Lysets æteriske, aandelige og materielle Svingninger er baserede paa meget høje Svingningstal, hvorimod Mørkets tilsvarende Svingninger er baserede paa meget lave Tal i Forhold til Lysets. Omslutter Lyset Mørket, drages dette frem med Lysets Kredsløb gennem Guds flammende Væsen; men det kan dog ingen Sinde følge med i Lysets stærke Fremdrift. Det kommer saaledes til at danne en, sig langsomt bevægende, Understrøm i Lysæterens hastige Frembølgen. Tiden for Mørkeæterens Bevægelser er saaledes uhyre langsom i Forhold til Lysæterens.

2) Er Mørket udskilt af Lysæterens Indkapsling, bliver dets Bevægelse, dets Fremdrift endnu langsommere, selv om det polariserede Mørkes Svingninger gennemgaaende er højere end det afpolariseredes.

3) Da Guds Rige er dannet og skabt af Lysets æterisk-materielle Udstraalinger, er Begrebet »Tid« dér baseret paa en Rytme, der er meget forskellig fra den jordiske Tids;

4) fordi det jordiske Liv i dets Urgrund er baseret paa Mørkets materielle eller molekyllære Svingninger, hvorfor Tidsbegrebet i den jordiske Verden maa være Udtryk for denne Urkrafts langsomme Tidsrytme. Der vil saaledes naturnød-

vendigt fremkomme en uhyre Forskel i Bedømmelsen af Begrebet Tid i Guds Rige og det tilsvarende Begreb i den jordiske Verden.

5) Da de astrale Verdener uden om Jordkloden er baserede dels paa de astrale Mørkesvingninger, dels, for de højere Sfærers Vedkommende, paa det astralmaterielle Lys' Svingninger, vil der ligeledes fremkomme Forskelle indenfor Begrebet Tid for de Væsener, der bebor disse oversanselige Verdener. Men intet af disse Begreber for Tid kan maales med Tidsrytmen i Guds Rige.

6) Dernæst maa der tages visse Hensyn til de forskellige Intelligensers aandelige Indstilling. Jo højere Intelligens, desto hastigere er Tidsrytmen; derved fremkommer der atter Forskelle i Tidsbedømmelsen. Disse Forskelle var i Guds Rige fremherskende mellem Gud og Hans Tjenere, mellem disse og Guds først skabte Børn, saaledes: at Tidsrytmen var stigende i opadgaende Retning fra Guds Børn til Gud selv.

7) Lignende Forskelle med Hensyn til Tidens Relativitet gør sig gældende i den jordiske Verden. Til en vis Grad ligeledes baseret paa de der levende Væseners lavere eller højere Intelligensindstilling, samt paa forskellige andre Aarsager.

Lad os her tage nogle Eksempler.

For det mindreaarige, normale Barn er »een Dag« en uhyre lang Tidsperiode, men Dagen synes kort for det voksne eller det aldrende Menneske. – Er Mennesket højt begavet og er dets Dag optaget f. Eks. af videnskabelige Udgranskninger eller af kunstneriske Ydelser og Nyskabelser, o. s. v., da føles Dagen kortere, end den føles for det mindre begavede Menneske eller for »Dagdriveren«. – For et sundt, lykkeligt Menneske kan Dagen svinde, som var den een Time; men een Time kan synes saa lang som et helt Døgn for det aandeligt eller legemligt lidende Menneske, o. s. v. –

Det forholdsmæssige maa saaledes altid tages med i Betragtning, hvad enten det gælder fikserede eller ikke fikserede Tidsbegreber og Bestemmelser.

8) Livet i Guds Rige var skønt, herligt og lykkeligt. Tidens Rytmе var derfor hastig og flygtig for Guds Børn.

Da de Ældste for Alvor drog bort for at bosætte sig i Riget om Jordkloden, medens de Yngste levede videre i de hjemlige Omgivelser og under de hjemlige Forhold i Guds Rige, blev Tidsrytmen – paa Grund af Sorgen over de forsvundne elskede Søkende – langsommere for de Yngste. Men de forstod ikke Aarsagen hertil. Thi de Aarmillioner, som, efter jordisk Tidsregning, svandt hen, inden de henvendte sig til Guds Tjenere med Forespørgsel om de borteblevne, følte af dem dog kun **som et kort Spand af Tid.**

9) For de Ældste i Riget om Jorden ændredes Tids-

rytmen langsomt, efterhaanden som Mørket mere og mere ødelagde dette Rige. Men da de Ældste var optaget af at nyskabe det engang saa skønne Hjem, gik denne Tidsændring ikke op for dem i den fulde Udstrækning. Først da de steg ned paa Jordkloden for at undersøge Mørkets Hærgning dér, forstod de: **at Mørkets Tidsrytme var en anden end Lysets.** Og da de havde skabt Menneskeheden og igennem Mørkets Baand knyttedes til deres Skabninger, kom de fuldt og helt ind under de jordiske Forhold og Begreber for Tid – **Tiden blev uendelig lang for dem alle.**

10) For at de Yngste nogenlunde kunde komme ind under de jordiske Begreber for Tid, maatte Gud fjerne dem fra sit Rige og give dem Boliger i den 6te Sfære uden om Jorden. Og saalænge som deres Ledelse af Menneskehedens Vandring frem mod Lyset varer ved, saalænge maa de forblive dér mellem de menneskelige Inkarnationer. Herfra maa dog undtages de Besøg, som de til Tider aflægger i Faderhjemmet for at hvile ud og for at modtage ny Styrke, nyt Mod gennem Samtaler med Gud og gennem Hans stærke, intensive Lysudstraalinger. –

Yderligere Forklaringer over dette Emne kan ikke gives fra oversanselig Side. –

I Svaret til Spørgsmaal Nr. 32, Supplement I staar, at Menneskene selv maa finde ud af Problemet: Stjernetaager. Men da de seneste astronomiske Teorier gaar ud paa: at de meget fjerne Mælkevejssystemer og derfor ikke kan høre med til det Mælkevejssystem, i hvilket Jorden er beliggende, spørges der, om der ikke alligevel kan gives en Forklaring her? »Vandrer mod Lyset« siger jo: at Stjernetaagerne hører med til Jordens Mælkevejssystem.

Da Teorien om: at de fjerne Stjernetaager skulde være Mælkevejssystemer udenfor Jordens, er fejlagtig, har vi faaet Tilladelse til at besvare Spørgsmaalet og fremlægge de faktiske Forhold:

I Æteren om Jordens Mælkevejssystem findes flere Steder mægtige Mørkehobe. Disse Mørkehobe blev i de jordiske Tidens Morgen udskilt – af de faldne Ældste – fra Æterens Indkapsling. Og i disse Hobe opfanges og genspejles Udstraalingsbilleder af de Stjernekloder, der findes indenfor Hobenes eller Taagernes Omraader. Ligesom Regndraaben i den jordiske Verden kan afspejle og reflektere et »Billede« af Solen, saaledes kan

»Billeder« af Stjernekloderne opfanges og reflekteres af den Mørkehob, der omgiver de paagældende Kloder, som kun er faa i Forhold til det mægtige Antal, som »Stjernetaagerne« udviser i Teleskopet. **Taagerne er saaledes et optisk Bedrag.** –

52.

a) I »Vandrer mod Lyset« pag. 302 og i Supplement I pag. 22 omtales: at de paa Jorden endnu levende Ældste vil blive fjernede fra Kloden til astrale Boliger i et af de tre andre Mælkevejssystemer. Sker denne Fjernelse ved de fysiske Legemes Død, sker den med de Ældstes frie Villie eller er det en »Tvangsforflytning«? De har jo hidtil vist sig uvillige til at forlade Jordens Skueplads. Hvorledes kan de da frivilligt, umiddelbart efter Døden, indvillige i denne Forvisning? Eller er der et Tilfælde, hvor der anvendes Tvang?

De endnu inkarnerede Ældstes¹ Fjernelse fra Jorden (lige efter det fysiske Legemes Død) er absolut ikke nogen »Tvangsforflytning«. Den er derimod en Hjælp, som Gud yder baade de Ældste og Menneskeheden.

Da Gud i sin Tid – ved de jordbundne Aanders Tilbagevenden til Sfærerne – slettede det »ødelagte Rige« = Helvede², blev alle de Ældste hjemløse. Derfor havde Gud, inden Han bortslettede Helvedssfæren, dannet Opholdssteder paa fjerne Lyskloder baade til de dis- og inkarnerede Ældste. De Ældste, som sammen med de jordbundne Menneskeaaender – Aar 1911 – fulgte Guds Kalden, blev straks ført til disse nye Hjemsteder, hvor de i Fred og Ro kan hvile ud, indtil de jordiske Soningsinkarnationer kan tiltrædes. Naar dette vil ske, vides endnu ikke. De Hjem, som Gud her har givet sine elendige faldne Børn, er lyse og skønne i Forhold til de usle ruinagtige og uhyggelige Boliger, som de havde i Helvedssfæren. Alle var derfor kun lykkelige og glade over at have forladt det knugende, forfærdelige Mørke i det »ødelagte Rige«, som i Aarmillioner havde været deres Hjem. Her er saaledes absolut ikke Tale om nogen som helst Tvang udøvet mod disse Væsener. **Her kan kun være Tale om en Gave, en Hjælp fra Guds Side.** Og saaledes blev det ogsaa opfattet af disse Ældste. Men da sikkert flere ved denne Oplysning vil komme med et nyt Spørgsmaal, nemlig dette: hvorfor kunde disse Ældste ikke faa Ophold i en af Sfærerne uden-

¹) Inkarnerede af Ardor; maa ikke forveksles med de Ældste, der lever under Gengældelsesloven. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« Pag. 92, Afsnit 9 til pag. 93, Afsnit 12. –

om Jorden? Maa vi hellere med det samme forklare Grunden til, at dette ikke kunde lade sig gøre: De selvinkarnerede Ældste opholdt sig mellem deres Inkarnationer dels i Helvedssfæren, dels paa det astrale Jordplan – men ikke i de af Gud dannede Sfærer, dannede til Hjemsteder for Menneskeaaenderne under deres Hvile- og Læretider. Men i disse Sfærer fik i Tidernes Løb de Ældste¹, som gennem Sorg og Anger bittert fortrød deres egenmægtige Inkarnationer og bad deres Fader om Hjælp og Tilgivelse, anvist Boliger, naar de vendte tilbage fra den første Soningsinkarnation. D. v. s.: de Ældste, som frivilligt er gaaet ind under Gengældelsesloven, blev og bliver regnet lige med Menneskeaaender, fordi de gennem talrige Inkarnationer maa genopbygge deres Personlighed. Men da de Ældste, som fulgte Guds Kalden – Aar 1911 – var i et saa stort Antal, at de umuligt alle paa een Gang kunde blive inkarneret, gav Gud dem disse skønne, lyse og fredelige Hjemsteder for at glæde dem og for at hjælpe dem i deres tunge Selvgranskningstid, indtil de under Hans Ledelse kan blive inkarneret. (Mange af de dybest faldne hviler her i en tryk Søvn. Ogsaa dette er en Hjælp fra deres Fader, idet disse elendige Væsener gennem en langvarig Søvnhvile fjernes saa langt fra den jordiske Tilværelse, at de efter Opvaagningen med større Ro kan skue tilbage paa de talrige egenmægtige Inkarnationer, for hvilke de skal gøre Gud Regnskab.)

Da Ardor var vendt tilbage, genoprettede Gud de Love, som Han havde givet for Menneskeaaendens Udvikling, og som Ardor havde ødelagt for at hindre denne gradvise Udvikling. Blandt disse Love var ogsaa den saakaldte »Søvnlov«². Derfor vil de endnu – af Ardor – inkarnerede Ældste, naar deres jordiske, menneskelige Legemer dør, sove ind i Dødsstunden ligesom Menneskeaaenderne gør det. Derefter bliver de bragt til de fjerne Lyskloder, til de Boliger, som venter dem dér. Og naar de vaagner af »Døds søvnen«, vil de kun føle sig taknemlige over at befinde sig i disse lyse og rene Omgivelser. Alle de – af Ardor – inkarnerede Ældste kender denne Bestemmelse³, og ingen har haft noget at indvende imod denne Ordning. Men hvorfor skulde de ogsaa have noget at indvende imod at leve i lyse og skønne Omgivelser fremfor at opholde sig i det ødelagte Riges dybe Mørke, Urenheder og Hæslighed? Thi det maa erindres: at de Ældstes egenmægtige Inkarnationer netop skyldtes dette, at Opholdet i Helvedssfæren var blevet ganske uudholdeligt for dem. –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 302, Afsnit 4. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 189, Afsnit 1–5.

³) De har lært den at kende under en af deres natlige Søvnfrigørelser. –

b) Hvorledes kan de Ældste saaledes holdes afspærret fra Omverdenen? De har jo dog tidligere behersket Rummets Grænser, f. Eks. gjort Togter fra Guds Rige til Riget om Jorden.

Da de Ældste er bragt og bringes til Lyskloder, og da deres Tanke og Villie i Aarmillioners Aarmillioner kun har evnet at beherske Mørkets Kræfter – **men ikke Lysets**, kan de ikke i Kraft af deres Tanke og Villie komme igennem Lysæteren, der omgiver deres Opholdssteder, selv om de langt tilbage i Tiden var i Stand til at bevæge sig gennem denne Lysæter. (De tænker heller ikke paa at gøre noget Forsøg i den Retning). Ved denne Foranstaltning: at anbringe de Ældste paa Lyskloder, hjælper Gud saaledes baade dem og Menneskeheden. Thi da disse Ældste ikke kan komme til Jordkloden, behøver Menneskene ikke at frygte for en uvelkommen Invasion af de paa Lyskloder interne-rede Ældste.

Men kan denne Hjælp, som Gud her har ydet baade disse Ældste og Menneskeheden, kaldes **Tvang**? Mon ikke det, som Gud her har opbygget og ordnet, skriver sig fra Hans grænseløse Kærlighed baade til de faldne Børn og til de Børn, som i det jordiske Mørke kæmper sig frem til Hans Rige? Ingen af de Ældste – hverken dis- eller inkarnerede – har haft det ringeste at indvende mod denne Ordning, og heller intet Menneske burde have noget at indvende imod den. –

53.

Naar Gud efter de inkarnerede Ældstes Død ikke skaber flere Menneskeaaender, hvad sker der da med de laveststaaende Menneskefostre, hvortil der ikke skal knyttes en allerede skabt¹ Aand?

Flere af de allerlaveststaaende Folkeslag er forlængst uddøde, andre er ved at uddø. Thi efter som »Civilisationen« breder sig, vil mange Folkeslag, der ikke kan assimileres med Civilisationens Goder, men kun med dens Onder, langsomt uddø. De nu laveststaaende Folkeracer vil saaledes ikke forsvinde lige med eet;

¹) I »Vandrer mod Lyset« staar intet om: at der til de laveststaaende Menneskeracers Fostre ikke maa knyttes en allerede skabt Aand. Samme Værk har – pag. 294, Afsnit 6 – den Meddelelse: at de nyskabte og de unge Aander fortrinsvis inkarneres blandt de helt eller halvt vilde Folkeslag. Der er saaledes ingen tvingende Grund til at skabe nye Menneskeaaender, naar de Ældste ikke længer er bundet til deres Skabninger. –

langsomt vil Frugtbarheden svinde, færre og færre Børn vil fødes i de til Undergang viede Slægter – og tilsidst vil de uddø, naar Gud ikke længer har Brug for dem.

I første Sfære findes talrige Skarer af Menneskeaaender, der kun har gennemgaaet eet eller to Jordeliv; disse Aander kan Gud i de kommende Tider anvende ved Tilknytningen af et aandeligt Jeg til Menneskefostre i de uddøende Folkeslag. –

54.

Er Antallet af Aander ved de sidste Ældstes Død endelig afgjort, eller kan det tænkes, at Gud vil fortsætte sin Skabelse af nye Væsener i Fremtiden?

Efter de nu inkarnerede Ældstes Død bliver Antallet af Menneskeaaender ikke forøget. Det Antal, som til den Tid er naaet, bliver da: **det fikserede Tal paa Menneskeaaenderne.**

Hvorvidt Gud engang, om Tidsevighedens Evigheder, muligvis vil skabe nye Væsener, derom ved vi intet.

55.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 28, Afsnit 9 staar der: »Gud vandrede iblandt dem, og Han taledes til hver enkelt.« Er Guds og de Yngstes legemlige Skikkelser af lignende Størrelse som Menneskenes paa Jorden, eller maa Udtrykket forstaas billedligt?

Udtrykket skal ikke forstaas billedligt, men ganske som det staar skrevet.

Gud vandrede iblandt sine Børn og Han talte til dem.

Guds og Hans først skabte Børns Skikkelser er noget over den menneskelige Normalhøjde for Mænd og for Kvinder. Naar Menneskeaaenderne løses fra Livet paa Jorden, vil deres æteriske Skikkelser være af samme Norm som de Ældstes og de Yngstes æteriske Lege-mer. –

Gaaden om det ikke skabte kan ikke fattes af Menneskene. Vil det sige, at Spørgsmaalet »hvorfra«, som den menneskelige Tanke atter og atter stiller, her er uberettiget, fordi dette Spørgsmaal ikke eksisterer for højere udviklede Intelligenser eller eksisterede for Urtanken?

Som der staar i »Vandrer mod Lyset« pag. 146, Afsnit 4, er der en Mulighed for, at en af de Yngste engang i Fremtiden vil paatage sig den Mission: i en jordisk Tilværelse at gøre Forsøg paa at udrede Evighedsgaaden og Gaaden om det ikke skabte. Men der kan intet siges om, naar dette eventuelt kan ske; muligvis om c.: 100 Aar, muligvis om nogle Tusinde. Thi det afhænger af, hvor hurtigt eller hvor langsomt Menneskeheden vil rette sig efter de Sandheder, der er givet i »Vandrer mod Lyset«. –

Man kan dog ikke sige: at Spørgsmaalet: »hvorfra« er uberettiget, thi Menneskeheden har fuldtud Ret til at stille dette Spørgsmaal. Men saalænge Menneskeheden i aandelig Henseende ikke er naaet længere frem paa sin Udviklingsvej, saa længe er det ugørligt at bibringe Mennesket nogen virkelig Forstaaelse af denne »Gaade«.

Som »Urtanke« stod ogsaa Gud overfor Problemerne: Evighedslivet og det uskabte og løste dem ud fra Urtankens indre Viden. Guds Tjenere og Hans først skabte Børn er alle fuldtud fortrolige med disse Gaaders Løsning. Men det er, som sagt, endnu ugørligt at klare disse Spørgsmaal for Mennesker – selv for de højest begavede. Desuden maa der tages Hensyn til, hvad den menneskelige Hjerne kan modtage, uden at Jeget sprænges derved. Derfor vil det være umuligt at anvende vor jordiske Medarbejders fysiske Hjerne til Opklaring af saa vanskelige Problemer – selv om denne fysiske Hjerne kun er en »Gennemgang« for udenfor staaende aandelige Intelligensers Tankemeddelelser. Og kan vi ikke give vor Midler selv den svageste Forstaaelse af det Problem, hvorom der spørges, nytter det ikke at give Svar, der ikke kan komme gennem den fysiske Hjerne, fordi det Menneske, den Midler, som skal modtage dem, er ude af Stand til at omskrive de givne Tankesvar i et for Mennesker forstaaeligt Ordvalg. Der er Grænser for, hvad vor Midlers Hjerne kan anvendes til.

Den eneste Maade, paa hvilken Menneskeheden kan blive delagtiggjort i Gaadernes Løsning, er den: at en af de Yngste i en kommende Inkarnation paatager sig Opgaven, og af Gud bliver udrustet paa en saadan Maade, at vedkommende bliver i Stand til – ud fra sin indre Viden og ved sin Skytsaands Hjælp – at kunne forklare Pro-

blemerne for andre. Men til den Tid indtræder, da dette kan udføres, maa Menneskene udvise Taalmodighed med Hensyn til Evighedsgaaden og Gaaden om det ikke skabte. –

57.

Før Urtanken og Urvillien reagerede overfor Mørkets Udstraalinger, var Tanken da sig selv bevidst, saa at den i sig afspejlede Kosmos og gjorde sig Tanker om sig selv og den omgivende Verden – Lys, Mørke og Villie?

Urtanken og Urvillien kan – hver for sig – til en vis Grad betragtes som et Konglomerat, d. v. s.: en Sammenhobning af uensartede Bestanddele. Men deres inderste Kerne kan ikke defineres.

Før det Tidspunkt indtraadte, da Urtanken og Urvillien reagerede overfor Mørkets Udstraalinger, der – se »Vandrer mod Lyset« pag. 3, Afsnit 8 – indebar Muligheder til alt ondt, var Tanken ikke sig selv bevidst. Men da Tanken og Villien samtidig naaede Lysets latente Poler, vaagnede de – som der ogsaa staar i »Vandrer mod Lyset« – til en fuldtud bevidst og villet Virksomhed. I den »passive« Tilstand indebar baade Urtanken og Urvillien »Komplekser«, der kunde paavirkes henholdsvis af Lysets eller af Mørkets Udstraalinger. Tanken indebar saaledes Komplekser **til det Gode og til det Onde – til et godt, skønt, harmonisk og lyst Kosmos og til et ondt, hæsligt, uharmonisk og mørkt.**

Da Tanken var naaet til den ene af Lysets Poler, med hvilken den sammensmeltede, blev den sig fuldtud bevidst. Den vidste: **at den indebar Komplekser baade til ondt og til godt, den vidste: at de onde skulde overvindes, udskilles og elimineres, at de gode skulde bibeholdes, udvikles og styrkes.** Den vidste: **at den maatte stræbe efter at naa til en fuldkommen Sammensmeltning med sin „Villie“.** Da Urvillien naaede den anden af Lysets Poler, med hvilken den sammensmeltede, blev den gennemsyret af Lysets Straaler, der eliminerede, udrensede de Komplekser, der var paavirkelige af Mørket. Men derved mistede Mørket al mulig Indflydelse over den. Det blev derefter dens Opgave – i Kraft af dens iboende Tiltrækningssevne – **at understøtte og lede Tanken i dens Kamp bort fra og ud af Mørket samt i dens Selvudrensning.** For hver Gang Tanken – fuldt bevidst – havde elimineret nogle af de af Mørket paavirkelige Komplekser, som den indebar, og derigennem var naaet længere frem mod Villien, indtraf en Reaktion – en Hviletilstand – ledsaget af en intensiv Lyst til at

indstille Kampen. Men Lysvilliens bestandig stærkere og stedse nærmere kommende Indflydelse tilførte Tanken ny Styrke, nyt Mod. Og den fortsatte sin Strid, fortsatte sin Selvudrensning, indtil alle af Mørket paavirkelige Komplekser var udrensede og eliminerede.

Saaledes udrensedes Urtanken, saaledes vandt den Kendskab til sig selv, Kendskab til det Onde i alle dets forskellige Former og Udslag, saaledes vandt den Kendskab til Mørkets Forgængelighed og til Lysets Bestaaen i al Evighed. Og i det Øjeblik, da Tanken, gennemsyret og gennemlutret af Lysets koncentrerede Straaler, mødtes med Villien, smeltede de sammen i fuldendt skøn Harmoni til eet i al Evighed uløseligt Hele, d. v. s. et Hele, som intet udenfor værende kunde nedbryde eller tilintetgøre. (Se om dette Spørgsmaal i »Vandrør mod Lyset« pag. 241, Afsnit 3-5.)

Altsaa: Fra Evighed af indebar Urtanken og Urvillien Komplekser, der kunde fremkaldes til Liv henholdsvis gennem Mørkets eller gennem Lysets Bestraaling. Men ved den første Reaktion overfor Mørkets Paavirkning gled de uendelig langsomt længere og længere bort fra Mørkets Indflydelse. Og paavirket af Lysets stedse stigende Styrke og Udstraaling, optog Urtanken – efter sin Sammensmeltning med Lysets ene Pol – den langvarige Kamp mod Mørket, udrensede og eliminerede de Komplekser, der var paavirkelige af dets Udstraalinger. **Saaledes sejrede den over Mørket, saaledes vandtes den fulde Sejer over det Onde.** –

Det er ugørligt – gennem et Menneske – at give en mere detaljeret Udredning af Problemerne: Urtanke og Urvillie, da det altid vil være meget vanskeligt – for ikke at sige umuligt – i et jordisk Sprog at finde adækvate Ord, Udtryk eller Billeder, der er i fuld Overensstemmelse med, eller som fuldtud dækker disse vanskelige Spørgsmaal, Abstraktioner eller Begreber, der skal forklares her fra oversanselig Side.

Der kan saaledes ikke i et jordisk Sprog gives en nøjere Udredning af ovenstaaende Spørgsmaal, eller gives en mere eksakt Forklaring end den her givne. –

I Svaret til Spørgsmaal No. 57 staar: at Urvillien ledede Urtanken ud af og bort fra Mørket. Hvorledes skal dette forstaaes? Urtanken og Urvillien var paa dette Tidspunkt gledet ind i Lyset og sammensmeltede med dets to Poler, hvorfor man maa tænke, at begge var udenfor Mørkets Udstraalingsomraade.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 145, Afsnit 3 staar: »Mellem de to Urkræfter, paa Grænsen af Lys og Mørke, hvilede Tanken og Villien«. – Med denne Passus som Udgangspunkt skal vi forsøge paa at kaste et Strejfflys over det stillede Spørgsmaal:

Den Urkraft, der benævnes Lyset, laa som en svagt lysende Kugle¹ i det omgivende Mørke. Kuglens Form var fuldkommen cirkulær. I denne Lyskugle hvilede de to latente »Polkerne«. – Tænker man sig Kuglen nedtegnat som en Cirkel med Urtanken liggende som Tangent paa venstre og Urvillien som Tangent paa højre Side af Cirkelperiferien, vil en Linie kunne drages fra Tanken gennem den ene Polkerne til Cirkelens Centrum, derfra gennem den anden Polkerne til Villien. Begge Polkerne skal i det nedtegnede Billede ligge en Trediedel – regnet henholdsvis fra Tanken og Villien – inde paa Tværslinien = Diameteren. Da Urtanken og Urvillien samtidig reagerede overfor det omgivende Mørkes Udstraalinger, begyndte deres glidende Bevægelse ind i Lyset og frem mod hinanden². Men samtidig vaagnede saavel Lysets som Mørkets Kræfter til en begyndende og stedse stigende Aktivitet. Ganske mekanisk tiltog begge Urkræfters Udstråling i Styrke og intensiv Energiudfoldelse, for hver Gang Tanke og Villie gled længere ind i Lyset. Man maa saaledes tænke sig, at Mørket – der overalt omgav Lyskuglen – Tid efter anden lig kæmpemæssige »Fangarme« trængte sig ind i Lyskuglens Omraade. Disse Fangarme sendte Mørkestråler hen over Tanken og Villien for at drage begge tilbage og ind i Mørket. Da Tanken og Villien naaede hver sin Polkerne, med hvilken de sammensmeltede, vaagnede disse af den latente Tilstand, blev levendegjort, blev, fra at være »Polkerne«, henholdsvis en mandlig = positiv og en kvindelig = negativ Pol. Ved Urvilliens Sammensmeltning med sin Polkerne modtog den saa megen Styrke og Energi, at den blev i Stand til at trænge Mørkets Udstrålinger tilbage fra den højre Side af Lyskuglen. Her trak saaledes denne Urkraft sine Fangarme tilbage fra Lyset og ind i sig selv. Men da Villien endnu

¹) = Kernehuset i det forklarende Billede af Urkosmos, givet i Supplement I, Spørgsmaal No 22, pag. 45. –

²) Paa dette Tidspunkt blev Tanken og Villien = Kernerne i Kernehuset, d. v. s. i Lyskuglen. Se samme Henvisningssted som til Note 1. –

var langt fjernet fra den kvindelige Pol, var det umuligt for den at bortjage de Mørkestraaler, som trængte sig ind i Lyskuglen fra den modsatte Side af dens Omraade. Mørkefangarme og Mørkestraaler forfulgte saaledes Tanken paa dens Vej ind mod Lysets Centrum og frem imod Villien. **Og saaledes besværliggjorde Mørket Tankens Selvudrensning.** Men understøttet af den stedse nærmere kommende Villiepols Tiltrækningsevne, gled Tanken – med kortere- eller længerevarende Stilstande¹ – bestandig fremad, indtil den fulde Selvudrensning var tilendebragt. (Dette maa tænkes at være sket i umiddelbar Nærhed af Centrum.) Derefter gled Tanke- og Villiepolerne samtidig ind i Lyskuglens Centrum – Foreningen var fuldbyrdet, **og Gud fremsteg som Personlighed, som Altets Midtpunkt.** –

Fra oversanselig Side kan intet mere siges angaaende dette Spørgsmaal. –

59.

Er Spørgsmaalet: hvorfor vi og Verden eksisterer, berettiget efter højere Intelligensers Opfattelse? Kan man i bekræftende Fald tænke sig, at allerede Urtanken under sin Kamp mod Mørket stillede sig Spørgsmaal angaaende Tilværelsens Hensigt og Værdi?

Selvfølgelig er dette Spørgsmaal berettiget baade efter højere Intelligensers Opfattelse og set ud fra menneskelige Synspunkter.

Da Urtanken stod overfor en eventuel Kamp mod Mørket, stillede den atter og atter sig selv disse Spørgsmaal: 1) Om Hensigten, Formaalet med dens Væren var en Sammensmeltning med Urvillien, en personlig Tilværelse = et legemligt Jeg i en Jeget omgivende Lysverden, et Evighedsliv i Visdom, Almagt, Kærlighed², Skønhed, Fred og Harmoni; eller 2) en fortsat Væren som Tanke uden Villie og uden legemlig Iklædning; eller 3) en absolut Udslettelse fremkaldt gennem et Liv levet i et Mørkekosmos, hvor Mørkets Kræfter tilsidst vilde hidføre en Sprængning og Tilintetgørelse³ af Urtanke og Urvillie.

Urtanken vejede pro et contra i disse Spørgsmaal, den søgte at klargøre for sig selv, om: en eventuel Kamp mod Mørket var

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 146, Afsnit 1 og 2. –

²) I Tilfælde af: at Urtanken – som legemliggjort Personlighed – skabte Væsener, der var prædestinerede til et Evighedsliv. –

³) Se herom i Supplement I, Spørgsmaal 64, pag. 85, Afsnit 1.

værd at udkæmpe for at opnaa et evigtvarende Liv i en sublim og evigtvarende Lysverden. Den gennemtænkte nøje og fuldtud det evige Livs Værdi; og da den havde gennemtænkt alt – for og imod – **besluttede den at optage Kampen** mod Mørket. Og ud fra dens indre Vished om, at Maalet: Evighedslivet i Visdom, Almagt, Skønhed, Fred og Harmoni, **ogsaa i Sandhed var Kampen værd**, fortsatte den sin Strid mod Mørket, til Sejren var vundet.

Da det aandelige Menneske har sit Udspring fra Guds Væsen, er det naturligt, at ogsaa Mennesket stiller sig Spørgsmaalet om: Tilværelsens Hensigt og Værdi. – Hensigten med den menneskelige Aands Tilværelse i en »Mørkeverden« er fuldtud forklaret i »Vandrer mod Lyset«. De Ældste – Guds faldne Børn – var skyld i, at Gud ikke skabte Lysvæsener paa den af Ham udvalgte Klode – Jorden – saaledes som det var Hans Tanke og Hensigt. Ligeledes er det forklaret i dette Værk, hvorfor Gud gav Menneskene – de Ældstes mislykkede Skabninger – en Gnist af sit eget Væsen, gav dem Tanke og Villie, iklædte Tanke og Villie et aandeligt Legeme og gav Menneskeaanden det evige Livs Gave. Gud gjorde alt dette for at hjælpe sine elskede, faldne Børn til at sejre over det Mørke, som de i deres Hovmod og Egenraadighed havde fremdraget af Lysets Indkapsling. Gud gjorde alt dette i det Haab, at enhver Menneskeand vilde være Ham behjælpelig med – i Kraft af den givne Tanke og Villie – at overvinde en Del af det jordiske Livs Mørke og derigennem at eliminere det. Og Han gav Menneskeaanden det evige Livs Gave, for at den kunde have et Maal at se hen til, et Maal at stride for, **et Maal at længes efter at naa**. Men om denne Gave er af Værdi for den enkelte Menneskeand, maa hver især afgøre. Hver Menneskeand bliver derfor – naar den er moden nok til at drage sine egne Slutninger – stillet overfor Valget: **et evigt Liv i Guds Rige eller en evig Udslettelse**. Menneskeaanden maa da selv afgøre: om Evighedslivet i Guds Rige kan opveje Kampen mod Mørket, dets Fristelser, Synd og Ondskab. Den maa selv tage Bestemmelsen: om den i talrige Jordeliv – afbrudte af det jordiske Legemes Død – vil fortsætte Striden mod Mørket, overvinde det og sejrrig vandre Vejen til Guds Rige – eller bestemme: **om den vil lade Gud udslette dens Tilværelse for evigt**. Atter og atter er Menneskeaander – under Opholdet i Sfærerne – blevet stillet overfor dette Valg, atter og atter i Fremtiden vil de stilles overfor det samme Valg. Thi Valget afgøres ikke med een Gang; den Mulighed staar altid aaben for Menneskeaanderne – naar de har valgt at fortsætte – at de efter et endt Jordeliv kan vælge den fulde Udslettelse.

Gud tvinger ingen til at vandre videre; enhver Aand kan derfor altid selv afgøre, om Lidelsens Bæger nu er saa fuldt, at Evighedslivet i Guds Rige **ikke kan opveje de jordiske Lidelser, den jordiske Elendighed.** Men de Aander, der staar tvivlende overfor Afgørelsen, de der tynges ned af Stridens Besværligheder, tynges af Mørkets Fristelser, Ondskab, Synd og Lidelser, giver Gud altid en Haandsrækning. Han viser dem i Billeder¹ sit Riges Skønheder¹, Han viser dem de først skabte Børns Liv og Færden i Faderhjemmet, førend det store Skisma mellem de Ældste og de Yngste var sket. Han forklarer dem, hvad de kan vinde ved at stride sig gennem Mørket til Lyset, og hvad de mister ved at opgive Kampen. **Og endnu har ingen Menneskeand valgt den evige Udslettelse, alle har valgt at fortsætte Vandringen, til Sejren over Mørket kan vindes.** –

60.

Kan man sige, at det havde været bedre for Gud og alle Hans Børn, at Urmørket aldrig havde eksisteret, saa at Kosmos kun havde været en Lysets Verden? Eller bør man som Leibniz mene, at det onde egentlig fremhæver Verdensharmonien, som f. Eks Skyggen fremhæver Lyset i Maleriet? Kan man sige, at Mørket var nødvendigt, for at de aandelige Væsener derigennem kunde naa en dybere og rigere Udvikling, og at deres Lykke efter en sejrrig Kamp mod Mørket derved bliver fuldkomnere end uden denne?

Spørgeren besvarer egentlig selv de stillede Spørgsmaal.

Det givne Billede: Skyggen, der fremhæver Lyset i Maleriet, er endogsaa meget vel betegnende. Thi var Maleriet uden Skygge, vilde det, selv om det var malet i rene, klare og skønne Farver, dog blive fladt, stillestaaende og kedeligt at se paa. Ogsaa det gamle Ord: om Glæden, der bliver større paa Baggrund af Sorgen, er fuldtud korrekt. –

Mørket var nødvendigt, for at der af Urtanken og Urvillien kunde udvikles en harmonisk og helstøbt Personlighed. Og da Gud tænkte paa at skabe sine første Børn, vidste Han, at Han engang maatte stille dem overfor Mørket, for at de, gennem direkte Kendskab dertil, selv kunde tage Afstand fra dets Kræfter og onde Muligheder. Thi hvis Han undlod dette, vilde de i al Evighed kun være som Børn i Ledebaand². De vilde da ingen Sinde være naaet til at blive fuldt udviklede, helstøbte Personligheder, de havde ikke opnaaet at faa Tanke- og Følelseslivet udviklet til det sublime. –

¹) Disse Billeder er dog altid neddæmpede i Farvepragt og i Udstraaling, da Menneskeanden ellers ikke vil kunne opfatte dem. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 149, Afsnit 7–8 og pag. 150, Afsnit 1. –

Overvinder Mennesket i Jordelivet en eller anden Vanskelighed, formaar det at afvise Mørkets Fristelser, overvinder det en Last, eller en Lyst til at saare, bedrøve eller ødelægge et Medmenneske, o. s. v., vil Sejren – selv den mindste – altid skabe Glæde i Sindet, og denne Glæde er da medvirkende Aarsag til et rigere, skønnere og dybere Følelsesliv. Det er unødvendigt at give Eksempler herpaa, da saa mange Mennesker kender disse smaa eller større Glæder fra det daglige Liv. Ligeledes kender de fleste Sorgen og Skamfølelsen, naar det onde, det mørke i Livet har sejret over dem. Men ogsaa en Sorg og en Skamfølelse bidrager til at udvikle Menneskets Personlighed; thi er disse Følelser ægte og dybe, bliver den paagældende mere vagtsom overfor sig selv, mere paapasselig med Hensyn til Tanker, Ord og Handlinger. Og sejrer Mennesket senere hen dér, hvor det forhen faldt eller selv blev overvundet, da bliver Glæden over den vundne Sejer større og rigere. Villien vokser i Styrke i Retning af det Gode, det sande; Tanken og Sindet bliver lysere; Følelserne overfor andre bliver venligere, blidere, kærligere, og Mennesket bliver **mere forstaaende, mere tilgivende overfor sine Medmenneskers Fejltrin, Fald, Lidelser og Sorger.**

Altsaa: Mørket tjener til at udvikle det gode, sande, skønne, kærlige og harmoniske i det aandelige Jeg. Jo mørkere og jo mere lidelsesfuld Baggrunden er for den vundne Sejer, jo renere, lysere, mere harmonisk betonet og mere forstaaende bliver den sejrendes Personlighed. –

Den Sindets Glæde, som Guds først skabte Børn følte, medens de levede i Guds Rige, i Hans Varetægt, under Hans Omsorg og Ledelse, kan nærmest sammenlignes med det lille Menneskebarns umiddelbare Følelse. Deres Glæde var skøn og inderlig, men den absolutte, den jublende Glæde, en over al Menneskeforstand sublim Følelse, kendte de ikke. De Yngste lærte den at kende i den Stund, da de fik Meddelelse om: at Ardor, den elskede og mistede Broder, var vundet tilbage. Vundet gennem Guds tilgivende Kærlighed, vundet gennem deres Kamp mod Mørket, gennem deres Lidelser og Sorger, vundet gennem deres Sejre over Mørkets Ondskab og Hæslighed.

Enhver af de Ældste og enhver Menneskeand vil gribes af denne jublende, sublime Følelse, naar de træder ind i Guds Rige. De Ældste, fordi de er naaet tilbage til Faderhjemmet; Menneskeanderne, fordi Maalet for deres Strid, Maalet for deres Vandring – under Gengældelsesloven – er naaet.

Og naar alle Guds Børn er samlede i Faderhjemmet, da vil det svage Minde om Mørkelivets Rædsler, Lidelser, Ond-

skab og Sorger til evige Tider være den Baggrund, den Skygge, der fremhæver Evighedslivet i dets fulde harmoniske, fredfyldte Skønhed og Lykke. –

61.

Hvordan kan Gud opleve alt – ogsaa Fremtiden – i Nuet (»Vandrer mod Lyset« pag. 252, Afsnit 3), naar – som det ofte hedder – ikke engang Han kan vide, hvad der vil ske – paa Grund af Menneskets frie Villie?

Den Passus, som Spørgsmaalet hentyder til, angaar først og fremmest: Menneskeaaendens Tilbageskuen i Erindringen paa Kampen ud af Mørket frem imod Lyset. Samme Sted staar endvidere: »For Gud er det derimod ikke en Tilbageskuen i Erindringen, **men en Opleven i Nuet**«. Her er saaledes Tale om en Tilbageskuen – men ikke om en Fremadskuen, der opleves i Nuet. Fremdeles staar der: thi da Han indebærer al Tid – den endelige som den uendelige – i sin altomfatterde Tanke, eksisterer Begrebet Tid ikke for Ham. Her tales saaledes heller ikke om en Fremadskuen, der betinges af en Række fremadskridende Begivenheder, som er indenfor Guds Viden. Det, der siges, er en Forklaring til det foregaaende: at Begrebet Tid ikke eksisterer for Gud, hvorfor al Genkalden af det forbigangne for Ham bliver en Opleven i Nuet. Men havde det været Hensigten at angive: at Gud i alle Enkeltheder kendte baade den himmelske og den jordiske Fremtids Begivenheder, da maatte dette have været præciseret nøjere, f. Eks. paa følgende Maade: Og ligesom Gud i Nuet kan genopleve det forbigangne, saaledes kan Han i Nuet opleve det kommende. – Men noget saadant kan ikke siges, fordi det strider mod Virkeligheden, det strider mod Sandheden. **Thi alle Guds Børns frie Villie binder Guds Fremadskuen i alt, hvad Fremtiden kan bringe.** Udtrykket: Hans altomfattende Tanke betyder derfor: at Guds Tanke omslutter alt det forbigangne, alt det værende, men den omslutter ikke det, **der ikke eksisterer**, den omslutter ikke **de Begivenheder, som gennem Fremtiden træder ind i det værende, træder ind i Nuet.** Gud er saaledes – paa Grund af sine Børns frie Villie – kun i Stand til: at slutte fra Nutidens Begivenheder til Fremtidens. Og dog bærer Han al Tid – den endelige som den uendelige – i sin Tanke; thi Begrebet »Tid« har Han kun givet til Brug for alle skabte Væsener. Menneskets frie Villie er saaledes ikke **en Fiktion**, men en **absolut Realitet**, saaledes som det ofte er pointeret fra oversanselig Side. Spørgeren maa derfor have oversat: 1) at der

paa Henvisningsstedet intet findes, der angiver: at Gud oplever Fremtiden i Nu, saaledes som man maatte formode, at der gør efter den Form, i hvilken Spørgsmaalet fremtræder. 2) Ligeledes maa antagelig den følgende Passus være oversat, den Passus, i hvilken det udtrykkelig siges: at Tids- og Rumbegrebet er givet af Gud til Brug for alle skabte Væsener¹. – **Gud selv er saaledes i Realiteten fuldkommen uafhængig af Tid og Rum for sit eget Vedkommende.** –

Gud lever i Nu med alle sine Børn. Af deres Tanker, Gerninger og Færden ser Han paa kort Sigt, hvad Fremtiden i jordisk Forstand vil bringe for den enkelte eller for Nationerne som Helhed betragtet. Thi Gud kan intet forud vide: om Menneskets Valg gaar i Retning af Ondt² eller Godt. Først naar Valget er gjort – i hvert enkelt Tilfælde – er Gud i Stand til at slutte fra det jordiske Nu til den jordiske Fremtid. Og derefter lægger Han sine Planer; men atter og atter omstyrtes Hans Planer, Hans Bestemmelser af Menneskenes frie Villie. Saaledes er det, og saaledes vil det vedblive at være, **indtil Menneskene har lært at forbinde deres Villie med Guds Villie, har lært at forbinde deres Tanke med Guds Tanke.**

Altsaa: Gud kender kun den jordiske Fremtid ud fra Menneskenes Færden i Livet, ud fra deres Tanker, Gerninger og Valg, **fordi Han har givet hvert Menneske – hver Menneskeand – en fri Villie. Saaledes har Gud for en Tid begrænset sin Alvidenhed og dermed begrænset sin Forudviden, sin Almagt.** –

62.

Indeholder det aandelige Lysmoment fra de Ældste kun Tankemuligheden: at bringe Orden? Eller er der fulgt en tilsvarende Villiemulighed med i Lysmomentet?

Den svage aandelige Lysstrøm³, som ved de Ældstes Skabelsesforsøg gled over i deres Skabningers astrale Genparter – Skyggerne – indebar ikke den mindste Antydning hverken af Tanke eller af Villie. Den virkede kun sammenbindende paa de astrale Mørkepartikler og hindrede derved Genparten i at opløses, naar den frigjordes ved det tilsvarende Menneskelegemes Død. –

¹) Ogsaa Guds Tjenere er til en vis Grad afhængige af Begreberne Tid og Rum. Se »Vandrer mod Lyset« pag. 253 øverst paa Siden. –

²) Her tænkes ogsaa paa Ardors Fremtidsbilleder. Disse Billeder kan aflæses af clairvoyante Mennesker; saaledes kan det se ud, som Fremtiden var forudbestemt af Gud. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 12, Afsnit 8. – I »Ardors Beretning« gøres ingen Forskel paa det aandelige og det astrale Mørke. –

63.

Ifølge »Vandrer mod Lyset«¹ knyttede Gud en Gnist af sit eget flammende Væsen til de første Menneskers astrale Genparter = Skyggerne. Indebar denne Gnist Tanke og Villie og tilflød den Skyggerne gennem den Lysstrøm, der binder Menneskeheden til Gud?

Og paa hvilket Tidspunkt af Svangerskabet sker Tilknytningen af den nyskabte Aand?

Den Gnist, som Gud – af sit eget flammende Væsen – knyttede til hver enkelt Skygge, var = Tanke og Villie. Den blev direkte tilført dem uden Lysstrømmens Mellemkomst. En Tid efter at Gud havde givet Skyggerne Tanke og Villie, beklædte Han enhver Skygge med en plastisk Lyssubstans², hvorefter de bandtes til Menneskefostre for at kunne træde ind i den jordiske Verden som Væsener begavet med aandeligt Liv = Tanke og Villie.

Enhver nyskabt Aand bliver – inden den bringes til Jorden for at inkarneres – ligeledes beklædt med en plastisk Lyssubstans. Tilknytningen³ til Fosteret sker i den samme Svangerskabstid, i hvilken alle Lysaander knyttes til Menneskefostre, d. v. s.: i den fjerde eller femte Maaned eller midt imellem disse Maaneder, altsaa i en Periode, der strækker sig fra Begyndelsen af fjerde Maaned til henimod Slutningen af den femte. –

64.

Da Gud skabte sine Børn efter sin Fremstigen som Personlighed og som Følge deraf skabte dem paa et Tidspunkt, da Hans Tanke og Villie ikke længer indebar Mørkekomplekser, maatte den Tanke- og Villiegnist, som Han gav enhver af sine Børn – de Ældste, de Yngste og Menneskeaaenderne – kun være idel Lys uden Mørkekomplekser. Hvorledes kunde da Mørket have nogen Indflydelse paa disse Lystanker og -Villier.

Den Lystanke- og Villiedel, som Gud har givet enhver af sine Skabninger, var – fra første Færd – absolut uden Mørkekomplekser. Men for at kunne forklare Grunden til, at disse Tanke- og

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 16, Afsnit 7. –

²) Se om denne Lyssubstans i 1ste og 2det Afsnit af Besvarelsen til Spørgsmaal Nr. 31 i Supplement II. –

³) Da det under Arbejdet med »Vandrer mod Lyset« ikke lykkedes at fremkalde direkte Spørgsmaal angaaende Tankens og Villiens legemlige Iklædning eller angaaende den nyskabte Aands Tilknytning til Fosteret, kunde der ikke gives en mere detaljeret Beskrivelse af den

Villiedeleg dog kunde paavirkes af Mørket, maa der først gives en Meddelelse om: under hvilken Form og under hvilke Betingelser disse Tanke- og Villiedeleg blev tildelt Guds Børn:

Da Gud ønskede at skabe sine Børn som Dualer, d. v. s.: som to og to samhørende Enkeltvæsener, der, som Udtryk for Urtankens og Urvilliens henholdsvis kvindelige og mandlige Princip, skulde udfylde og supplere hinandens aandelige Væsen, men hver især dog være begavet med Tanke og Villie, maatte Han gaa til sit Skaberværk efter en nøje forud lagt Plan. De Tanke- og Villiedeleg, som Gud vilde knytte til sine Børn, og ved Hjælp af hvilke disse skulde blive selvstændige Personligheder, maatte Han derfor, idet Han ud drog dem af sin egen – til et fast, harmonisk Hele sammensmeltede – Urtanke og Urvillie, løse fra hinanden, saa at de fremtraadte som een Tankedel og een Villiedel. Thi saafremt Gud ved Skabelsen af sine Børn – som aandelige Individualiteter – havde givet hver Individualitet en Gnist af sin egen fast sammensmeltede Urtanke og Urvillie, var Hans Børn i aandelig Henseende blevne mand-kvindelige Væsener i Lighed med Ham selv og med Hans Tjenere. Og da havde deres Lyspersonligheder i al Evighed været upaavirkelige af Mørkets Udstraalinger. Men da var de ogsaa i al Evighed forblevet umyndige Skabninger uden nogen som helst Udsigt til fuldtud at blive villiefaste og selvstændig tankeskabende Intelligenser – fordi de intet Kendskab vilde have til Mørkets Udstraalinger, Egenskaber og Kræfter, saaledes som Guds Tjenere havde. Thi disse var – som Tanker i Guds Tanke og som Villier i Guds Villie – medlevende og medvirkende i Hans Kamp ud af Mørket. Og derfor gav Gud alle sine Børn – baade de først skabte og de senere tilkommende Menneskeaaender – en absolut fri Tanke og en absolut fri Villie. D. v. s.: de Dele, af den sammenhængende og sammensmeltede Urtanke og Urvillie, som Gud gav sine Børn, blev, idet Han skabte disse, skilt fra hinanden **og givet som een Tankedel og een Villiedel**. Hos den mandlige Dualpart var Villiedelen større end Tankedelen og vice versa for den kvindelige Parts Vedkommende. Men for at ingen af Hans Børn i Tidernes Løb skulde udsættes for at miste enten sin Tanke eller sin Villie, forbandt Gud disse Dele med et Lysbaand, der ingen Sinde kan briste, hvor langt de end maatte skilles fra hinanden gennem eventuelle

nyskabte Aands første Fremtræden igennem en jordisk Fødsel, end der er givet i dette Værk pag. 175, Afsnit 4. Men da der dengang fremkom direkte Spørgsmaal angaaende de Yngstes og de mere fremskredne Menneskeaaenders Tilknytning til Fosteret, hvilke Spørgsmaal er besvaret i samme Værk pag. 174, Afsnit 1 og pag. 185, Afsnit 1, blev det overladt til Mennesket selv at danne sig en Forestilling om det manglende Led i disse Afsnit. Det, der er meddelt pag. 173, Afsnit 4, angaar saaledes hovedsagelig Opsugningen af Lysmomentet i den astrale Genpart. –

Paavirkninger af Mørkets Udstraalinger. Og for at danne en ubrydelig Samhørighed mellem de mandlige og de kvindelige Dualer, knyttede Gud ligeledes et Baand mellem hvert samhørende Par. Disse Baand mellem Tanke og Villie, mellem den mandlige og den kvindelige Dual, er tvundet af Lysets aandelig-æteriske Substans og derfor usynlige ikke alene i den jordiske Verden, men ogsaa i de sfæriske og i de aandelige, fuldkomne Lysverdener.

Saaledes udrustede og saaledes værnede skabte og skaber Gud (endnu en kort Tid) sine Børn til et Liv i Selvstændighed og til en i al Evighed fortsat Udvikling. Og da der ikke er sat nogen Grænse for Guds Børns Udviklingsmuligheder – **de vil ingen Sinde kunne naa op til Guds Standpunkt hverken i Kærlighedsfylde, i Viden eller i Almagt** – vil de givne Tanke- og Villiedelev heller ingen Sinde naa til at danne et saa fast, harmonisk sammensmeltet Hele, som Urtanken og Urvillien dannede ved Guds Fremstigen som Personlighed. At denne Sammensmeltning af Guds Børns individuelle Tanke og Villie ikke kan udvise den samme harmoniske Tilpasning til hinanden, som Guds og Hans Tjeneres Væsen udviser, ligger først og fremmest deri: at den mandlige Dualparts Villiedel er større end hans Tankedel og vice versa hos den kvindelige Part. Men hver enkelt Individualitet skal, igennem en fremadskridende Udvikling, i Kraft af den Tanken og Villien iboende Sammensmeltningstendens, naa til et vist Kulminationspunkt, hvor den Individet tilhørende Tanke og Villie smelter sammen til **en Enhed**. Og naar dette er sket, **er Individet upaavirkeligt af Mørkets Udstraalinger**. Samtidig med Sammensmeltningen af Tanke og Villie elimineres Baandet dem imellem.

Men foruden denne Sammensmeltning af hver enkelt Aands Tanke- og Villiedel skal de parvis samhørende Dualer ligeledes gennem en gradvis Udvikling naa til en fuldkommen Afbalancering af hinandens Tanke- og Villieliv. D. v. s.: da den mandlige Part repræsenterer Villiens Urprincip og den kvindelige Part repræsenterer Tankens Urprincip, skal disse to – i aandelig Henseende – samhørende Væsener naa frem til at blive et nøjagtigt Spejlbillede af hinanden = **Tanke og Villie skal afbalanceres – men ikke smelte sammen**; thi i saa Tilfælde maatte ogsaa deres legemlige Personligheder smelte sammen og danne een Personlighed, hvis aandelige Væsen var mand-kvindeligt i Lighed med Guds og med Hans Tjeneres aandelige Væsen. –

I det her foranstaaende er det nu meddelt, i hvilken Hensigt og under hvilke Former Gud gav sine Børn en adskilt Tanke- og Villiedel; i det følgende skal det forklares, hvorledes disse rene Lystanke- og Lysvilliedelev kunde paavirkes af Mørkets Udstraalinger:

Grunden til, at Gud, idet Han skabte sine Børn, gav hver især en fra hinanden adskilt Tanke- og Villiedel, var den: at den – i Guds Væsen – sammensmeltede Urtankes og Urvillies iboende Indsugnings-, Tiltræknings- og Frastødningsevne i Sammensmeltnings-Stunden gik over til at blive latent = **hvilende**. Derfor maatte Dele af denne fast sammensmeltede Tanke og Villie, hvis de uadskilte blev givet til skabte Væsener, forblive latente, d. v. s.: **upaavirkelige af Mørket**. Og derfor maatte de adskilles, for at hver Tankedel og hver Villiedels Indsugnings-, Tiltræknings- og Frastødningsevne atter kunde vaagne til Virksomhed.

Den Tanke- og Villiedel, som Gud knytter til enhver nyskabt Aand, har sit faste, men skjulte Sæde i Aandens psykiske Hjerne. Men de Tanke- og Villiedele, som blev givet de først skabte Børn – de Ældste og de Yngste – var langt større end de tilsvarende Dele, der blev givet de senere tilkommende Menneske-aander.

Et Liv i Skønhed, Kærlighed og Glæde var Guds Gave til de først skabte Børn. Men een Gang maatte den Stund indtræde, da de, for at kunne blive selvstændigt tænkende og selvstændigt villende Personligheder, maatte stilles overfor Mørket. Og dette skulde ske, inden hver Individualitets Tanke og Villie – gennem den aandelige Udvikling – var naaet til Kulminationspunktet, til Sammensmeltnings-Stunden.

I »Vandrer mod Lyset« pag. 151, Kap. III staar: »Efter at Guds Børn havde levet et Liv i Skønhed, Herlighed og Glæde i deres Faders Rige, saa Gud, at de var naaet saa langt frem i Forstaaelse af at maatte begrænse Tankens Begær efter det, som Villien var i Stand til at frugtbar gøre og føre ud i Handling, at der var en Mulighed for, at alle kunde gaa sejrrie ud af Mødet med Mørket, og Han besluttede da at stille dem en vanskelig Opgave . . .«. Guds Børn var saaledes naaet langt frem i Viden om Tankens og Villiens Forhold til hinanden, men hver Individualitets Tanke og Villie var endnu ikke smeltet sammen. Og da Gud stillede alle sine først skabte Børn overfor Mørkets Paavirkning, faldt nogle – i Kraft af hver enkelt Individualitets særprægede Karakter – for Mørkets Indflydelse, medens andre forblev upaavirkede ved dette første Forsøg. D. v. s.: de Individualiteter, der ikke gøs tilbage for det kommende Mørkes Udstraalinger, lod uden Modstand deres Tanke og Villie »indsuge« Mørkets Straaler, men derved dannedes Mørkekomplekser i Tanke og Villie, Komplekser, der kom til staa i Kontakt med Mørket og saaledes dannede virksomme Omraader for Urkraftens nedbrydende, ødelæggende og splittende Evner.

Paa det Tidspunkt, da Gud stillede sine først skabte Børn overfor Mørket, var Dualparrene endnu ikke naaet til at blive en fuld-

kommen Genspejling af hinandens Væsen. D. v. s.: hvert enkelt Par, betragtet for den mandlige Parts Vedkommende som „**Villien**“, og for den kvindelige Parts Vedkommende som „**Tanken**“, var endnu ikke fuldtud afbalancerede. Men i det Øjeblik, da nogle af de kvindelige Dualer bukkede under for den Mørketanke: at de i Kraft af deres Viden maatte være selvskrevne til at blive Ledere for de endnu uskabte Lysvæsener, og deres mandlige Dualer gav deres Tilslutning til denne Tankeforestilling, fuldendtes Afbalanceringen dem imellem. Og i den Stund, da Gud – paa et langt senere Tidspunkt – henvendte sig til de ikke faldne af sine Børn med en Anmodning om deres Hjælp ved Ledelsen af de faldnes Skabninger – Menneskene – og den ældste af de Yngstes kvindelige Dual, gennem sit Ønske: at bringe denne Hjælp, paavirkede den ældste af de Yngste til at træde frem med sit Tilbud¹, skete Afbalanceringen for deres Vedkommende. Da alle de øvrige af de Yngste derefter sluttede sig til disse to, indtraadte den samme Væsensafbalancering for deres Vedkommende. Denne saaledes indtraadte Afbalancering af disse i aandelig Henseende mandlige og kvindelige Dualers Væsen – baade for de Ældstes og for de Yngstes Vedkommende – vil ingen Sinde i al Evighed kunne løses: **de er og bliver i al Evighed en Afspejling af hinandens Tanke- og Villieliv.** Og i samme Stund Afbalanceringen skete – dette gælder saavel de Ældste som de Yngste – elimineredes det Baand, der bandt Dualparrene til hinanden.

Afbalanceringen af Guds først skabte Børns Dualvæsen skete saaledes længe førend hver enkelt Individualitets egen Tanke- og Villiedel var smeltede sammen til en Enhed. –

Da Gud begyndte at skabe aandelige Væsener, der skulde knyttes til de Ældstes Skabninger – Menneskene – benyttede Han samme Fremgangsmaade, som den, der anvendtes ved de Ældstes og de Yngstes Skabelse. Men da disse Væsener straks skulde begynde Livet i en Mørkeverden, maatte Gud give dem en langt mindre Tanke- og Villiedel, end de først skabte Børn var begavet med. Dette blev gjort, for at Mørkets Udstraalinger ikke skulde have for store Omraader at virke paa og virke med. Dog var og er de givne Tanke- og Villiedele selvfølgelig fra første Færd: **idel Lys.**

Saaledes sendte og sender Gud den nyskabte Aand til den første menneskelige Iklædning som en absolut »ren« Lysskabning, **som et ægte Barn af Guds eget Væsen.** Men disse rene aandelige Skabninger bandtes og bindes til urene² Mørkelegemer. Og da Menneskelegemet fra dets Skabers Haand er formet og skabt i et dobbelt Materiale – det astrale og det molekylære Mørke – og da

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 14, Afsnit 6–7 samt pag. 165, Afsnit 3–5. –

²) I aandelig Betydning. –

den til Legemet knyttede Aand staar i en direkte Forbindelse¹ baade med dette Legemes astrale og dets fysiske (molekylare) Hjerne, kan Aanden – Egoet – paavirkes baade »indefra« og »udefra« ved Hjælp af det »livgivende Baand«². Indefra, d. v. s.: gennem den astrale Hjerne, paavirkes Egoets psykiske Hjerne = Tanke og Villie af det i denne Beholder ophobede og opsummerede Lys- eller Mørkemateriale = **aandelig Slægtsarv**. Udefra, d. v. s.: gennem den fysiske (molekylare) Hjerne, paavirkes Egoet af de Mørkehobe eller Lysstrømme, der findes paa de Steder, hvor Mennesket opholder sig. Men for at Guds Lysskabning ikke skal overlades til sig selv paa dens vanskelige Vandringer i den menneskelige Verden, følges Barnet – som ofte forklaret – af en Skytsaand = Menneskets Samvittighed. Med Kærlighed, Nænsomhed, Taalmod og Omhu vaager Skytsaanden over sin Myndling og søger paa alle Maader at støtte, vejlede og retlede Barnets vaklende, usikre Skridt i den jordiske Mørkeverden. Hvis Mennesket – som aandelig Personlighed – fra første Færd og til alle Tider i Livets forskellige Forhold ikke alene vilde lytte til, men ogsaa følge Samvittighedens Vejledning, vilde den til Menneskelegemet bundne Aand efter hver Inkarnations Ophør vende tilbage til sit Sfærehjem **ligesaa ren i Tanke, Sind og Villie, som den var, da den sendtes til sin første Inkarnation**. Men den nyskabte Aands Tanke- og Villiedel er hver især kun som en svag, ulmende Glød sammenlignet med Guds »flammende« Tanke og Villie. Og i Stedet for at følge den altid aarvaagne Samvittigheds Tilskyndelser lader Egoet sig paavirke baade af de indefra – fra den astrale Hjerne – og af de udefra – gennem den fysiske Hjerne – kommende Mørkeindskydelser, Tankeforestillinger og Tankebilleder. Gennem det »livgivende Baand« indsuger Aanden i sin Tanke og Villie det indre og det ydre Mørke, der i disse afsættes som **Mørkekomplekser**. Men igennem de saaledes modtagne Mørkekomplekser fjernes Egoets Tanke og Villie fra hinanden, d. v. s.: Baandet dem imellem slappes. Og ved Hjælp af de indsugede Mørkekomplekser skabes ogsaa hos Menneskaanden virksomme Omraader for Mørkets nedaddragende, forvrængende, splittende og ødelæggende Udstraalinger, Evner og Kræfter. Villien bliver rede til at drage Tanken i Retning af Synd, Ondskab, Slethed og Ugerninger, og Tanken lader sig drage i den **af Villien bestemte Retning**.

Saa fremt Guds Skabninger ingen Sinde i de menneskelige Tilværelser fik Tankens og Villiens Styrke forøget gennem en direkte Lystilførsel³ fra Gud, vilde det aandelige Jeg – paa Grund af de idelig gentagne Inkarnationer – snart fuldkommen være prisgivet Mørkets

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 263, Afsnit 4 til pag. 269, Afsnit 2. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 174, Afsnit 1, samt pag. 259, Afsnit 4. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 173, Afsnit 1, samt pag. 303, Afsnit 1. –

Kræfter, det vilde bukke under for Synd, Ondskab og Ugerninger; thi Jegets aandelige Udrustning vilde da være for svag til at kunne yde en effektiv Modstand. Derfor modtager den til Menneskelegemet bundne Aand – ved hver Genfødsel – en Lystilførsel fra Gud. Denne Lystilførsel styrker Tanken og Villien, d. v. s.: vækker Modstandsevnen og Modstandslysten, saa at Tanke og Villie mere og mere bliver i Stand til at bortstøde saavel det indefra som det udefra kommende Mørke. Efter som de gentagne Inkarnationer forøger denne Modstandsevne, -Lyst og -Kraft, vil der skabes en virksom Reaktion mod Mørket. Villien vaagner til Initiativ i Lysets Retning, og langsomt paavirkes Tanken til at følge den af Villien givne Retning – Selvudrensningen begynder = de indsugede Mørkekomplekser elimineres, efterhaanden som Egoet overvinder det onde, slette og syndige i sit Væsen. Og igennem de stedse fremadskridende Jordeliv vil det Tidspunkt engang indtræde, da Tankens og Villiens – mod hinanden – fremadglidende Bevægelse **vil resultere i en Sammensmeltning**. Som Regel bliver den Inkarnation, i hvilken dette sker, den paagældende Aands sidste. Thi naar alle Mørkekomplekser er eliminerede, saa at Tanke og Villie danner **en fast Enhed, har Mørket intet at arbejde med**. Men ikke alle Menneskeaaender har, naar dette Kulminationspunkt i Jegets Tanke- og Villieliv oprinder, naaet at faa deres fulde Karma afviklet. Dette maa da ske i een paafølgende Inkarnation, eller i nogle faa paafølgende Inkarnationer, **hvorefter Aanden – af Kristus – løses fra alt fremtidigt Liv paa Jorden**.

Renset og lutret træder den løste Aand ind til en videre Udvikling paa Lysets Kloder. Denne Udvikling sker i Samliv med Dualen. To og to vandrer Menneskeaaenderne – fra Lysklode til Lysklode – frem imod deres Faders Hjem og Rige. Den ene Part – den mandlige – i sit Væsen repræsenterende: „**Villien**“, den anden Part – den kvindelige – repræsenterende: „**Tanken**“, skal i dette nære Samliv naa frem til at blive en fuldkommen Afspejling af hinandens Tanke- og Villieliv.

Menneskeaaendernes Liv i de skønne Lysverdener svarer til de Ældstes og de Yngstes Liv i de første mange Aarmillioner i Guds Rige. Mere og mere nærmer Dualerne sig hinanden i Tanke-, Følelses- og Villielivet. Mere og mere bliver de en ren og klar Afspejling af hinandens Væsen, medens de samtidig bevarer deres egen – gennem Jordelivene fast sammensmeltede Tanke og Villie. Og naar Dualernes fuldkomne Afbalancering er naaet, da elimineres Baandet dem imellem – **de indtræder i Guds Rige, og deres Fader vil da modtage sine Børn og hilse dem velkommen ud fra sin dybe, sin rige Faderkærlighed**. –

Paa det Tidspunkt, da alle de Yngste lovede deres Fader at blive Foregangsmænd for Menneskeheden, afbalanceredes – som tidlige-

re sagt – disse mandlige og kvindelige Dualers Væsen, men deres individuelle Tanke og Villie var endnu ikke sammensmeltede **til en Enhed**. Denne Sammensmeltning maatte derfor ske under de jordiske Inkarnationer, medens de arbejdede for Menneskeheden. Under deres Menneskeliggørelse maatte de saaledes lære Mørket at kende, maatte de lære at kæmpe mod dets Fristelser, mod dets Paavirkning i alle Livets Forhold for at kunne besejre det og for at kunne blive helstøbte Personligheder. Men samtidig skulde de lede Menneskene frem i aandelig Henseende og paa alle Maader søge at bekæmpe de Ældstes Indflydelse paa de jordiske, de menneskelige Forhold. **Et saare vanskeligt Arbejde!** Men derfor var de Yngste meget ofte splittede i deres Væsen og vaklende i deres Optræden, hvilket maa tilskrives deres endnu ikke fuldtud sammensmeltede Tankes og Villies Kamp mod det i Egoet værende og mod det fra de jordiske Omgivelser kommende Mørke. Thi alle de Mørkekomplekser, der gennem de første mange Jordeliv dannedes i de menneskeliggjorte Yngstes individuelle Tanke og Villie, maa de Yngste – ligesom Menneskeaanterne – udrense gennem talrige Inkarnationer, inden det Kulminationspunkt naas, da den individuelle Tanke og Villie danner **en sammensmeltet Enhed**. Talrige Skarer af de Yngste har i Tidernes Løb opnaaet denne Tanke- og Villieenhed. Men disse vil fortsætte deres Genfødsler saalænge, som deres Fader behøver deres Hjælp. –

Da de Ældste faldt for Mørkets Angreb, afbalanceredes ligeledes – som tidligere sagt – de mandlige og de kvindelige Dualers Væsen i den Stund Faldet skete. Men disse Væseners individuelle Tanke og Villie var, ligesom de Yngstes, heller ikke sammensmeltede paa dette Tidspunkt af deres Tilværelse. Og de Mørkekomplekser, som ved Faldet dannedes i deres Tanke og Villie, blev, ved de senere tilkommende dybere og dybere Fald, stedse forøget – **særlig igennem deres egenmægtige og ulovlige Inkarnationer**. – De Ældste, der, paa et tidligere Tidspunkt end de øvrige, vendte tilbage¹ til deres Fader, og som ikke havde deltaget i de egenmægtige² Inkarnationer, tilbagevandt – under Guds Værn og Omsorg – deres Lyspersonlighed, der var ødelagt og forvansket under Mørkets Paavirkning. Denne Selvudrensning skete paa de Opholdssteder, som Gud havde givet dem, og efter som Udrensningen og Eliminationen af det indsugede Mørke skred frem, nærmede disse Ældstes Tanke og Villie sig mere og mere til hinanden. Og da den fulde Udrensning var tilendebragt, smeltede deres individuelle Tanke og Villie sammen til **en Enhed**.

Men de Ældste, der har gjort sig skyldige i de ulovlige Selvin-

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 15, Afsnit 9–21. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 21, Afsnit 5 til pag. 23, Afsnit 8. –

karnationer, maa alle – under Gengældelsesloven og under Guds Vejledning – ved Hjælp af talrige Genfødsler i den jordiske Verden, kæmpe sig igennem Mørket og saaledes genvinde den mistede Lyspersonlighed. D. v. s.: Kampen vedvarer, indtil det Kulminationspunkt indtræder, da den individuelle Tanke og Villie **danner en fast Enhed.**

Altsaa: Gud skabte og skaber (endnu en kort Tid) alle sine Børn som Dualer, idet den mandlige Part er **Udtryk for Urvilliens Princip**, ligesom den kvindelige Part er **Udtryk for Urtankens Princip**. Disse Dualer er indbyrdes forbundet ved et aandeligt-æterisk Baand¹, **der elimineres i den Stund, da Dualerne udviser en fuldkommen Afbalancering af hinandens Tanke- og Villieliv.** Ved Skabelsen gav og giver Gud tillige alle sine Børn **en individuel Tanke og Villie** – for de først skabtes Vedkommende gav Han – **en større** – og for Menneskeandernes Vedkommende gav og giver Han – **en mindre Gnist** af sin egen fast og harmonisk sammensmeltede Urtanke og Urvillie. Men, for at Hans Børn kunde og kan blive selvstændigt villende og selvstændigt tanke- og villende Personligheder, skilte og skiller Gud den givne – i Hans Væsen – sammensmeltede Tanke-Villielid saaledes, at det givne fremtræder som **een selvstændig og fritstillet Tankedel og een, ligeledes selvstændig og fritstillet, Villiedel.** Dog er disse Dele indbyrdes forbundet ved et aandeligt-æterisk Baand, **der virker som korresponderende Ledning.** Hvert eneste af Guds Børn skal, under dets Paavirkning **af Mørket** og ved dets Kamp **mod Mørket**, naa frem til et vist Kulminationspunkt, **hvor dets individuelle Tanke og Villie smelter sammen og danner en Enhed.** Naar dette Kulminationspunkt er naaet, **elimineres Baandet mellem Tanken og Villien, og Barnet fremtræder som en i alle Henseender lystærk Personlighed, der i al Evighed er og forbliver upaavirkelig af Mørkets Udstraalinger og mangeartede Kræfter.** –

Naar der fra oversanselig Side skal gives Svar paa saa vanskelige og saa vigtige Problemer, som ovenstaaende Spørgsmaal indebærer, er det ikke let – i et jordisk Sprog – paa en fuldkommen og fuldtud forstaaelig Maade at skille Abstraktioner fra Realiteter. Derfor vil de anvendte Ord, Udtryk eller Billeder ikke altid nøje kunne dække Virkeligheden og Sandheden i det, der skal forklares. F. Eks.

¹) Disse aandeligt-æteriske Baand er baserede paa forskellige æteriske Svingninger, hvis Antal er varierede paa en saadan Maade, at Baandene ingen Sinde kolliderer med hverandre. –

siges der her i denne Afhandling: at Gud for at Hans Børn ikke skulde miste den til Egoets psykiske Hjerne givne Tanke- eller Villiedel, forbandt disse Dele med et Baand. Her maa ingen tænke sig den Mulighed: at Tanken, eventuelt Villien, paa en eller anden mystisk Maade vil kunne forsvinde – f. Eks. elimineres af Mørket – fra Egoets psykiske Hjerne; **thi noget saadant kan ingen Sinde ske!** Det, der siges, er et Billede paa: at Gud for at hjælpe sine Børn og for at lette den indbyrdes Tiltræknings-Korrespondance mellem den individuelle Tanke og Villie, bandt disse sammen, d. v. s.: forstærkede den indbyrdes Tiltrækningsevne. Men selv om dette kun kan opfattes af Mennesker som en Abstraktion, saa er det sagte dog en Realitet. Baandet mellem Tanke og Villie er – ligesom Baandet mellem Dualerne – en absolut Realitet, set ud fra Guds og ud fra Hans Tjeneres Standpunkt og Viden.

Altsaa: det Svar, der er givet paa ovenstaaende Spørgsmaal, kan ikke føres dybere ind til Virkeligheden, end det er ført her, **thi bag alle tilsyneladende Abstraktioner ligger absolutte Realiteter.** Men det, som Menneskene bør beflitte sig paa – selv om de ikke fuldtud kan forstaa de givne Forklaringer – er dette: **at stræbe henimod det Maal at blive Lyspersonligheder,** d. v. s.: stræbe efter at faa Tanke og Villie til – i alle Livets Forhold – at gaa i Lysets, Sandhedens, Kærlighedens og Barmhjertighedens Retning. De maa stræbe efter i Aand og i Sandhed at være Guds Børn, **at blive Udtryk** – om end i en svag Afglans – **for Hans rene, kærlighedsfulde og ophøjede Væsen.** –

65.

Er den svage Tanke- og Villiegnist, som en nyskabt Menneskeand modtager fra Gud, stærk nok til – ved egen Kraft – at kunne vokse i aandelig Henseende? Eller forøges den – ved hver ny Inkarnation – med nye Dele af Guds Tanke og Villie?

Hvornaar har vor Gud og Fader nedlagt Kærlighedsspiren¹ i Menneskets Sind?

Den Tanke- og Villiegnist, som Gud giver enhver nyskabt Aand, skal udvikles gennem de mange Inkarnationer under Paa-virkning af de to Urkræfter: Lys og Mørke. Den engang givne Del af Guds Tanke og Villie forøges ikke gennem nye tilkommende Dele, men den Lysstrøm², der binder Menneskeheden til Gud, styrker ved

¹) Se »Forsoningslæren og Genvejen« pag. 44, Afsnit 5. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 173, Afsnit 1, samt pag. 303, Afsnit 1. –

hver Inkarnation den svage Tanke- og Villiegnist, d. v. s.: den forstærker Menneskeandens Evne til at gyse tilbage for Mørkets Paavirkning; derved bliver det lettere og lettere for Villien at yde Modstand overfor de forskellige Mørkeudstraalings-Faser og at overvinde Mørkets Indflydelse.

Spiren til at elske, til at udvise Kærlighed gives samtidig med Tanke og Villie. **Den er nedlagt som Basis for Menneskeandens Følelsesliv**, der er en uendelig svag Afglans af Guds eget Følelsesliv. (Nærmere Forklaring kan ikke gives.) –

66.

a) **Livet paa Jorden og i dens Sfærer er vel tungere end Livet paa Lysets Kloder. Der kan f. Eks. nævnes Lidelser ved Adskillelse og Død, hvilket de paa Lysets Kloder er fri for. Men en længere Inkarnationstid synes da at betyde, at de endnu paa Jorden og i Sfærene værende Mennesker skal være undergivet Jordplanets saa ofte tunge og trange Kaar i længere Tid end de tidligere fra Jorden frigivne Slægter. De tidligere frigivne Mennesker synes at slippe lettere end de nuværende. Hvorledes forklares dette?**

Da Synd og Soning altid staar i det rette Forhold til hinanden, siger det sig selv: at de Menneskeander, som under Jordelivene har forsyndet sig i en ringere Grad, ogsaa maa have mindre at sone; hvorimod de Menneskeander, som – ligeledes under Jordelivene – bestandig gaar imod Samvittighedens Tilskyndelser, selvfølgelig maa have mere at sone, end den har, der kun af og til handler imod sin Samvittighed. Desuden maa det erindres: at de fjerne Tidens Slægter¹ levede under langt vanskeligere Kaar end de senere efterfølgende Slægter. Ligeledes havde de fjerne Tidens Mennesker deres Fristelser, Sorger og Lidelser ganske som de efterfølgende Slægtled og som Nutidens havde og har. Her findes saaledes heller ikke nogen som helst Uretfærdighed fra Guds Side.

¹) De fra det jordiske Liv løste Aander har alle gennemgaaet deres jordiske Udvikling i en Tidsperiode, der ligger mellem de Yngstes første Inkarnationer og de Ældstes egenmægtige Inkarnationer. –

b) Af samme Grund synes de Yngstes Kaar at være langt tungere end noget som helst Menneskes; thi de Yngste er jo »dømte til« i en lang Række Millionaar at skulle vedblive at være i Forbindelse med Jordplanet, medens mange af Menneskeslægten forlængst er overflyttet til Lyskloder. Ogsaa her synes at være en Ulighed for ikke at sige en Uretfærdighed.

Heller ikke her findes det ringeste Gran af Uretfærdighed.

Der siges i Spørgsmaalet: at de Yngste er »dømte til« i en lang Række Millionaar at skulle vedblive med at være i Forbindelse med Jordplanet! Hvorledes kan Udtrykket: »dømte til« anvendes om dette Forhold? Hvem har »dømt« de Yngste til at udføre deres Gerning? Gud har saa vist ikke gjort det! Er det ikke tydeligt forklaret i »Vandrer mod Lyset«¹: at de Yngste frivilligt har lovet deres Fader at lede Menneskeheden til Hans Hjem og Rige? Er det ikke forstaaeligt, at de, ved at paatage sig denne Gerning, maatte leve deres Jordeliv under Gengældelsesloven, den Lov, hvorunder Menneskeandens Udvikling foregaar? **Frivilligt** gik de Yngste ind under Gengældelsesloven, d. v. s.: synder de imod de Mennesker, som de skal lede, eller synder de imod deres Fader eller imod det guddommelige i Jeget, maa de selvfølgelig som alle andre af Gud skabte Væsener sone, hvad de har syndet. **Er der nogen Uretfærdighed heri?** – Glem ingen Sinde: at vi – de Yngste – har lovet vor Fader at hjælpe Hans umyndige Børn at finde Vejen til deres rette Hjem, vi har lovet – paa mangeartet Vis – at lette Vandringsvejen for vore umyndige jordiske Brødre og Søstre. Og vi vedbliver med at hjælpe vor Fader, vedbliver at hjælpe Menneskeheden, saalænge som der er Brug for vor Hjælp, saalænge som den er nødvendig – **selv om denne Hjælp koster os Sorger, Skuffelser og Lidelser.** Men ingen har »dømt« os til at udføre denne Kærlighedens og Barmhjerlighedens Gerning. Og var vi »dømt« til at udføre den, hvilken Værdi vilde da vort Arbejde have for Menneskene eller for os selv? **Fuldkommen værdiløst vilde det hele da være!** Thi kun de Gerninger, der udspringer af Jegets absolutte Trang til at støtte og hjælpe, kun de Gerninger, der udspringer fra den dybeste Kærlighed og Medlidenhed, **kan have en evigvarende Betydning baade for Hjælperen og for den, der hjælpes.** –

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 14, Afsnit 1–10. –

c) **Eller man kan tænke paa de Ældste, som aldrig har været og aldrig bliver Inkarneret. Ogsaa disse kan synes at slippe lettere og billigere til deres Udvikling end baade de Yngste og Menneskene. Hvorledes kan det i alle disse Tilfælde siges, at en nøjagtig og retfærdig Afbalancering af Vejens Længde og Besværligheder her har fundet Sted?**

Hvorledes skal der i disse Forhold kunne findes nogen som helst Uretfærdighed fra Guds Side? Vilde det derimod ikke være en ganske ubegribelig Uretfærdighed, hvis Gud havde behandlet alle de faldne Ældste over den samme Læst? De Ældste¹, som paa Guds Kalden vendte tilbage fra det »ødelagte Rige«, længe, længe førend de øvrige med Anger og Sorg begyndte at tænke paa deres onde Gerninger, disse Ældste, som ingen Sinde var gaaet imod deres Faders Inkarnationslov, d. v. s.: som ingen Sinde havde deltaget i de øvriges egenmægtige Inkarnationer, skulde de – af Gud – dømmes lige med de andre dybere faldne Ældste, ja, da var Gud i Sandhed uretfærdig! **Men Gud er ikke uretfærdig!** hvorfor de Ældste, der vendte tilbage paa Hans Kalden, førend de egenmægtige Inkarnationer begyndte, ikke blev inkarnerede, og heller ingen Sinde vil blive det. Deres Regnskab er forlængst opgjort overfor deres Fader, deres Syndeskyld er tilgivet og slettet, efter at de selv – men med deres Faders Bistand – havde udrenset og overvundet Mørket og Synden, der havde nedbrudt deres Personlighed. Og for at sone deres fortidige onde Gerninger mod Menneskeheden har de frivilligt tilbudt² deres Fader at deltage i Menneskeandernes Undervisning i Sfærerne samt tilbudt at hjælpe de Yngste med at være Skytsaander. Forlængst har Gud modtaget dette Tilbud og tildelt dem forskellige Opgaver indenfor disse Omraader; derved er disse Ældste blevet de Yngstes Medarbejdere. –

Udviklingsvejens Længde og Besværligheder **afhænger fuldtud af Individets eget og frie Valg.** Men kan Gud gøre for, at mangfoldige at Hans Børn – aandelig talt – vælger at gaa lange, lange og besværlige Omveje til Hans Rige? Kan Gud gøre for, at Hans Børn styrter sig ned i Mørkets Afgrunde og bundløse Dybder? Kan Han gøre for, at de blindt – uden at se sig for, uden at tænke, uden at høre efter Samvittighedens Røst – løber ind over Grøfter og Gærder, ind paa ufremkommelige Markers tunge og oplødte Muld, o. s. v.? Kan Gud gøre for, at Hans Børn styrter sig ud i det jordiske Livs Malstrømme, eller søger at klatre over stejle Klipper og Bjerge i

¹) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 15, Afsnit 13–21. –

²) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 299, Afsnit 4. –

Stedet for at holde sig til Livets slagne Landevej¹⁾? Nej sandelig, dette har ingen Ret til at bebrejde Ham, thi heri har Han ingen Skyld. Thi det maa erindres: at Han har givet hvert eneste Barn en fri Villie, **fri til at øve Godt eller Ondt**. Derfor siger det sig selv, at de, der frivilligt – trods Samvittighedens² Ledelse – vælger at gaa Omvejene til Faderhjemmet, maa faa en længere og besværligere Vej at vandre, førend de kan komme til Vejs Ende, end de har, der vandrer lige frem mod Maalet.

Men hvorfor bestandig gaa ud fra: at alt, hvad der i »Vandrer mod Lyset« meddeles om Guds Gerninger og om Hans Love, er baseret paa **Uretfærdighed**? Thi det er ulige lettere at forstaa dette Værk, naar Tilliden til Guds absolute Retfærdighed lægges som Grundlag for alt det, som meddeles og gives dér. Og handler enhver saaledes, da bliver der ingenlunde Tale om en forud indtaget »Hildethed«, ud fra hvilken alt bedømmes og kritiseres under en fejlagtig Synsvinkel. Gøres **Guds Retfærdighed** til et fast, urokkeligt Grundlag for al Bedømmelse af »Vandrer mod Lyset«, da vil det snart vise sig: at intet Menneske og intet aandeligt Væsen nogen **Sinde har staaet eller vil komme til at staa overfor en uretfærdig Handling eller en uretfærdig Ordning fra Guds Side**.

67.

Man har ment, at den materielle Aarsagssammenhæng og Sætningen om Energiens og Materiens Bestaaen vilde umuliggøre Guds Indgriben i Jordelivet eller i Verdensordenen i det hele taget. I »Vandrer mod Lyset« siges, at Gud har Midler nok til sin Raadlghed. Kan der forklares noget nærmere herom?

Da Gud baade er Skaberen og Opretholderen af Verdensordenen, da Han har givet Lovene baade for det materielle og for det immaterielle Liv, maa Han selvsagt være i Stand til – i Kraft af sit Kendskab til disse Love – fuldtud og til alle Tider at kunne beherske dem og til at indordne sig under dem uden at bryde dem.

Da de Ældste³ i sin Tid drog mægtige Mørkemasser ud af Æterens Indkapsling, strømmede dette Mørke ind over Jordkloden, hvis spirende og fremvoksende Liv var betinget af de Love, som Gud

¹⁾ = Samvittigheden. –

²⁾ Gud var de Ældstes »Samvittighed«, indtil de – paa Grund af Mørket – ikke længer kunde høre Hans Stemme. –

³⁾ Se »Vandrer mod Lyset« pag. 8, Afsnit 15–19. –

havde givet for dets Fremvækst og Bestaaen. Men selv om Mørket ødelagde, forgrimmede og forgrovede alt – af Gud – fremkaldt Liv, saa var det dog ikke stærkt nok til helt at opløse de Love¹, der af Ham var givet for det jordiske Liv. Og igennem disse Love stod og staar Gud i Forbindelse med den for Mennesker synlige Materie. Igennem disse Love er der – uendelig langsomt og tilsyneladende umærkeligt – i Aarmillioners Løb – fremkaldt en stedse stigende Orden i de rent materielle Forhold paa Jorden.

Men naar der tales om den materielle Aarsagssammenhæng samt om Energiens og Materiens Bestaaen, da kender Menneskene endnu ikke fuldt ud den sande Aarsag² til Sammenhæng, Virkning og Bestaaen. **Thi Lysets Energi er evigbestaaende**, hvorimod Mørkets Energi kun er temporær. Og hvis Mørket, da det – ved de Ældstes Fald – strømmede ind over Jordkloden, havde været stærkt nok til helt at opløse de Love, som Gud havde givet for det daværende jordiske lysmaterielle Liv, vilde Livet dér forlængst være ophørt³. Thi kun igennem det materielle Lys' evigbestaaende Energi⁴ tilføres der bestandig den jordiske Mørkematerie ny Energi⁵ som Erstatning for de lidte Energitab. Aarsagen til det jordisk-materielle Livs Bestaaen og Energi **maa derfor søges i Loven for Lysets evigbestaaende Energi**. Her er altsaa en Vej, ad hvilken Gud har Forbindelse med og Indflydelse paa det jordisk-materielle Liv og paa de jordiske Forhold.

Men den vigtigste Forbindelse gaar igennem det aandelige Lys' ligeledes evigbestaaende Energi. Ad Tankens Vej kan Gud, hvis Han ønsker det, gribe ind, hvor Hans Hjælp er nødvendig eller ønskelig. Men alt sker indenfor Lysets Love, der paa mange Maader griber og kan gribe ind i det – for en Tid bestaaende – jordisk-materielle Liv. Selv om Mennesker ikke vil anerkende Guds Overhøjhed over alt Liv – det være aandeligt, mørke- eller lysmaterielt – **saa er dog Hans Magt uomtvistelig og evigbestaaende**. Og førend Menneskene tager Ham og Hans Love med i Betragtning, kan de ikke opnaa at faa et klart Billede hverken af Verdensopbygningen eller af Verdensordenen, og før kan de ikke naa ind til den reelle Kerne af **Aarsag, Virkning, Sammenhæng, Energi og Bestaaen**. Men det maa staa klart for alle: at der fra oversanselig Side ikke kan gives nogen som helst Oversigt

¹) Se om Lysomhylningen: »Vandrer mod Lyset« pag. 242,6 til 244,3 – 247,1-2 – 248,1 – 250,3 – 253,4 – 254,1 – 254,5 – 277,3-4 o. s. v. –

²) Den sande Aarsag læres først igennem »Vandrer mod Lyset«, læres gennem alt, hvad dér meddeles om Lysomhylningen. –

³) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 248, Afsnit 2-3. –

⁴) Betinget af den æteriske Lysomhylning. –

⁵) Se »Vandrer mod Lyset« pag. 254, Afsnit 5 til pag. 255, Afsnit 2. –

over de Love, der – for en Tid – binder den jordiske Mørkematerie til det lysmaterielle og derigennem til Lysets evigbestaaende Energi og til Gud. Her maa Menneskene nøjes med de tydelige Forklaringer, der i »Vandrer mod Lyset« er givet over disse Forhold, og med det givne som Grundlag selv søge videre. –

68.

Man har ogsaa ment, at Læren om Villiens Frihed vilde komme i Strid med Energisætningen paa det fysiologiske Omraade. Er der her et Problem, og hvorledes kan det i saa Fald løses?

Mangt og meget af det, som Mennesker lægger til Grund for deres Betragtningmaader, maa ændres, førend det kommer til at staa i det rette Forhold til Virkeligheden. **Thi ikke alle Teorier er = uomstødelige Sandheder.**

Til ovenstaaende Spørgsmaal kan vi kun svare: Ikke alene den menneskelige Villie, men ogsaa den menneskelige Tanke¹ er fuldkommen fri og individuel. Efter alt det, som tidligere er givet og som nu gives her i dette Supplement om den individuelle Villies og Tankes absolutte Frihed, samt hvad der er meddelt om Individets aandelige og legemlige Slægtsarv², maa dertil egnede Mennesker – af dette Materiale – selv kunne uddrage de rette Slutninger. Det eventuelle Problem, der ligger i Spørgsmaalet, maa Mennesker saaledes selv løse ud fra det givne. –

69.

Nogle mener at Gud er saa ophøjet, saa »hellig« og saa fjern, at Mennesker ikke kan komme i Kontakt med Ham, hvorfor »Faderbegrebet« ikke har nogen Berettigelse til at anvendes overfor Ham. Hvad kan der siges hertil?

»Vandrer mod Lyset« er givet Menneskeheden, for at alle kan lære, i hvilket Forhold den sande Gud – men ikke en ud af Mennesketanker dannet Guddom – staar til det enkelte Menneske og til Livet paa Jorden.

¹) Se Supplement II Nr. 64. –

²) Se i »Vandrer mod Lyset« om de tre Hjerner i Forhold til det psykiske og det fysiske Omraade, pag. 255, Afsnit 3 til pag. 270, Afsnit 4. –

Hvilke Begreber Mennesker end i de ældre Tider, saavel som i Nutiden, dannede eller danner sig om Gud og om Hans Væsen, saa vil disse Begreber altid klart kendetegne det individuelle Standpunkt, som det Individ, der slutter sig til dem, selv indtager i aandelig Henseende. De forskellige Udviklingstrin, som Menneskeaaender staar paa, betinger, at ogsaa Menneskene selv staar paa højst forskellige Modenheds-Trin i den aandelige Udvikling. Jo større aandelig Modenhed det enkelte Individ er Udtryk for i sit Væsen, i Tanker, Følelser og Handlinger, jo bedre vil det i sit religiøse Liv kunne forstaa Gud som Faderen, som Skaberens af det aandelige Jeg. Men staar Individet – hvad langt de fleste Mennesker gør – paa et i aandelig Henseende lavere og lavt Udviklingstrin, bliver Gud saa fjern, saa utilnærmelig for det, at det intet fatter af Hans rige, dybe, uendelige og faderlige Kærlighed. Gud omgives da med en taaget Glorie af Mystik og Hellighed. Han bliver vilkaarlig i sine Handlinger, ubestemmelig og uberegnelig i sit skjulte og ufattelige Væsen; Hans Personlighed opløses til intet og afløses af et uvirkeligt »Noget« – kort sagt – **Mennesket begriber Ham ikke!** Og Resultatet bliver da: Guds frygten i dens allerværste Form, nemlig **Trællesindet**. Eller ogsaa afstumpes Egoets Følelser i religiøs Henseende, det bliver indifferent overfor Tanken, Forestillingen om Guds Tilværelse eller Ikketilværelse.

Thi naar Gud i sit Forhold til Menneskeheden tilsyneladende ikke udviser Retfærdighed, men f. Eks. lader »Naade« eller »Udvælgelse« bestemme, om den enkelte skal begaves med et evigt Liv i Herlighed, Skønhed og Glæde eller fortabes i Mørke og Lidelser, bliver selvsagt mange ligegyldige i deres Gudsforhold. Selv kan de jo intet udrette for at ændre disse engang tagne Bestemmelser. Thi den, der – som Pottemagerens Kar til Ære – er forudbestemt til at være god, **er god**, og den, der – som Pottemagerens Kar til Vanære – er forudbestemt til at være ond og slet, **er ond og slet i Livet**. Og hvorfor skulde saa det enkelte Menneske forsøge paa at forbedre sig, forsøge paa at udrense Synden og Ondskaben i sit Væsen? Man er og forbliver slet og syndig, fordi man er skabt som **et Kar til Vanære!!** Men for mange træder her »Troen« paa Kristi Soningsdød frem som den eneste mulige Redningsplanke. Ved Troen paa Kristus som »Frelseren«, ved Troen paa »Korsets Gaade« og ved Tilliden til Guds Naade aabnes der en Dør til Himmeriges Rige for den, som ellers maatte være udestængt, en Dør, som den troende nu kan smutte ind ad. – **Taabelige Tanker!** Udtryk for de i aandelig Henseende smaa Menneskers Frygtagtighed for Gud, Udtryk for deres Mørkeopfattelse af Hans Væsen, og Udtryk for en „hedensk“ **Tankegang**. Men derfor har de Individualiteter, som, ifølge deres højere aandelige Moden-

hed og højere Udviklingstrin, staar saa langt over de aandeligt uudviklede, paataget sig et mægtigt Ansvar ved at lede aandeligt umyndige ind paa Misopfattelser og Misforstaelser af Gud og af Hans Væsen. Thi ud fra deres indre Viden, ud fra deres logiske Sans **maa de vide:** at Guds-Begrebet i den kristne Lære ikke stemmer overens med Sandheden, ikke stemmer overens med Guds Væsen. Og med det Kendskab, som mange af de højere og højt udviklede Intelligenser sidder inde med til de »hedenske« Religioner, **maa de vide:** at mangt og meget i Kristendommen skriver sig fra hedenske Betragtningssmaader, **maa de vide:** at Kristendommens Dogmer er paavirkede af hedenske Tidens Tanker og derfor ikke kan være og heller **ikke er i Kontakt med Sandheden.** Men saa længe som de, der skulde være Ledere for de umyndige, ikke renser ud i Kristendommens Lære og ikke giver de i aandelig Henseende mindreaarige en klar og sandfærdig Oversigt over det, der meddeles i „**Vandrer mod Lyset**“ om Gud, om Hans Væsen og om Hans Forhold til Menneskeheden, saalænge kan Guds frygten, Trællesindet, Ligegladheden ikke omskiftes til at blive: sand Kærlighed til Gud, sand Hengivelse i Hans Varetægt i Tillid til Hans retfærdige Ledelse eller til sand Længsel efter Ham og efter Livet i Hans Rige. Og førend dette sker, kan de umyndige heller ikke naa til nogen sand Forstaelse af: at hvert enkelt Menneske selv – **men med Guds Bistand** – maa udrense sit Jeg for Synd og Mørke. –

Men selv om alle engang i Fremtiden vil kunne naa til at forstaa noget af Guds Væsen, vil kunne forstaa Guds Faderlighed, Hans Kærlighed, Omsorg og Retfærdighed, saa betyder dette ikke: at Mennesket skal stille sig paa Linie med Gud. Thi selv om Han fuldtud deltager i Menneskenes Sorger, Lidelser og Glæder, saa er og forbliver Han den rene, den over alt det jordiske ophøjede Guddom. Han er og forbliver Menneskets fjerne Fader – **dog nær i Tanken og i Bønnen** – til hvis Hjem og Rige der fører en lang og besværlig Vandringsvej. Derfor skal ingen, hverken i Tanke eller Ord, misbruge Guds ophøjede Væsen, ikke trække Hans Kærlighed, Mildhed, Barmhertighed og Retfærdighed ned i Støvet. Thi er Gud faderlig, mild og kærlig i sit Væsen, **da er Han tillige streng og myndig i sine Krav.** Han kræver: at Hans Børn skal leve et Liv i Sandhed, i indbyrdes Fred, Kærlighed og Renhed, d.v.s.: Renhed i Tanke, Sind og Følelser. Han kræver: at hvert enkelt Menneske i Kraft af den Tanke og Villie, som Han har givet det, skal udrense Jeget for Synd, Ondskab og Mørkets Urenheder. Og derfor har intet Menneske Ret til at tale om den »lille hellige Flok«, eller tale om: »de Helliges Samfund«¹, ligesom ingen har Ret

¹) Hentyder til Trosartiklens »de Helliges Samfund«. –

til at mene om sig selv, at han kan komme ind under disse Betegnelser eller Betragtningmaader. –

Helligt vorde os dit Navn! Saaledes lyder det til Menneskene i den gamle Bøn, som Jesus lærte sine Disciple. Jesus selv elskede Gud som sin himmelske Fader, og dog følte han klart Guds Renhed og Ophøjethed over det jordiske, og denne Følelse blev i Jesu menneskelige Tanker og i hans menneskelige Ord omsat til Ønsket om: **at Udtrykket, Navnet¹ – Gud – maatte blive „helligt“ for Mennesker.** D. v. s.: at ingen maatte tage Guds Navn forfængeligt, at al Banden og al Sværge ved Hans Navn ingen Sinde maatte finde Sted. **Og saaledes burde det i Sandhed være – eller blive – for hvert eneste Menneske.** –

70.

Kan man med Rette kalde »Vandrer mod Lyset«: et Religionssystem som alle andre religiøse Systemer, selv om dette er det mest fuldkomne I sin Art?

Skal vi drage en Sammenligning mellem »Vandrer mod Lyset« og alle andre eksisterende Religioner, da er der et Problem, der straks fremstiller sig for ethvert virkeligt tænkende Menneske som noget ganske ubegribeligt, hvis den paagældende ikke vil akceptere den i Værket givne Forklaring om dets Fremstilling og Fremkomst i den jordiske Verden. Problemet er dette: at hele Værket – inclusive de to Supplementer samt »Forsoningslæren og Genvejen« – fremtræder i en enestaaende skøn, klar, logisk og etisk uangribelig Form. Hvorledes er det muligt, at eet eneste Menneske – selv om det var et genialt Menneske – ud fra sit eget kan skabe et i alle Retninger saa fuldendt Religionssystem? Her standser de fleste! Og da de ikke vil have Tillid til, at »Vandrer mod Lyset« er fremkommet paa den angivne Maade, tager de Afstand fra det, thi de vil ikke søge til Bunds i dets Sandheder, og da faar man Svarene: det er et Religionssystem som alle andre – og, det skriver sig fra Underbevidstheden! Dette er den nemmeste og hurtigste Maade, paa hvilken man, som man haaber, kan blive af med dette højst generende Værk. Thi slaaet i Hartkorn med alt andet Menneskeværk, betyder det intet overfor den store Hob.

¹⁾ Her maa tillige henvises til: at i enkelte ældre Religioner var Guddommens Navn absolut »sakrosant«, saa helligt, at det end ikke maatte nævnes, hvorfor det blev omskrevet paa forskellige Maader. –

Men lad os her se nærmere paa Spørgsmaalet: »Vandrer mod Lyset« sammenlignet med andre Religioner:¹⁾

Alle eksisterende Religioner – selv de mest primitive – er ikke fuldt færdige traadt ind i det menneskelige Liv. De har alle et første, et bestemt Udspring;¹⁾ de fødes som vage, ofte ubestemmelige, uordnede Tanker, Idéer og Følelser, der vokser sig stærkere, ordnes – saa vidt det er muligt – afgøres langsomt og træder frem som bestemte religiøse Meninger, Dogmer, Handlinger og Ceremonier. Den Personlighed, som, indenfor hver Religion eller indenfor de forskellige Religioners Afskygninger, er den første til at bringe nye Tanker, nye Idéer paa disse Omraader, har som oftest kun evnet at give en mer eller mindre skematisk Form for den Lære, der danner Grundlaget for den kommende Religion²⁾. Efter Grundlæggerens Død har hans efterladte Disciple ført Tankerne videre, som de har opfattet dem. Nogle søger at udforme det givne i en eller anden af Individet selv bestemt Retning, andre glemmer, hvad deres Lærer har sagt vedrørende de og de Spørgsmaal – og svarer ud fra egne Tanker og Meninger. Atter andre lægger helt nye – ofte fejle – Udtydninger i det, som Læreren forklarede o. s. v. Efter en Tids Forløb – ofte først efter eet eller flere Slægtleds Liv og Død – begynder Tilhængere³⁾ at nedskrive det, som hidtil var vokset frem fra Mund til Mund. Atter sker der nye Udformninger, nye Tilføjelser og Ændringer i forskellig Retning og paa forskellige Omraader indenfor det paagældende religiøse System. Med andre Ord: Religionerne⁴⁾ udformes langsomt efter de hinanden følgende Slægtleds Trang og Behov, indtil de stivner i dogmatiske Formler, Postulater og Læresætninger. Hver enkelt Religion er da et System og sakrosant for Systemets Tilhængere. (Selv i de mest »færdig« anlagte Systemer er der i Tidernes Løb sket Ændringer og Tilføjelser.)

Men paa den ovenfor beskrevne Maade er »Vandrer mod Lyset« ikke blevet til, thi dette Værk er skabt gennem Menneskers direkte Spørgsmaal, og disse Spørgsmaal er direkte

¹⁾ = alle ældre Religioner. Da de mere moderne saakaldte Religioner alle mer eller mindre er afledet af de gamle, tages disse »Afskygninger« ikke med i Betragtning her. –

²⁾ Her tales dog ikke om de »Vismænd«, som, i den menneskelige Tilværelse i et eller andet Folkeslag, har gjort deres Medmennesker delagtige i deres specielle Verdensopfattelse, delagtiggjort dem i den Maade, paa hvilken de anskuede Livet og dets Foreteelser. Selv om der ogsaa i den Art dybsindige Skrifter findes Sandheder og Sandhedsglimt, saa lider de dog af Mangler og Misforstaaelser. Og disse Vismænd kan heller ikke i Ordets fulde Forstand betragtes som Religionsstiftere. –

³⁾ Kun i sjældne Tilfælde har – for de ældre Religioners Vedkommende – Stifteren af den paagældende Religion selv nedskrevet sine Tanker og religiøse Meninger. –

⁴⁾ De ganske primitive Religioner, f. Eks. de vilde Folkeslags, er dog kun gaaet fra Mund til Mund gennem Stammens Medicin- og Troldmænd. Men ogsaa dér er der i Tidernes Løb sket Ændringer og Tilføjelser. –

besvaret af rent aandelige Intelligenser – diskarnede Individualiteter. De er besvarede **efter Guds Ønske, efter Hans Anvisninger og under Hans Vejledning**, hvorfor de givne Besvarelser maa være i Overensstemmelse med det bestaaende. **Og da Gud er selve Logos**, maa der selvsagt være Orden, Mening, Klarhed og Logik, kort sagt – **System** – i de Svar, der gives paa de stillede Spørgsmaal. Men et Religionssystem, som alle andre religiøse Systemer, er dette Værk ikke, thi det er ikke vokset frem eller udformet fra Slægtled til Slægtled. Saaledes som det foreligger, er det i Løbet af et vist Aaremaal givet af oversanselige Individualiteter gennem Medvirkning af et Menneske med intuitive Evner. **Det givne er Sandhed, den absolutte Sandhed, der ingen Sinde kan ændres eller vil blive ændret fra oversanselig Side**, selv om Mennesker ikke vil bøje sig for Værket, ikke vil erkende det som værende Udtryk for Sandhed. Ja, selv om Mennesker »opfinder« nye Systemer, som – efter deres Mening – er mere i Overensstemmelse med deres Opfattelse af det guddommelige, af det religiøse, det etiske Liv og af Verdensordenen, **saa ændrer dette dog ikke det bestaaende**. Men skønt »Vandrer mod Lyset« og de Værker, der knytter sig dertil, er Udtryk for de evige Sandheder, saa vil Gud dog ingen Sinde – i Kraft af et Magtsprog – tvinge Mennesker til at anerkende det givne eller til at bøje sig for det. Thi intet Menneske kan opfatte mere end det, som dets aandelige Jeg – ifølge dets Udvikling – er indstillet paa at kunne opfatte. Men det, som Gud i denne Henseende kræver af Mennesker, er dette: at de af Hans menneskeliggjorte Udsendinge, der, ud fra deres indre Viden, forstaar Værket og anerkender dets Sandheder, ogsaa udadtil, overfor deres Medmennesker, fuldtud erkender de givne Sandheder og fuldtud delagtiggør dem i det givne og saaledes ogsaa i dette Spørgsmaal bliver **Foregangsmænd** for de Mennesker, hvis Tanker er for svage, for umodne til, at de selv kan erkende: **at de staar overfor et Værk, der er en Gave til dem, en Gave, som Gud har givet til alle sine Børn.** –

Altsaa: »Vandrer mod Lyset« er ikke et religiøst System, opbygget af Mennesketanker, -Meninger og -Slutninger. Det er et Værk, der giver mange af de evigt bestaaende Sandheder, et Værk, der giver langt, langt mere, end alle de religiøse Systemer tilsammen bringer Menneskeheden. I Svarene trænges der ind paa Omraader, som hidtil har været ukendte for Mennesker; der løses Gaader, hvis Løsning i Aartusinder har beskæftiget Menneskesindet, uden at den rette Løsning er fundet; der gives Fingerpeg i de forskelligste Retninger, i hvilke klarttænkende, evnerige Mennesker kan søge videre – hvis de vil –; der gives

Svar paa Spørgsmaal om Menneskehedens Oprindelse, om de jordiske Forhold, om Forholdet til Gud og om Forholdet til det Onde i Verden; der gives Svar paa: hvorfor der findes saa talløse Lidelser og Sorger i det menneskelige Liv; der gives Svar paa – ja, paa mangt og meget, Menneskene maa selv sætte sig ind i Værkets Meddelelser – **maa selv sammenligne, selv dømme!** –

Men kan eet eneste Menneske – om det end var aldrig saa genialt – svare saa klart, saa logisk og koncist, uden nogen Art af Modsigelser paa alle de stillede Spørgsmaal? **Maa der ikke staa en guddommelig Tanke – selve Logos = Gud – bag det givne?** Kan eet eneste Menneskes Intelligens kaste saa klare, gennemtrængende og lysende Straaler henover Menneskelivets dunkle Gaader? **Her spørger vi** – de Individualiteter, som fra aandelig Side har besvaret de stillede Spørgsmaal og igennem Svarene har opbygget det omstridte Værk – **kan eet eneste Menneske være Skaber af alt dette?**

Vi spørger – Menneskene maa selv svare! –

71.

Naar Talen drejer sig om »Vandrer mod Lyset«s Fremkomst, faar man ofte dette Svar: den skyldes »Underbevidstheden«. Hvad er Underbevidsthed og hvad er Overbevidsthed?

Menneskets Bevidsthedsliv maa deles i 3 Begrebsklasser: 1) **Overbevidsthed**, 2) **Dagsbevidsthed** og 3) **Underbevidsthed**. –

1) **Overbevidstheden** er = alt det, der opbevares i den til Menneskelegemet **knyttede Aands Hjerne** = det store Nervecenter, og som Mennesket i den jordiske Tilværelse intet kender til. D. v. s.: dette, af Individets Dagsbevidsthed ukendte, Materiale opbevares i Omraader af den psykiske Hjerne, som er **udenfor** det livgivende Baands Tilknytningssteder. Thi Menneskets Personlighed, saaledes som den fremtræder i Jordelivets Belysning, repræsenterer som Regel¹ kun en Brøkdelen af den til Legemet knyttede Aands Viden, den Viden, som, i Aandens diskarnerede eller helt frigjorte Tilstand, medkendetegner dens sande Personlighed. Thi den Viden, den Lærdom, den Oplevelser og Erfaringer, som Aanden under de talrige, forskelligartede og fremadskridende Inkarnationer tilegner sig, opbevares i dens psykiske Hjerne og er dens umistelige Eje. Naar Aanden skal inkarneres, tages der – fra oversanselig Side – de nødvendige Hensyn til det

¹) Den nyskabte Aand og de ganske unge Aanders psykiske Hjerne har selvfølgelig ingen fradragne Omraader i deres Bevidsthedsliv. –

kommende jordiske Liv, og dette gøres paa følgende Maade: det livgivende Baand, der er den korresponderende Ledning mellem Menneskets 3 Hjerner¹ – den psykiske, den astrale og den fysiske – indvæves i de psykiske Hjernefelter, som den paagældende Aand faar Brug for i den jordiske Tilværelse. Alt, hvad der paa denne Maade holdes tilbage i den psykiske Hjerne, staar saaledes **over** den menneskelige Personligheds dagklare Bevidsthed. Og normalt skal den overbevidste Viden ikke kunne trænge frem eller ind gennem den Ledning, som det livgivende Baand danner til den astrale og den fysiske Hjerne. Men der kan undtagelsesvis, f. Eks. ved forceret Tankearbejde – naar Mennesket ikke under sig tilstrækkelig Ro og Hvile, men arbejder de fleste Timer baade af Dagen og af Natten – eller under store, dybtgaaende Sorger og Bekymringer, ske Bristninger i de tynde Fibre, der udgaar fra det livgivende Baand, og som er indvævede i den psykiske Hjernes Felter. Disse Bristninger kan være af en mer eller mindre udbredt Art og kan i Individets synlige Personligheds Væsen og Færden vise sig paa forskellig Maade. Glider f. Eks. de bristede Fibre hen over andre Felter i den psykiske Hjerne og kommer i Kontakt med det i Felterne opbevarede = Viden, Oplevelser, Erfaringer og Erindringer fra den paagældende Aands tidligere Inkarnationer, kan Mennesket føle sig som værende to eller flere Personligheder, hvilket kan udarte til Sindsyge. Disse Personligheds-Spaltninger² kan ogsaa fremkomme gennem Læsioner af »Hylsteret«, thi det omgivende »Mørke« kan i meget sjældne Tilfælde bevirke en Destruktion af Isolationslaget og af det livgivende Baands Fibre. De omtalte Bristninger kan endvidere foraarsages ved: at det paagældende Individ giver sig af med spiritistiske Tranceséancer. Naar Aanden under Trancen er løst fra sit i Dvale hvilende Legeme, kan der – gennem de idelig gentagne Løsninger – ske større eller mindre Ødelæggelser af de smaa Fibre. Og glider disse løse Fibre – som tidligere sagt – henover de forskellige ellers udelukkede psykiske Felter, kan Aanden – gennem det livgivende Baand, der forbinder den med det i Trance værende Legemes fysiske Hjerne – blive i Stand til at give Meddelelser og give Svar paa Spørgsmaal, som den i sit Legemes normale Tilstand ikke evnede at give. Men det siger sig selv, at disse gentagne Trancer ogsaa maa virke nedbrydende paa Menneskets dagklare Bevidsthed. –

2) Enhver, der ønsker Besked om Menneskets **Dagsbevidsthed**, kan læse herom i »Vandrer mod Lyset« pag. 255, Afsnit 3 til pag. 269, Afsnit 2, alt i Forbindelse med den psykiske og med den astrale Hjerne. Dog skal der her ske en lille Tilføjelse, fordi Stilleren

¹) Se om disse Hjerner i »Vandrer mod Lyset«, pag. 255, Afsnit 3 til pag. 269, Afsnit 2. –

²) Se endvidere om Personligheds-Spaltninger i »Vandrer mod Lyset« pag. 293, Afsnit 6 til pag. 294, Afsnit 3. –

af ovenstaaende Spørgsmaal antager: at man ved Hjælp af »Underbevidstheden« f. Eks. kan vaagne af sin Nattesøvn til en bestemt Tid, hvis man, førend man lægger sig til at sove, indprenter sig at ville vaagne til det eller det nøjere angivne Klokkeslet. Dette »Fænomen« skyldes absolut ikke den saakaldte Underbevidsthed, men maa henføres til den dagklare Bevidstheds Arbejdsomraade. Indprenter Individet sig f. Eks. at ville vaagne præcis Kl. 7, gaar »Befalingen« til det aandelige Jegs psykiske Hjerne og »opnoteres« dér i et Felt. Jeget véd saaledes: at det skal være aarvaagen til den opgivne Tid. Naar Tidspunktet indtræder, begynder Tanken og Villien i et Samarbejde at sende »Vibrationer« gennem det livgivende Baand til den sovendes fysiske Hjerne, disse Vibrationer vækker Individets Hjerne til Bevidsthed – man vaagner til det bestemte Klokkeslet. Men undertiden maa der »kaldes« gentagne Gange, førend det sovende Legemes Hjerne reagerer – saa vaagner man noget efter eller længe efter det opgivne Klokkeslet. Dog kan langtfra alle stole paa en fuldkommen Kontakt mellem det sovende Legeme og det aarvaagne aandelige Ego. Thi hviler Mennesket i en meget fast Søvn, kan de udsendte Vibrationer ikke kalde tilstrækkeligt paagaende paa den sovende, selv om de gentages atter og atter; den paagældende vaagner da først, naar Legemet er udhvilet, eller der maa anvendes ydre Midler, f. Eks. – et Vækkeur!

3) **Underbevidstheden**, d. v. s.: alt det, som ligger under den dagklare Bevidstheds Tærskel eller Grænse, men hvis Tilstedeværelse baade i den psykiske og i den astrale Beholder skyldes Menneskets – i den foreliggende Inkarnation – opsummerede Viden, Oplevelser og Erfaringer, maa deles i to Klasser: a) det **rent „ubevidste“** = Indholdet af den astrale Hjerne, hvad enten denne Beholders opsummerede Materiale skyldes Slægtsarv, et Tankearbejde eller er fremkommet gennem en »tankeløs« Optagelse af det sete, oplevede, hørte, læste o. s. v. Det, der er modtaget gennem Menneskets Jordeliv, hviler roligt i denne astrale Hjernebeholder og kan ved en eller anden given ydre eller indre Foranledning reproduceres frem til den fysiske Hjerne. Her præsenterer det opdukkende sig – som Reglen er – ganske nøjagtigt, som det er modtaget og opbevaret, uden nogen som helst Tilføjelse, af hvad Art der end kan nævnes. Reproducingen foregaar saaledes fuldkommen **automatisk** – uden det mindste Tankearbejde. (Se om denne Beholder og Reproducing i »Vandrer mod Lyset« pag. 256, Afsnit 2 til pag. 266, Afsnit 3.) Men i den senere Alder, da Menneskets fysiske Hjernes Celler og Centre slappes eller forhærdes, bliver det saaledes reproducerede ofte meget mangelfuldt, thi da kan den astrale Hjernes Vibrationer, der er ganske automatiske, ikke vække de »slumrende« fysiske Hjerneceller til Arbejde, hvorfor det fra den astrale Hjerne opdukkende Erindrings-

billede o. s. v. enten slet ikke kan gengives, eller gengives med flere eller færre »Huller«. Til andre Tider kan den astrale Hjerne fungere ganske unormalt, saa at den vedblivende reproducerer det, der burde hvile i Ro. Saaledes kan man f. Eks. atter og atter faa samme Sætning, samme Motto, Aarstal, Digt eller Musikstrofe, Melodi eller Billede gentaget i det uendelige og til alle mulige Tider. Denne irriterende Tilstand er ganske unormal og skyldes en Nerveuro. Da den menneskelige astrale Genpart, hvortil den astrale Hjerne hører, er indvævet med det fysiske Legemes Celler, bliver denne Hjernes Nervesystem meget let paavirket af det fysiske, hvilket viser sig i disse meningsløse, forstyrrende og idelige Gentakelser. I Kraft af sin Villie maa Individet søge at beherske denne forstyrrende Nerveuro – eller ogsaa maa Nervesystemet paa anden Vis bringes til Ro. –

b) **Det „psykisk-underbevidste“**, d. v. s.: alt det, som Egoet opbevarer i den psykiske Hjerne, og som skyldes den dagklare Personligheds Liv og Færden i den foreliggende **Inkarnation**. Alle Begivenheder fra den tidligste Barnealder, al Skole-, Universitets- eller anden Lærdom, som den paagældende Aand har tilegnet sig under den menneskelige Tilværelse, hviler som afgrænsede Felter i den psykiske Hjerne, **men alt er indenfor det livgivende Baands Fiberomraade**. Ligeledes alle gennemtænkte Tanker opbevares dér, men alt hviler i Ro, hvis Mennesket da ikke har Brug for det saaledes opsummerede Materiale i det daglige Liv. – Hvis den astrale automatisk virkende Hjerne af en eller anden Grund ikke gør sin Skyldighed, naar den paavirkes udefra – gennem den fysiske Hjerne, gennem Syn, Hørelse o. s. v. – maa »Tanken« søge efter det ønskede i den psykiske Hjerne. Det tilsyneladende »glemte« kan da ved et ihærdigt Tankearbejde kaldes til Live og glide frem – gennem det livgivende Baand – til den astrale Hjerne, hvor det vækker de tilsvarende Erindringscentre, og derfra glider det over i den fysiske Hjerne, frem til Menneskets dagklare Bevidsthed. Men som oftest kun i Stumper og Stykker, fordi de psykiske Erindringscentre »forkrøbles«¹ gennem en langvarig Hvile. – Hukommelsestab skyldes saaledes ikke alene en Svækkelse af det fysiske Hjernevæv. – Hvis Mennesket af en eller anden Grund vil i Forbindelse med det, som opbevares i den psykiske Hjerne, sker der altsaa et Tankearbejde. De psykiske Hjernefelter maa »vækkes« af den hvilende Tilstand. Alle kender sikkert denne Søgen i Erindringen efter en eller anden Begivenheds Enkeltheder, eller Søgen efter et Navn, et Ord, en Dato eller et Citat, som man engang tilbage i Tiden var fortrolig med. (Her forudsættes altsaa: at den astrale Beholder af en

¹) Naar Aanden ved Legemets Død vender tilbage til sit Sfærehjem, vaagner Erindrings-
 enns Centre eller Felter – i den psykiske hjerne – ganske automatisk til fuld Virksomhed. –

eller anden Aarsag ikke er i Stand til at reagere og svare automatisk.) Det ihærdige Efterforskningsarbejde lykkes tilsyneladende ikke – man opgiver det! Men pludselig har man det eftersøgte – maaske i et Øjeblik, da »Tanken« var langt borte fra det, som man paa et tidligere Tidspunkt ledte efter i Hukommelsen. Men Grunden til denne mærkelige Opdukken af det engang tilegnede, der dukker op senere end ventet, er den: at de mange Tankevibrationer – sat i Gang af den søgende Tanke – fortsætter deres Kalden paa de »sovende« Felter i den psykiske Hjerne og paa de tilsvarende Celler eller Centre i den astrale, selv om den igangsættende Tanke har forladt det efterforskede Emne. Vibrationerne vedbliver altsaa med deres Kalden, indtil de har foraarsaget en saa stærk Bevægelse i de »sovende Felter«, at disse vaagner. Men fra denne Opvaagning gaar der en vis Tid, indtil det eftersøgte kan ekspederes frem gennem Ledningen (det livgivende Baand) og »vække« de tilsvarende astrale Celler til en automatisk understøttende Virksomhed, hvorefter det glider frem til den fysiske Hjerne. Derfor dukker det, som man har ledt efter, ofte frem i en Stund, da denne Hjerne er optaget af andet Arbejde. Og svarer den ikke straks, vedbliver Vibrationerne at »banke paa«, d. v. s.: de vibrerer, indtil de fysiske Celler reagerer, og da staar det efterforskede klart i Menneskets Dagsbevidsthed – **men kun, hvis den psykiske Hjernes Felter ikke er „forkrøblede“.**

Naar Videnskaben taler om: tilbagetrængte Komplekser i »Underbevidstheden«, saa ligger der allerede i Ordet tilbagetrængte en Tilkendegivelse af, at der er sket et »Arbejde«. D. v. s.: Individet har i Kraft af sin Villie tilbagetrængt i Tanken – i den psykiske Hjerne – f. Eks. Erindringen om en eller anden uhyggelig, sørgelig eller sindsoprivende Begivenhed. Eller Individet har i Kraft af sin Villie tilbagetrængt Erindringen om en Last, Erindringen om obscøne Billeder eller Handlinger, som engang har optaget dets »Tanker«, o. s. v. Alt dette hviler »tilsyneladende« i Ro under Bevidsthedens Tærskel. Men det er kun tilsyneladende, thi da disse Oplevelser, Erfaringer og Erindringer kun ved en Villiesakt er trængt tilbage i Tanken – men ikke er elimineret af Tanken, vil det Tid efter anden dukke op i Dagsbevidstheden. Mennesket har ikke ved en alvorlig, dybtgaaende Gennemtænkning elimineret = skaffet sig af med det, der virker pinende eller uhyggevækkende i Sindet. Men denne ejendommelige og for mange saa ubegribelige Opdukken af det tilbagetrængte eller – i sjældne Tilfælde – virkelig »glemte«, glemt af det dagklare Jegs Bevidsthed, kan ogsaa dukke op eller frem under Søvn. Det fremtræder da som taagede, forvirrede Drømme, dog med en Kerne af Realitet, og disse Drømme kan da undertiden klart erindres af Individet, naar det vaagner af Søvn. Men denne Opdukken af til-

bagetrængte Komplekser – i Drømme eller vaagen Tilstand – skyldes altid et Tankearbejde. Tanken generes af det »Mørke«, som disse Komplekser udstråler, den vil af med disse urovækkende Omraader, den reagerer overfor Ubehaget og »banker paa« hos Ledningen til Menneskets astrale og fysiske Hjerne. Men Villien er paa Vagt og trænger det, der vil frem, tilbage igen under den dagklare Bevidstheds Tærskel. Dog i et mindre paapasseligt Øjeblik, da Villien er optaget af andet Arbejde, bryder det bortgemte ind i Ledningen og frem til den fysiske Hjerne. Atter maa Villien trænge det tilbage i Ubemærketheden, hvis Mennesket da ikke søger til Bunds i Sagen og – igennem et ihærdigt Tankearbejde frigør »Tanken« for de mørkeudstraalende Komplekser. Er dette sket, skabes der Ro i Sindet, de psykiske Hjernecentre hviler, til Egoet ved en Villiesakt atter kalder dem frem til Liv, eller de hviler til den Stund, da Aanden – Jeget – efter Legemets Død skal gøre Regnskab for sit tilbagelagte Jordeliv. Men naar Mørket – under Jordelivet – er udrenset af de engang tilbagetrængte Komplekser, da volder disse ikke Individet Sorg, Smerte eller Skam, naar Regnskabet skal opgøres overfor Gud. **Thi da er der kun en rolig indadskuende Erindring tilbage.**

Altsaa: **Overbevidstheden** er = den Viden, de Erfaringer, Oplevelser o. s. v., som Aanden har tilegnet sig gennem de talrige Inkarnationer – **men som er udenfor det livgivende Baands Fiberomraader.**

Underbevidstheden er = a) den astrale Beholder, som under Fosterets Dannelse har modtaget og opbevarer Slægtens »aandelige Arv«¹ og i hvilken tillige alle Individets Oplevelser, Indtryk o. s. v. fra det foreliggende Jordeliv optages og opbevares. Alt gengives fuldkommen automatisk til den fysiske Hjerne enten gennem ydre Paavirkning eller gennem Vibrationer – sat i Gang af »Tanken« – fra de tilsvarende Felter og Centre i den psykiske Hjerne, da disse Vibrationer kan vække den astrale Beholder til at gøre sit automatiske Arbejde. b) Det „**psykisk-underbevidste**“ er = alt det, som gennem et Tankearbejde er modtaget og tilegnet under Individets foreliggende Jordeliv, men som hviler latent i den psykiske Hjerne, fordi Individet ikke har Brug for eller ikke »tænker« paa det. Men er noget trængt tilbage ved en Villiesakt, trængt tilbage fra den dagklare Bevidstheds Tærskel, da dannes der »uroilige« Felter i den psykiske Hjerne. Alt dette kaldes frem gennem **et Tankearbejde** og kan –

¹) Se om Slægtsarven i »Vandrer mod Lyset« pag. 255, Afsnit 3 til pag. 259, Afsnit 1. –

ligeledes gennem et Tankearbejde – ekspederes gennem det livgivende Baand baade til den astrale og til den fysiske Hjerne. –

Yderligere Detailler kan ikke gives paa denne Maade. Dog skal det siges: at de videnskabeligt uddannede Mænd, der paa forskellig Vis søger at udgranske Menneskets psykiske Liv, ikke kan komme til virkelige Resultater, med mindre de regner med den individuelle Personligheds **tre Hjernefaktorer** = den psykiske, den astrale og den fysiske Hjerne¹. Ligesom det »underbevidste« Liv umuligt kan klarlægges i Detailler, med mindre der her regnes med **to Klassificeringer**: den automatisk-virkende Beholder og det psykisk-underbevidste, der »tilsyneladende« hviler »glemt« under den dagklare Bevidstheds Tærskel. –

Da det ofte nok er forklaret, hvorledes »Vandrer mod Lyset« er fremkommet, overlades det til Menneskene selv at afgøre: om disse to omtalte og forklarede Kategorier af »Underbevidstheden« kan komme i Betragtning ved dette Værks Fremstilling i den jordiske Verden. –

72.

Hvorledes vil Fremtiden stille sig for Menneskeheden, naar alle – af Ardor – inkarnerede Ældste ved Døden er fjernet fra Jorden? Vil den Udviklingslinie, der afbrødes ved de Ældstes egenmægtige Inkarnationer, nu fortsættes, saa at de Inkarnerede Yngstes Intelligens i Fremtiden kun kommer til at staa nogle faa Grader over Menneskenes?

Dette Spørgsmaal kan vi ikke fuldtud besvare, thi vor Fader har endnu ikke bestemt, hvilken Retningslinie Han vil følge i de kommende Tider. Men vi ved, at vor Gud og Fader foreløbig ser Tiden an; Han venter paa at se, hvilken Stilling det danske Folks Førere paa det teologiske og det litterære Omraade i den nærmeste Tid vil tage til »Vandrer mod Lyset« og tilhørende Værker. **Og derefter vil han bestemme den fremtidige Udviklingslinie for Menneskeheden.**

Men der er meget, der taler for: at den tidligere Udviklingslinie, der blev afbrudt ved de Ældstes egenmægtige Inkarnationer, nu maa fortsættes i det samme Spor. Thi i de sidste Aartier har en talrig Skare af Guds Udsen-

¹⁾ Se om disse Hjerner og deres indbyrdes Korrespondance: »Vandrer mod Lyset« pag. 255, Afsnit 3 til pag. 269, Afsnit 2. –

dinge – de inkarnerede Yngste – indtaget et meget ejendommeligt Standpunkt til de Mennesker, hvis aandelige Udvikling de skulde lede i Jordelivet. Thi i Stedet for at lede andre, lader de sig lede af de i Tiden herskende »Strømninger« med Hensyn til deres Bedømmelse af de mangartede Kunstformer, Litteratur, religiøse Afskygninger, samt i enkelte Tilfælde i videnskabelig Henseende. Disse »Nutidsstrømninger« eller denne »Nutidskultur« – hvad man nu end vil kalde disse Foreteelser – skyldes dels de af Ardor inkarnerede Ældstes Førerskab i dekadent Retning, dels inkarnerede fremskredne Menneskeaaender, som, i den jordiske Tilværelse, mener om sig selv, at de er i Stand til at give de talrige Kunstarter eller de religiøse Afskygninger nyt Liv, og som derigennem søger at paatrykke »Tidsaanden« **deres aandelige Stades Særpræg og Stempel.** Det siger sig selv, at formaar de inkarnerede Yngste ikke at bringe deres Medmennesker til den fulde Forstaaelse af: at Tidens Smag, talrige af Tidens Forlystelser, Tidens Kultur og Kirkens Lære staar i Dekadancens Tegn, da er deres Førerskab ikke meget værd. Det siger sig selv: at slutter Førerne Trop med Menigmand og dækker sig bag de brede Rygge, afgiver Førerne deres Førerskab til de i aandelig Henseende maadelige eller til de under Lavmaalet staaende »Intelligenser«, da har Gud ingen Brug for sine Udsendinge, **thi da er de uden Værdi i den Ger- ning, som de skulde udøve.** Thi de Yngstes Førerskab skal tage Sigte langt ud over Døgnlivets, langt ud over Nutidslivets Grænser. Deres Førerskab skal bunde i deres egen Trang til at give deres Medmennesker Del i og Forstaaelse af det bedste, det skønneste, det ædleste og det sandeste indenfor alt aandeligt Liv, indenfor alle Kunstarter, indenfor al Videnskab og indenfor det religiøse Omraade. **Deres Førerskab skal tage Sigte paa Evigheden – men ingen Sinde tage Sigte paa Nuet.** Men har »Menneskeaaenden« og de Ældstes »Aand« knægtet og bundet disse Føreres aandelige Mod og tilintetgjort deres Tillid til den usynlige Fader, der sendte dem til Jordens Mørke, bejler de til Folkemening, Folkestemning og Folkegunst, da er de ikke længer brugbare, hverken i den ene eller anden Retning. Derfor: hvis »Menneskeaaenden« og de Ældstes »Aand« ogsaa i den nærmeste Fremtid vedblivende præger Flertallet af de inkarnerede Yngste, da er det muligt, at vor Gud og Fader, efterhaanden som Hans nulevende Udsendinge vender hjem fra Jordelivet, vil erstatte dem med nye Udsendinge, som i aandelig Henseende – i Intelligens – kun staar nogle faa Grader over Menneskeaaendens. Og da maa den store Menneskehed langsomt arbejde sig ud af og op over det jordiske nuværende Kaos, indtil normale Tilstande og normale Forhold er naaet. D. v. s.: Menneskene maa da uendelig langsomt – gennem talrige Slægtled – tilegne sig det, som forlængst

er givet af Genierne indenfor Kunstens og Videnskabens forskellige Omraader, og som er givet paa Teknikkens og paa Opfindelsernes ligeledes forskelligartede Omraader af de Yngste, der var og endnu er i Stand til at hævde sig som de Enere, de i Virkeligheden var og er. Men vi kunde dog tænke os eet Domæne, hvor Standarden vedblivende maatte staa højt, nemlig paa Lægekunstens.

Men bliver »Vandrer mod Lyset« og tilhørende Skrifter anerkendt som det faste, brede og urokkelige Grundlag, paa hvilket alle Jordens nulevende og fremtidige Slægter – gennem Ledelse af Guds nuværende og opvoksende Udsendinge – kan samles i Enighed og god Forstaaelse, da vil vor Fader antagelig vedblivende lade sine Udsendinges menneskelige Intelligens staa flere eller mange Grader over Menneskeaaendens. Dog, vor Fader har endnu ikke taget sin Bestemmelse, har endnu ikke talt til os om dette Problem, det er muligt, at Han vælger andre Veje, Veje, som vi endnu ikke har Kendskab til. **Ingen ved det – Fremtiden vil vise det!** –

73.

Maa vi faa en større og mere konkret Viden om vor Guds og Faders Udseende og personlige Fremtræden, end vi kan tænke os til, eller danne os et Begreb om af den Viden, som vi har faaet i »Vandrer mod Lyset« og i Supplement I og II? Og hvorledes skal vi forstaa Udtrykket: »Guds flammende Væsen?«

En i alle Enkeltheder nøjagtig Beskrivelse af Gud-Faders Udseende og personlige Fremtræden kan ikke gives. Thi de jordiske Sprog er saa fattige paa Ord, intet af dem ejer Udtryk, der kan kendetegne denne ophøjede, rene, skønhedsfyldte Skikkelses Udseende. Og ingen jordisk Kunstner kan med Pensler og Farver fremtrylle selv den svageste Antydning af Hans Legemes, Hans Aasyns Former.

Et flammende Væsen er Gud! Thi Lysets æteriske Straaler udgaar fra Hans Legeme og herliggør dets lysende Skønhed. **Ungdom, Renhed og Skønhed i sublimeste Form er Udtryk for Hans personlige Fremtræden. Hans Aasyn bærer et uendelig kærligt, men vemodsfuldt Præg. Sorg og Smerte hviler i Hans dybe, uudgrundelige Blik, thi Han bærer al Skabningens Lidelser og Sorger i sit Sind.** Med Længsel, med Sorg og Smerte skuer Han ud i Rummet, Hans Blik søger Jorden, søger den lidende og stridende Menneskehed. Han følger i Tanken de savnede og saa fjerne Væsener, **der er Hans elskede Børn.**

Og ser Han, at de gaar Mørkets Veje, hører Han deres Skændsmaal, ser Han deres uværdige Livsførelse i indbyrdes Ufordragelighed, i Strid, Vrede og Had – **da sløres Hans Øje af Sorg, af Skam** over de Børn, som Han gav et evigtvarende, aandeligt Liv, som Han gav Tanke og Villie, hvis Sind Han prægede med en Gnist af sit eget Væsens Renhed, Kærlighed og Skønhed. Men ser Han, at nogle af Hans Børn vandrer ad de Veje, som Han har afstukket for deres jordiske Vandringsliv, **da glædes Han inderligt, og et kærligt Smil glider lysende hen over Hans sorgfulde, Hans alvorsfulde Aasyn.**

Vidste I Mennesker, hvor eders Fader sørger over eder; kendte I Dybden af Hans smertelige Sorg over eder; kendte I Hans Sinds Lidelser, fremkaldt ved eders uværdige Livsførelse, eders onde, slette, hæslige og forbryderiske Tanker og Gerninger: **da vilde I skamme eder!** Kendte I den Rædsel og Afsky, der fylder Hans Væsen ved at følge eders Færd, naar I med Vaaben i Haand, ved eksplosive Stoffer og ved Gifte bekæmper hverandre, ødelægger Folk, Riger og Lande, nedbrydende alt skønt, rent og godt baade i eders eget og i andres Sind, – **da vilde I skamme eder end dybere!** Da vilde I sørge over eder selv, da vilde I vende Sind og Tanke mod eders fjerne, men dog saa nære Fader, da vilde I svare Ham paa Hans Kalden, da vilde I bede Ham om at lede eder ind paa de Veje og Stier, der fører til Ham, fører til Hans Rige. Ja, da vilde I fuldtud vise eders Fader: at I elsker Ham, at I er værdige til Hans Kærlighed og Omsorg. **Og eders Fader vil da glædes over eder!** Smerten, Lidelsen, Sorgen, der nu præger Hans Aasyn, præger Hans Sind, vil svinde, og ud fra sin dybe, uendelige Kærlighed vil Han velsigne eder, vil Han i Aand og i Sandhed være eders Fader, Gud, Værner og øverste Leder baade i eders Jordeliv og i de sfæriske Verden, ja overalt, hvor I end færdes.

Vor Gud og Fader kalder paa eder – Dag og Nat – til alle Tider lyder Hans kaldende Røst til eder!

Svar Ham, I Mennesker!

Hører I Ham ikke?

AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

DEN sidste Del af vort Arbejde med Hensyn til at supplere »Vandrer mod Lyset« er nu fuldendt. De Spørgsmaal, som vor Fader ønskede at vi skulde fremkalde i dertil egnede Menneskers Tanker, er nu fremkaldt og besvaret i Overensstemmelse med Sandheden. Men foruden de Spørgsmaal, som vi havde lovet at skaffe frem, er der tillige indløbet flere andre, som, set fra vor Side, strengt taget burde være overflødige at stille; men da sikkert mange andre end de paagældende Spørgere vil have vanskeligt ved at slippe det gamle og gribe det nye, har vi – Menneskehedens aandelige Ledere – medtaget nogle af disse tilsyneladende unødvendige Spørgsmaal. Vi har gjort det i Haabet om: at ogsaa disse Besvarelser kan være af Betydning for Mennesker og vække Forstaaelse ogsaa hos dem, der ellers har svært ved at følge med paa de filosofiske, de videnskabelige Omraader.

Da vi for flere Aar tilbage arbejdede med Fremstillingen af »Vandrer mod Lyset«, blev Spørgsmaalene stillet fra en bestemt lille Kres af Mennesker; derfor kunde vi fra vor Side tilrettelægge Svarene paa en saadan Maade (i Kommentaren), at de stillede Spørgsmaal kunde elimineres og Svarene saaledes danne et sammenhængende Hele, hvorved Gentagelser kunde undgaas. Men da de Spørgsmaal, som er optaget og besvaret i de to Supplementer, skriver sig fra mange forskellige Mennesker, der hver især – med Rette – ønskede at faa direkte Svar, maatte vi tage Hensyn til dette berettigede Ønske. Derfor blev Spørgsmaalene medtaget som Overskrifter, og Svarene blev stilet til hver enkelt Spørger. Men da nogle Spørgsmaal har Berøringspunkter med andre uden dog at være enslydende og uden at have absolut Fællesskab i Udgangspunktet, har vi ikke kunnet undgaa Gentagelser i Svarene. Dog mener vi, at disse Gentagelser ogsaa kan have deres Berettigelse, da mange har vanskeligt ved at drage egne Slutninger fra det ene til det andet.

De fremkomne Spørgsmaal har vi ordnet i en saadan Rækkefølge, at der i begge Supplementer dog kommer en vis Konti-

nuitet; derved lettes Læsningen, og derved bliver det nemmere for Læseren at drage de rette Konklusioner af det givne. —

Inden vi afslutter vort Arbejde, ønsker vi, de Yngste, der paa forskellig Vis har medvirket ved Værkernes Fremkomst i den jordiske Verden, at sige nogle Ord til Menneskeheden angaaende vor Gerning og angaaende de Gaver, som vor Gud og Fader — ved vor Hjælp — har givet sine jordiske Børn.

Vi vil da anmode alle, der kender disse Skrifter, og alle, der med Tiden lærer dem at kende, om at gøre alt, hvad I evner for i Aand og i Sandhed at kunne forstaa, **hvilken værdifuld Gave vor Gud og Fader her har skænket eder.** Søg at forstaa: at det, der her er sket, **er ganske enestaaende i Menneskehedens Historie,** søg at forstaa: at en Gentagelse i Fremtiden er ganske udelukket. Søg at forstaa: at alle vi, der, paa mangfoldig Vis, har deltaget i denne Gerning, skulde — hvis det ikke var lykkedes at fuldføre den — have været inkarnerede iblandt eder for, paa almindelig Vis, hver paa sit Omraade, at bringe eder det, som nu er samlet i de givne Værker. Søg at forstaa: at var dette sket, da var alt fremkommet i Stumper og Stykker, fremkommet spredt over den civiliserede Verden og med lange Mellemlum. Talrige Inkarnationer maatte vi da have gennemgaaet for at kunne bringe eder alt dette, og den absolutte Kontinuitet, som nu er til Stede i Skrifterne, kunde vi umuligt have faaet frem under Jordelivene. Thi vi havde da ikke haft den nødvendige Føling med hverandre, den Føling som vi nu har haft i vor diskarnerede Tilværelse **under vor Faders direkte og øverste Ledelse.** Men for at vor Gerning skulde lykkes, saaledes som det nu er sket, maatte vi have en jordisk Medarbejder, som vi fuldtud kunde stole paa, ligesom vi fuldtud maatte være forvisede om, at den paagældende Midler ikke efter en kort Tids Forløb opgav sin Part af Arbejdet. Thi da et saa nært, saa inderligt Samarbejde mellem et Menneske og oversanselige Intelligenser hidtil var ganske ukendt i den jordiske Verden, vilde der være den største Sandsynlighed for, at vor Midler vilde føle sig ilde berørt af de talrige Angreb, Misforstaaelser, Latterliggørelser, o. s. v., der eventuelt vilde fremkomme fra uforstaaende Menneskers Side, og antagelig derigennem blive saa paavirket af Tidens Meninger og Verdens Dom, at den jordiske Del af vort Arbejde vilde strande. Thi arbejder et Menneske kun for sine Medmennesker og bestandig mødes med Modstand, Latter, Kulde eller Tavshed, er det menneskeligt — om end det er forkasteligt — at lade sig paavirke af Omgivelsernes Meninger og Domme, for derefter at sige: naar I ikke vil forstaa, naar I kun har Tavshed eller taabelig Fordømmelse tilovers for mit Arbejde, der udføres for eders Skyld, da er det nytteløst at

fortsætte – jeg opgiver det! Men ogsaa dette havde vor Fader forudset og taget med i sin Beregning, hvorfor Han, da Han bad vor jordiske Medhjælper om at deltage i Fremstillingen af »Vandrer mod Lyset«¹ og de øvrige Skrifter, sagde til hende: »Tænk ingen Sinde paa **Menneskers Mening**, tænk ingen Sinde paa **Menneskers Modstand**, paa deres mulige **Tavshed, Latterliggørelse eller taabelige Fordømmelse af din Gerning**, men søg bestandig at holde fast ved den ene Tanke: **at din Hjælp er nødvendig for dine Aandsfrænder**, thi svigter du, da maa dine Aandsfrænder, gennem mange og besværlige Inkarnationer, stykkevis bringe Menneskeheden det, som de nu **ved din Hjælp kan bringe som en samlet Helhed**. Lad mine Ord bestandig lyse for dig, **lad dem være den Ledestjerne**, som du vandrer efter i dit menneskelige Liv. Thi slukkes den Ledestjerne – **da er du ubrugelig i den Gerning**, som jeg her giver dig. Og glem ingen Sinde: **at jeg, din Fader, staar bag det givne**, glem ingen Sinde: **at du arbejder for mig og for dine Aandsfrænder!**“ – Vor Faders Ord blev den lysende Stjerne, der vejledede og styrkede vor jordiske Tolk i hendes vanskelige, ofte saa trættende Gerning. Vor Faders Tak og vor Tak har hos hende forlængst opvejet Menneskenes Mangel paa Forstaaelse. Men naar den Tid kommer, da de givne Gaver bliver modtaget, saaledes som de bør modtages, da skal I ingen Sinde sætte vor jordiske Medhjælper **paa en anden Plads end den, paa hvilken vor Fader har sat hende**. Thi intet af det givne er født i hendes Sind og Tanker, thi intet Menneske, selv det største i aandelig Henseende, kunde have bragt eder det, som I nu har modtaget. **Trænger I til at takke, da tak vor Fader, besvar Hans inderlige Kærlighed til eder ved at lægge de givne Værker til Grundlag for eders Fremtidsliv; da vil Hans Velsignelse hvile over eder!** –

I Tilslutning til min aandelige Leders ovenstaaende Ord vil jeg sige:

Da min Gerning som Midler, Oversætter, Tolk og Sekretær for de aandelige Intelligenser nu er til Ende, takker jeg her alle de forstaaende Venner, som jeg har vundet mig gennem mit Arbejde. Hver især takker jeg for den Støtte, som paa mange Maader er ydet baade min Mand og mig. –

Og til alle nulevende Slægter og til alle de kommende vil jeg sige: Ønsker I at takke for de Gaver, som er givet Menneskeheden

¹) Se Supplement I, Spørgsmaal Nr. 11. –

gennem min Hjælp, da tak vor fælles Fader, der bestandig har ledet mig i mit Arbejde, og som har hjulpet mig til at fortsætte, naar mit menneskelige Jeg reagerede overfor mine Medmenneskers Mangel paa Forstaaelse. **Send eders Tak til vor himmelske Fader, dér er den berettiget.** –

JOHANNE AGERSKOV
f.
MALLING-HANSEN.

Forlagets kommentar til PDF-versionen

I stil med PDF-udgaven af Vandrers mod Lyset! har vores mål har været at skabe en lignende elektronisk version af Spørgsmål og Svar I og II, så tæt på de originale udgaver som overhovedet muligt. For delene ved en elektronisk version er flerfoldige; de omfatter f.eks. mulighed for elektronisk mangfoldiggørelse, bl.a. via internettet, for en elektronisk søgefunktion, for indsættelse af personlige noter og bogmærker, for udskrifter af høj kvalitet og meget andet.

I stil med de øvrige PDF-udgaver har vi valgt at benytte skrifttypen Nordik. Skønt vi på alle måder har tilstræbt at bibeholde originalernes typografiske opsætning, vil man derfor kunne se mindre afvigelser, der i overvejende grad skyldes anvendelsen af en anden skrifttype. Eksempelvis bevirker den anvendte tekstombrydning, at visse ord i første sætning på en given side vil være rykket frem, således at de vil stå nederst på forudgående side. Dette har imidlertid hverken medført ændringer i placeringen af fodnoter eller sidehenvisninger.

Enkelte tegn i den anvendte skrifttype er modificeret for at kunne gengive de specialtegn, der anvendes i værket (f.eks. -, ;, ā, ū, ō, „citationstegn“ samt brøker). Der er anvendt tilminus, dvs. lange tankestreger (–) som i originalen.

Der er foretaget følgende ændringer i forhold til den oprindelige typografi: 1) alle bogtrykningsmarkeringerne er fjernet (se f.eks. s. 17 og s. 83 nederst i Spørgsmål og Svar I), 2) de numeriske et-tal er ændret fra »I« til »1«, 3) betegnelsen »6te« sfære er alle steder anført som »6te« (se f.eks. s. 61 i Spørgsmål og Svar II), 4) Fibreomraader er ændret til Fiberomraader.

5. Marts 2014

VANDRER MOD LYSETS FORLAG